

Mezi templáři

Další část cyklu ČARODĚJ ZE SALEMU

Chybí konec !!!

Nad střechami Amsterdamu vycházelo slunce. Úsvit se ještě vznášel v ulicích jak lehká mlha a rozmazával obrysy domů a strží ulic, avšak světlo rudého raního slunce bylo už nyní dostatečně silné, aby narušovalo a rozpouštělo noc. Dokonce i tady uvnitř, za dvojími skly zavřených oken, jako bych na kůži cítil teplo jeho paprsků jako jemné pohlázení.

Začínal se krásný den. Vzácné obláčky, které zabloudily na oblohu tohoto červencového dne, byly malé a bílé, zatímco voda grachtů se hluboko pode mnou třpytila jako roztavené zlato. Několik málo člunů, které po nich pluly, vypadalo z výšky mého pokoje ve čtvrtém patře jako lodičky na hraní.

Ano - bude pěkný den, a nejen v Amsterdamu. Po nezvykle drsné a dlouhé zimě, kterou tento rok začal, udeřilo nyní léto dvojnásobnou silou, jako by chtělo napravit, co jeho studená sestra lidem natopila.

A přesto jsem v sobě necítil nic než chlad. Chlad a pocit prázdna, který mi působil těžko definovatelnou bolest.

Odtrhl jsem pohled od posmutněle klidného výjevu, který nabízel probouzející se Amsterdam, a zahleděl se k východnímu horizontu. Samozřejmě to byla jen halucinace, toho jsem si byl plně vědom, ale na chvíli jsem měl dojem, jako bych rozeznával v mase domů tmavou, pulzující skvrnu, pekelně černou kaluž, zmítající a chvějící se jako doširoka rozevřená tlama kamenné nestvůry...

Prudce jsem se odvrátil od okna, zavřel jsem oči a snažil se přimět myslet na něco jiného. Ten výjev nebyl reálný. Ve skutečnosti neexistoval. Obrovský patrijský dům, ve kterém jsem byl, se nacházel přímo na opačném konci Amsterdamu; míle a míle od Van Dengsterstraat a vraždícího molocha.

A přesto mě stálo neuvěřitelné úsilí ten obraz zapudit. Ale to nebylo ono, co mi nahánělo strach. Ten mi nahánělo spíš poznání, které tu vizi zplodilo.

Odstoupil jsem od okna, nerozhodně jsem dvakrát nebo třikrát prošel malým, útulně zařízeným pokojíkem a nakonec jsem se pomalu posadil na kraj postele. Nebyl jsem unaven, ba právě naopak, cítil jsem se naplněn svědivou, nepříjemnou energií; onou podivnou touhou po činu, která se objevuje mnohokrát bezděky a bez cíle a docela člověku znemožní tiše sedět a nic nedělat.

A přece jedině, co jsem momentálně mohl dělat, bylo nedělat nic.

Už téměř šestatřicet hodin jsem byl vězněm tohoto pokoje. Ne že bych měl důvod stěžovat si - místnost byla zařízena podstatně útulněji a pohodlněji než hotelový pokoj, ve kterém jsem prožil první noci svého pobytu v tomto městě, jídlo, které mi třikrát za den přinesl svalnatý, ale zjevně hluchotou postižený sluha, bylo vynikající a polička u dveří nabízela mimořádný výběr zábavné literatury (s tou malou chybičkou na kráse, že všechny knihy byly v holandštině). Jenže dveře neměly zevnitř kliku a sluha, který se během pár vteřin dostavil na každé zazvonění, měl postavu, která by dokonce i Rowfa odradila, aby se jej pokusil napadnout a přemoci.

Bylo to vězení, jakkoli přepychové.

Prvních třicet ze zmíněných šestatřiceti hodin jsem strávil převážně spaním.

V dalších dvou hodinách jsem se stával postupně vzteklým, pak bojovným a konečně hysterickým, což vyvrcholilo tím, že jsem se jako v záchvatech amoku vrhal proti dveřím a naprosto se zesměšňoval.

A zbývající čtyři hodiny jsem čekal. Ger Looskamp - z toho tuctu mužů, kteří mě zachránili ze zdvočelého Labyrintu, byl jediný, kterého jsem znal aspoň jménem! - mi slíbil, že mě do všeho zasvětil, až k tomu dozraje čas. Jen jsem nevěděl, kdy to bude.

V pokoji nebyly žádné hodiny a mé kapesní hodinky nepřestály útoky Labyrintu ani z poloviny tak dobře jako já, proto jsem mohl čas jen odhadovat. A jestliže teď vycházelo slunce, pak jsem se musel probudit někdy kolem druhé nebo třetí hodiny v noci - tedy v dobu, kdy chodívám obvykle spát. Má netrpělivost už mezitím dosáhla takové míry, že jsem se vážně začínal zabývat myšlenkou, že rozbiju okno a vrhnu se ze čtvrtého patra.

Ale na to bylo pořád ještě času dost.

Snad další půl hodiny jsem neklidně prochodil po pokoji tam a zpátky, když tu se venku na chodbě ozvaly kroky a zaslechl jsem hlasy. Několik vteřin nato kdosi zaklepal na dveře, a když jsem zamumlal „prosím!“, zarachotil klíč v zámku a hranatý lokaj nahlédl pootevřenými dveřmi dovnitř,

„Mijnheer pan Cravene? Mistr by vás teď hned vidět chtěl, jestli jste se dost vyspal už vy.“

Proti své vůli jsem se neubráníl lehkému úsměvu. Ten obr mluvil anglicky skoro bez přízvuku, avšak slovosled byl pro něj zjevně španělskou vesnicí. Přikývl jsem a bez jediného slova jsem ho následoval. Looskamp mi nechal připravit vedle postele nové šaty, nicméně nevěřil jsem, že bych teď potřeboval klobouk a plášť.

Třeba je nebudu potřebovat už nikdy.

Sluha za mnou dveře zase pečlivě zavřel, pak zopakoval rukou své vyzývací gesto a vydal se přede mnou po chodbě.

Navzdory úlevě, že jsem konečně venku z pokoje, narůstal ve mně, zatímco jsem sestupoval těsně za ramenatým obrem po úzkém, na anglické poměry až příliš strmém schodišti, sžíravý pocit neklidu.

Laskavé zacházení, kterého se mi až dosud dostávalo, mě mátló. Ale třeba šlo jen o stejný druh vstřícnosti, jaké se dopřává během poslední noci odsouzení na smrt. Looskamp a jeho bratři byli templáři, a ti byli, odhlédnu-li od Necrona a jeho zabijáků, na prvním místě mezi mými nepřáteli.

Tedy mými lidskými nepřáteli.

Sešli jsme až do přízemí. Můj průvodce mi rukou naznačil, abych počkal, a zaklepal na obrovské dvoukřídle dveře, vedoucí přímo naproti hlavnímu vchodu do nitra domu. Chvilí jsem hleděl k východu skoro toužebně - dveře vypadaly velice pevně, avšak v každém jejich křídle se nacházelo velké malované okno z olovnatého skla, bez mříží nebo jakýchkoli jiných ozdob. Při troše odvahy by se dalo jistě sklem proskočit.

Nicméně zavrhl jsem tento nápad stejně rychle, jak přišel. Zdánlivá bezstarostnost, s jakou mě můj „sluha“ tady nechal stát, jen dokazovala, jak si je mnou jist.

S tichým povzdechnutím jsem se zase obrátil, došel jsem až k němu a čekal jsem, až otevře dveře.

Za nimi se nacházela velká, překvapivě světlá místnost; něco mezi knihovnou, pracovnou a salonem. Na stěnách se střídaly knižní regály s obrazy, starobylé zbraně se skříňkami z ušlechtilých dřev, zatímco, před mohutným krbem, ve kterém navzdory roční době mocně plápolal oheň, trůnil obrovský stůl, jaký jsem ještě nikdy neviděl.

Muž za stolem vypadal docela ztraceně nad spoustou pergamenových svitků, map a knih, kterými byl stůl doslova zavalen. A současně tak nějak - těžko jsem hledal vhodné slovo - ctihodně. Jeho zešedivělé vlasy, pečlivě sčesané dozadu, dodávaly jeho obličejí cosi moudrého a zapadlé oči, stářím dávno zkalené, na mě hleděly s podivnou směsicí mímé zvědavosti a chladu. Ten muž byl velice starý. Prastarý.

„Pane Cravene!“

Trhl jsem sebou, když se ozval hlas. Ozval se totiž za mnou! S leknutím jsem se obrátil.

Looskampovy rty se zkrivily v omluvný úsměv. Stál za dveřmi, jistě ne náhodou v koutě, kde jsem ho nemohl hned uvidět. Vůbec jsem náhle měl téměř jistotu, že dojem, který na mě bělovlasý stařec udělal, byl přesně vypočítaný.

„Doufám, že jste si odpočinul,“ řekl Looskamp, když jsem ještě po několika nekonečných vteřinách ze sebe nevydal ani zvuk.

„Pokoj... je velice komfortní, děkuji,“ řekl jsem. „Jen u dveří chybí klika. Měli byste nechat zavolat zámečníka.“

Looskamp se zasmál. Zdánlivě těžkopádným pohybem opustil místo u dveří

a prošel kolem mne ke stolu, za kterým seděl stařec. Aniž mě vyzval, následoval jsem ho, až jsem se na dva kroky od stolu zastavil a střídavě se díval na Looskampa a na starce.

Stejně jako čemovlasý Vlám i stařec měl na sobě templářské bílé obřadní roucho s krvavě rudým křížem. Jediný rozdíl spočíval v tom, že kříž na jeho prsou nebyl rovnoramenný, nýbrž podobal se spíš tomu, jaký bývá vidět v kostelích a na biblích. Musel mít v templářské hierarchii skutečně vysoké postavení. Pokud mě neklamala paměť, takovýto kříž nosili jen někteří nejmocnější členové řádu.

„Pane Cravene,“ pokynul Looskamp směrem ke starci, „mohu vám představit Jeana Balestrana? Velmi se na toto setkání těšil.“ Letmo se usmál. „Dalo by se říci, že vaše jméno se již těší jistě proslulosti i v nejvyšších kruzích našeho řádu.“

„Balestrano?“ To jméno mi připadalo povědomé, tak jaksi zlověstně, ale nedokázal jsem si ho nikam zařadit.

„Bratr Balestrano,“ řekl Looskamp se zvláštním důrazem, a když jsem se na něho podíval, zaznamenal jsem v jeho očích zvláštní neklid. Co to bylo? Posvátná úcta?

„To... mi bohužel nic neříká,“ odpověděl jsem opatrně.

„Řekni mu to, bratře Gere,“ řekl stařec. Jeho hlas zněl překvapivě jasně. Silně a pevně jako hlas mladého muže. „Ted' není čas na nějaké hádanky.“

Looskamp na okamžik zaváhal, pak pokrčil rameny a řekl: „Bratr Balestrano je, Roberte Cravene, velmistr našeho řádu.“

Třebaže jsem byl napůl na jeho slova připraven, zasáhla mě jak rána do obličeje.

„Co... velmistr?“ vydechl jsem. „Vy jste...“

„Muž, za kterým se vydal bratr Howard do Paříže,“ přerušil mě stařec. „Jak vidíte, pane Cravene, není moc věcí, o kterých bychom nebyli informováni.“

Chtěl jsem vyjet, ale panovačným gestem mi utál slovo a pokračoval hlasem, který ve mně okamžitě udusil hned v zárodku jakýkoli pokus o odpor: „Nevím, co vám o mně vypravoval bratr Howard. Ale ať už to bylo cokoli, prosím vás, abyste na to ted' na deset minut zapomněl a vyslechl mě.“

„Moc toho nevyprávěl,“ řekl jsem chladně, zmítaje se mezi hněvem, překvapením a naprosto obyčejnou, banální zuřivostí. Tohle je tedy muž, který Howarda už deset let šve kolem celého světa jako divou zvěř! To na jeho rozkaz vyrážela nesčetná vražedná komanda, aby vykonala takzvaný ortel smrti.

Howarda dosud nedostal, zato nesčetní nevinní zaplatili životy za pouhé pokusy o vyplnění vražednického rozkazu. Je n to, že ho chcete nechat zabít,“ dodal jsem. Hlas se mi zachvěl.

Balestrano jen mávl rukou. „Řekl jsem už - ted' nemáme čas se o tom hádat, pane Cravene,“ řekl. „Co udělal bratr Howard, se týká jen mne a řádu, o tom ted' nebudu diskutovat. Ani s vámi ne!“

„Co tedy chcete?“ vyštěkl jsem.

Balestranovy prastaré, moudré oči se zaleskly. „Něco nám dlužíte, pane Cravene,“ řekl.

„Ano?“ Pokoušel jsem se dodat svému hlasu co možná nejpohrdlivějšího tónu. „Opravdu?“

Balestrano přikývl. „Váš život, Cravene. Bez včasného zásahu bratra Looskampa a jeho rytířů byste byl už víc než jeden den mrtev.“

„To byla spíš náhoda,“ začal jsem, ale byl jsem hned vzápětí přerušen, tentokrát Looskampem.

„Ne, Cravene, nebyla,“ řekl vážně. Usmál se, počkal, až na něho přestanu zírat a zavřu úžasem otevřená ústa a pak ukázal na volnou židli.

Přijal jsem pozvání a taky Looskamp si přitáhl další židli a klesl na ni. Vypadal zvláště ve středověkém rytířském úboru, s mocným dvousečným mečem u boku a vyhmutými rukávy drátěné košile, odhalujícími svalnatá předloktí.

„Abyste věděl, Cravene,“ začal konečně, „když jsme vás vytáhli z Labyrintu, nebyla to vůbec náhoda. Nemyslete si, že to pro nás bylo snadné - bylo zapotřebí celého tuctu nejnadanějších z nás, abychom prolomili démonické síly toho zplozence pekel. Všichni jsme se vydávali do nebezpečí, neboť kdyby Labyrint postřehl náš vpád předčasně, bezpochyby by se pokusil zničit i nás.“

„No a co?“ zabručel jsem. „Chcete ve mně vyvolat pocit viny?“

„Ano,“ odpověděl Looskamp s úsměvem. „Nebo jsem vám chtěl přinejmenším připomenout, že nám dlužíte... řekněme, jistou pomoc.“

„Pomoc?“ opakoval jsem. „A jakou?“

Looskamp udělal chlácholivé gesto. „Hned, Cravene. Nejprve mi dovolu, abych vám to dopověděl, pak teprve můžete pochopit, co od vás chceme. Věděli jsme, že přijedete, ještě dřív, než jste se dostal do Amsterdamu. Bratr DeVries nás informoval před svou... porážkou. Neučinil jste jediný krok, o kterém bychom nevěděli.“

Jeho slova mě nenaladila o nic smířlivěji. Nemám rád, když se se mnou zachází jako s hrací figurou. „Taky když... jsem šel do Van Dengsterstraat?“ zeptal jsem se nedůvěřivě.

*

Looskampovi se mihl přes obličej stín. „Ano,“ přiznal. „Chtěli jsme vás varovat, ale nebyli jsme dost rychlí. A neměli jsme ve vaší blízkosti dostatek důvěrníků, aby vám rovnou přispěchali na pomoc. Ale sledovali jsme vás. Každý krok, který jste podnikl do té zvrácené brány.“

„Do čeho?“ ozval jsem se.

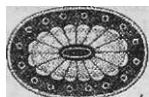
Looskamp se usmál. „Trpělivost, Cravene. Všechno se dozvíte. Ale napřed bych chtěl něco vědět od vás.“

„A co?“ otázal jsem se nejistě.

„Potřebujeme vaši pomoc,“ odpověděl Balestrano namísto Looskampa. „Chtěli jsme vás poprosit, abyste nám pomohl při naší misi. Možná bude stačit už jen to, že nás doprovodíte.“

„Doprovodím?“ Pocit ledové hrůzy se mi rozlil v žaludku. „A kam?“

„Tam, kde jste už jednou byl, Cravene,“ odpověděl velmistr s úsměvem. „K srdci Labyrintu.“

Čekal. Po tisíce let spal, snící kolos, jehož sny plodily děs a dech hrůzu. Tu a tam procítl, když pocítil blízkost oběti, pak se jako spící drak probudil, zkoušel a hmatl kolem sebe, občas i vábil, aby nakonec svou oběť bleskovou rychlostí pohltil.

Potom ucítil blízkost zvláštní oběti, oběti, jakou dokonce i za celý svůj téměř nekonečně dlouhý život mohl mít jen málokdy. Jako vždy nalíčil své pasti, nahrál vidiny a přeludy, číhal na oběť a nakonec udeřil.

Ale čaroděj mu unikl. A způsobil mu bolest, nesnesitelnou bolest.

Bolest pominula, ale hněv zůstal.

Nyní zase čekal. Věděl, že se jeho oběť vrátí, nenávistný duch, kterým byl posedlý, to cítil. Čekal, pozoroval, číhal, odposlouchával ty tvory, kteří se ve své pýše domnívali, že se mohou zvat jeho nepřáteli, sledoval, jak podnikají přípravy, jak shromažďují své směšné zbraně a mohou se zbláznit, aby byli schopni vzdorovat jeho moci.

Chvilí byl v pokušení udeřit plnou silou a ukázat jim, jak je mocný. Ale pak poznal, jak by to bylo hloupé.

Počká raději, až k němu přijdou sami, dobrovolně a v hojném počtu. Mnohem více obětí, než kolik mohl jindy žádat za celá desetiletí. Životní energie, která mu umožní vyléčit si rány, či snad dokonce ještě zvětšit svou moc.

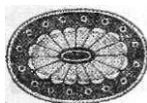
Kdyby byl schopen cítit něco jako radost, pak by se spokojeně chechtal do hrsti.

To však nedokázal, a tak dělal to jediné, co mu místo toho poskytovalo pocit uspokojení.

Čekal.

Měl čas.

Byl nesmrtelný.

„Vy toho o Labyrintu moc nevíte, že?“ zeptal se Balestrano. Jeho hlas zněl mírně, ale současně moudře a mocně.

„Nic moc,“ odpověděl jsem váhavě. Těžko jsem se soustředil. Starcova slova mě rozrušila víc, než jsem chtěl přiznat. Opravdu si myslel, že bych někdy jen ve snu pomyslel na to, vstoupit jen jedinou nohou znovu do toho pekelného Labyrintu?

„Před mnoha a mnoha věky,“ začal Balestrano, „nebyl nic víc než brána, bezvýznamná součást onoho magického dopravního systému, který vytvořily bytosti, které nazýváte VELKÝMI STARCI.“

J a k to myslíte?“ skočil jsem mu do řeči. „Vy pro ně máte jiné jméno?“

Balestrano přikývl. Na čele se mu objevily tři svislé vrásky. „Ano. Opravdu máme, Cravene. Ale to teď momentálně nehraje roli. Nechte mě domluvit, čas nás tlačí. - Srdce Labyrintu,“ vysvětloval dál, „bylo před dávnými věky stvořeno VELKÝMI STARCI jako centrum nesmírných magických sil. Jaký tím sledovali účel, to jsem bohužel nedokázal zjistit.“

Jen jedno je jisté: tenkrát ještě Labyrint neexistoval. Teprve když byli VELCÍ STARCI zatlačeni a tento pól magického potenciálu přestali kontrolovat, mohl se osamostatnit a začít růst.

Během tisíciletí byl stále silnější a nakonec začal vyvíjet svůj vlastní život a vlastní inteligenci. Zásoby sil ale už brzy nedostačovaly, tvor vzniklý z magického pólu je spotřeboval.

Aby si uchoval svou nestvůrnou existenci, musel hledat jiné formy životní energie a začal nejprve vysávat životní sílu ze zvířat. Právě z té doby pocházejí nestvůry, žijící v jeho hlubinách.

Ale síla načerpaná ze zvířat tomu netvorovi nestačila. Aby utišil svůj hlad po výraznější potravě, počal se zmocňovat životní energie lidí, které pohlcoval i s jejich domy, hrady, zámky, ba i svatyněmi. Přitom brzy objevil, že existují lidé, jakož i místa lidmi vytvořená, se zvláštním druhem duchovní síly..."

„Magie?“ skočil jsem mu do řeči, za což jsem sklídl další zlý pohled.

„Samozřejmě nejen magie! Každý druh spirituální síly slouží netvoru Labyrintu za potravu! Ta obluda, která vznikla z neovládaných sil VELKÝCH STARCŮ, se jako parazit usadila v lidských civilizacích, pohlcovala je po domech i celých městech a narůstala jako nikdy předtím.

Ale právě lidé s magickými schopnostmi, kteří byli jeho nejmilejší kořistí, se dali nejhůř chytit. Stavěli se na odpor a častěji netvorovy útoky odráželi, než aby mu padli za oběť.

A tehdy netvor zlákal Aduria, čaroděje, který se mu postavil, aby vstoupil do jeho služeb. Během svého putování prostorem a časem nakradl netvor bezpočet krajin a domů, ze kterých Adurias mohl vytvořit Labyrint se spoustou pastí. Nyní už žádný čaroděj neměl dostat šanci uniknout obludnému netvorovi. Pokud vím, taký se to podařilo jen několika málo nejmocnějším. Vy jste se setkal s Aduriem."

„Ten s tím krysím obličejem?"

Balestrano se pousmál, ale hned zase zvážněl. „Ano. Teď je ale mrtev. Nebyl však jen vnadidlem Labyrintu. V jistém smyslu ho taky ovládal, dokázal mu opakovaně bránit v konečném procitnutí, neboť to by znamenalo i jeho konec." Chvilí mlčel a hleděl do prázdna. Pak sebou výrazně trhl.

„Ale dál," řekl. „Brána se zvrhla v cosi neznámého a zlého, co neuznává dokonce ani své bývalé pány. Samo by je to zničilo, kdyby k tomu mělo příležitost."

„To jsem viděl," zamumlal jsem, ale Balestrano opět udělal rukou ono rychlé, popuzené gesto, které mě znovu umlčelo.

„Nic jste neviděl, Cravene," vyštěkl. „Všechno, co jste viděl, byly jen přeludy. Obrazy, které vám ten netvor vyvolal před očima, aby vás zmátl a vyděsil. Tam nejsou přelud a pravda to, čím jsou v našem světě, Cravene. Netvor bojuje zbraňmi pekla a lež patří k nejmocnějším. Vy jste neviděl, co se skutečně stalo."

„My však ano," řekl Looskamp zachmuřeně. V obličeji se mu objevil výraz upřímné, hluboké obavy.

„To nebyla náhoda, že se právě tady v Amsterdamu zdržoval tučet nejlepších čarodějů našeho bratrstva, Cravene," řekl.

Já vím.

Looskamp se shovívavě usmál. „Ted' přeceňujete svoji důležitost, Roberte," řekl s bodrým posměchem. „Sledovali jsme vás, když jsme se dozvěděli, že míříte do Amsterdamu, ale neshromáždili jsme se tu kvůli vám."

„A proč tedy?" zeptal jsem se.

„Kvůli Labyrintu," odpověděl Looskamp, nyní už opět naprosto vážný. „S objevním těch, kterým vy říkáte... VELCÍ STARCI -" vyslovil to jméno až po krátkém zaváhání a velmi rychle, jako by chtěl původně říci něco jiného - „procitly také znovu síly zvrácené brány. Ten netvor spal, tisíce a tisíce let. Co jste vy poznal jako Labyrint a co vás bezpochyby vyděsilo, byl jen slabý odlesk jeho skutečného bytí. Nic než stín, vrhající své sny do skutečnosti."

„A ted'... ted' se probouzí?"

Looskamp přikývl. „Ano. Ten proces začal asi před rokem, ale my jsme to vycítili, až už bylo skoro pozdě. V jistém smyslu jste ho i vy sám svým vstupem urychlil." Rychle zvedl ruku, když jsem chtěl vyjet. „Ale taky jste ho oslabil. Zranění, která jste mu zasadil, jsou bolestivá, třebaže ne smrtící. Přesto se probudí. A to brzy."

Nepokračoval dál a také já jsem se na dlouhou chvíli odmlčel. „A vy ted' chcete, abych vám pomohl zneškodnit ho úplně?" zeptal jsem se konečně.

Looskamp přikývl, vstal a beze slova došel k malé skříňce, zavěšené na zdi. Když se vrátil, držel v ruce dlouhý předmět, zabalený v plátně.

Trhl jsem sebou, když Looskamp stáhl bílou roušku a já uviděl, co se pod ní skrývá.

Byla to má hůl se skrytým kordem. Zbraň, kterou mi zanechal můj otec.

Na poslední chvíli jsem potlačil pokušení sáhnout po ní, nemohl jsem ale skrýt záblesk ve svém pohledu, neboť Looskamp se zasmál velice zvláštním způsobem, položil kord na stůl a znovu se posadil.

„Vy jste se museli zbláznit," zamumlal jsem. „Vždyť jsem... jen tomu... tomu stínu, jak to nazýváte, jen tak tak unikl, navíc ještě s vaší pomocí. A ted' mi tu vykládáte, že půjdeme proti té... proti tomu a zničíme to! Co si myslíte? Že nám to bez odporu dovolí?"

„Samozřejmě ne," řekl Balestrano podrážděně. Předklonil se a tenkou rukou v bílé rukavici se natáhl po kordu. Jako by se ve mně něco stáhlo, když jsem viděl, jak zvedl hlavici z mléčného křišťálu do výšky a přidržel proti světlu.

Pak se zase zadíval na mě. „Možná jsem pro vás nepřítel, Roberte Cravene," řekl, „třebaže já podobný cit vůči vám nesdílím, o tom vás mohu ujistit. Bratr DeVries to myslel upřímně, když vám nabídl, abyste přišel k nám. Ale na tom ted' nezáleží. Jak jsem řekl: jsme pro vás možná nepřátelé, ale nejsme hloupí. Známe moc netvora z Labyrintu; dokonce lépe než vy. A víme, jak ho zničit."

„Proč jste to tedy už dávno neudělali?" zeptal jsem se popuzeně.

Balestrano otáčel zdánlivě zamyšleně kordem v ruce. Stále víc a víc ve mně narůstalo přání vyskočit a vytrhnout mu zbraň z rukou.

„Protože jsme to nedokázali," řekl konečně. „Protože nám něco chybělo, Cravene. Zbraň."

„Zbraň...?“ opakoval jsem nejistě.

Balestrano se chladně usmál. „Tato zbraň,“ řekl, předklonil se a podal mi kord.

Vyjeveně jsem zíral nejprve na něho, pak na kord, pak zase na něho a nakonec jsem váhavě sáhl po předmětu, který vypadal jako vycházková hůl s velkou, mléčně zbarvenou hlavici z křišťálu.

„Vy... víte...?“ zamumlal jsem rozpačitě.

Balestrano přikývl. „Samozřejmě. Víme o zvláštní shoggotí hvězdě, která je uvnitř hlavice této zbraně, taky víme, jaké smrtící účinky má pro ty, které nazýváte VELKÝMI STARCI.“ Usmál se a zkřížil ruce na prsou.

„Vidíte, že jsme k vám přímí,“ pokračoval Balestrano. „Půjdu dokonce ještě o krok dál, Cravene. Přiznám i to, že samotná zbraň by nám nebyla nic platná. Jen ve vašich rukou může vyvinout všechnu svoji zničující moc. Bratr Looskamp nebo já bychom s ní nemohli netvoru z Labyrintu nijak ublížit. Vy ho můžete zabít.“

Váhal jsem s odpovědí. Balestranova otevřenost mě mátlá, naprosto jistě jsem cítil, že říká pravdu.

„Ale to není ani nutné,“ dodal ještě Balestrano. „Bratr Looskamp vám to vysvětlí, pokud budete ochoten nás doprovodit. Existuje způsob, jak netvora zneškodnit, aniž by ho bylo třeba zničit.“

Zmateně jsem hleděl z jednoho muže na druhého. Cítil jsem, jak je každé slovo, které řekli, pečlivě odváženo. Pohrávali si s větami jako s míčky, aby mě zmátli a zahnali do úzkých.

„Chápu vaše obavy, Cravene,“ pokračoval Looskamp. „Taky mám strach a ostatní, kteří nás budou doprovázet, právě tak. Ale nemáme na vybranou. A můžeme se bránit. Přeludy Labyrintu s námi nic nezmohou a proti jeho kreaturám se budeme bránit meči.“

Jistě,“ řekl jsem. „To se pěkně poslouchá. Jako by to měla být nějaká procházka.“

„Procházka to nebude,“ pokračoval templář vážně. „Doprovodí nás padesát nejstatečnějších rytířů, Cravene, a ne všichni se vrátí zpět. Snad ani jeden z nich. Snad ani vy a já ne. Přesto to musíme udělat.“

„A jak,“ zeptal jsem se po dlouhé pauze, „jste přišli na to, že bych s vámi mohl dobrovolně jít?“

„Známe vás, Roberte,“ odpověděl Looskamp vážně. „Labyrint procitne, aby se změnil v nestvůrně mocné a zlé stvoření. Už začal růst, a jestliže se probudí úplně, pak už nic na světě nezabrání jeho dalšímu rozpinání. Pohltí sousední ulice, zamoří vodu v grachtech a nakonec ovládne celý Amsterdam. Pak okolní města. A nakonec celé království. A snad dokonce celý svět.“

Mlčel jsem. Looskampova slova mě děsila a stejně jako předtím, když mluvil Balestrano, jsem i teď cítil, že to není lež, ani přehánění. Vše, co říkal, myslel naprosto vážně.

Na okamžik jsem se v duchu vrátil do spleťtých chodeb a katakomb Labyrintu, znovu jsem cítil morový zápach zla, vydávaný netvorem. A pak jsem prožil skoro cosi jako vizi.

Vizi města, Amsterdamu pohlceného tímto molochem, gigantické masy nahromaděných domů a budov. Grachty, ve kterých tekla namísto vody krev, domy proměněné v pasti na lidi, ulice vedoucí rovnou cestou do pekla. Zamrazilo mě.

Looskamp měl pravdu. Byl to cynik, hnusný, vypočítavý cynik, za jehož přivětlivým úsměvem se skrývala čirá zlomyslnost.

Ale měl pravdu.

Neměl jsem jinou volbu, než se připojit k nim a podruhé se postavit vši té hrůze.

„Vyhráli jste,“ zamumlal jsem. „Pomohu vám.“

Balestrano přikývl. „Nic jiného jsem nečekal, Cravene.“

Zadíval jsem se na něho a pokoušel jsem se v jeho prastarých očích zaznamenat něco z falše nebo zrady, ale nic takového tam nebylo.

„Kdy... k tomu dojde?“ zeptal jsem tiše. „Kdy se ta... věc probudí?“

„Když proti tomu nic nepodnikneme?“ Looskamp chvíli přemýšlel a pak pokrčil rameny. „Brzy. Za pár dní. Snad už za týden. Déle to trvat nebude.“

„Pak nám mnoho času nezbývá,“ zamumlal jsem.

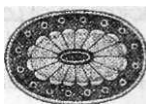
Looskamp zavrtěl hlavou. „Ne.“

Přikývl jsem, zamyšleně jsem prsty pohladil hlavici kordu a hlasitě jsem se na-dechl, než jsem položil klíčovou otázku:

„Kdy vyrazíme?“

Balestrano se usmál.

Ted’.”

Bylo poledne. Město ožilo k plnému životu a pulzovalo jako obrovské kamenné srdce. Na grachtech se tlačily lodě a čluny, zatímco úzké ulice, lemující vodní cesty a pospojované spoustou mostů, byly přeplněné lidmi.

Bylo mi chladno. Navzdory hřejivým paprskům slunce, jež stálo v zenitu jako velké, dobrotivé oko, jsem měl pocit, že mrznu v kus ledu; prsty na ruce i na nohou mě záblý a svaly jako by byly stíženy jedinou velkou křečí.

Ale tentokrát to nebyl mrazivý dech zla, co jsem cítil, nýbrž strach. Docela prostý strach. Pomyšlení, že se podruhé - a navíc ještě dobrovolně - vydávám do toho Labyrintu, mě skoro uvádělo v šílenství. Ruce se mi třáslý a dolní čelist mě bo-lela, jak pevně jsem zatínal zuby.

Looskamp, jenž stál vzpřímený na zádi člunu vedle mne a jednou rukou ovládal kormidlo, se na mě povzbudivě usmál. Od chvíle, kdy jsme opustili dům, jsme spolu prohodili sotva pár slov, třebaže jsme byli na cestě už dvě hodiny. Looskamp řídil člun, poháněný veslováním čtyř mlčenlivých řádových bratří, křížem krážem přes celé město.

Znovu a znovu jsme zastavovali a templář vždycky vystoupil na břeh, zmizel na chvíli v nějakém domě, nebo prohodil pár slov s chodcem, který zdánlivě náhodně stál na břehu.

Byl to počátek válečného tažení. Templář svolával své lidi a já věděl, že kromě nás je na cestě k Van Dengsterstraat na čtyři tucty dalších mužů. Celé malé vojsko. Ale zatraceně málo na nepřítele, proti kterému jsme táhli.

Dostali jsme se až k místu, kde se dva grachty křížily, a Looskamp se zapřel do kormidla, aby člun zabočil v pravém úhlu. Zrychlili jsme a s každým blokem domů, který jsme minuli, jako by kolem ubývalo života.

Počet chodců se zmenšoval, nejprve pomalu, pak stále rychleji a nakonec veslovali muži po kalné vodě zchátralé přístavní čtvrti, kterou jsem už dobře znal. Zachvěl jsem se.

„Strach?“ zeptal se náhle Looskamp.

Zmateně jsem se na něho podíval, zavrtěl jsem hlavou, ale vzápětí jsem přikývl.

Looskamp se zasmál. „Taky ho mám, Roberte.“ Jediným gestem ruky ukázal na všechny čtyři veslující ramenaté muže, zahalené do hnědých **plášťů**. „I tito muži mají strach. Ale musíme to udělat.“

Trochu se vypjal, sklopil oči a zapnul si knoflík pláště, který se mu rozevřel. Pod pláštěm měl bílý templářský úbor, a kdo by se na něho zadíval pozorněji, mohl by pod látkou rozeznat i obrysy velkého meče.

„Musíme to udělat, protože na našem úspěchu závisí přežití nesčetných nevinných lidí,“ řekl. Jeho slova zněla jako omluva.

J a k budete - budeme,“ opravil jsem se rychle, „postupovat?“

Looskamp kývl hlavou směrem k přídi. „Za pár minut budeme ve Van Dengsterstraat,“ řekl. „Tam počkáme, až dorazí i ostatní bratři. Někteří jsou už tam a čekají nás, ale bude trvat aspoň hodinu, než budeme v plném počtu. Pak půjdeme dovnitř. Stejnou cestou, jako jste šel vy, Roberte.“

„To jsem neměl na mysli,“ odpověděl jsem podrážděně. „Nijak zvlášť mě nezajímá, kudy půjdeme dovnitř, Looskampe.“

„Gere,“ řekl. „Říkejte mi Gere. Táhneme bok po boku do boje na život a na smrt, Roberte. Nemusíte se zdržovat nějakými formalitami.“

„Pro mne za mne,“ odpověděl jsem, snad o něco hruběji, než jsem chtěl, neboť jsem už pocítoval - takřka proti své vůli - vůči černovlasému Holandánovi jisté sympatie. „Ptám se jenom, jak najdeme srdce Labyrintu. Já ti cestu ukázat nedovedu. Vůbec nevím, jak jsem se tam dostal.“

Ger mávl rukou. „To není problém, Roberte. Sám nás tam ve své chamtivosti zavede. Ale nebude to snadné. Já...“

Člun se otřásl. Così obrovského, temného se objevilo pod třpytivou hladinou a náhle kormidlo vyletělo Looskampovi z ruky tak prudce, že se s výkřikem převrátil dozadu. V poslední chvíli jsem ho chytil, aby nespádl přes palubu.

Ale jen na chvíli. Pak se člun zachvěl pod druhým úderem, jako by do něj udeřila obrovská pěst. Ztratil jsem půdu pod nohama, převrátil jsem se dopředu, a napůl vržen, napůl tažen Gerovou vahou jsem po hlavě přepadl do vody.

Kolem mne se mihl temný stín. Cítil jsem, jak mě cosi nasává, jako by byla voda nějakým gigantickým tělem vytlačena stranou, dostal jsem se do víru a s bezmocně se zmitajícíma rukama a nohama jsem se roztočil.

Zoufale jsem se snažil popadnout dech. Všechno se seběhlo příliš rychle, takže jsem neměl ani čas se skutečně vyděsit.

Zato teď mi pohled, který se mi naskytl, skoro stáhl hrdlo.

Přímo před námi jako by voda grachtu náhle explodovala. Příšernou silou byla rozražena do stran a vymrštěna vzhůru, až bílá pěna ostříkala stěny domů po levé i pravé straně grachtu.

Člun se strmě naklonil na bok a povážlivě nabral vodu, takže jeho předí porostlá chaluhami se strmě vztyčila do výšky. Così velkého, šedozeleného, slizkého se ovinulo kolem zadní části naší lodky.

Chtěl jsem křiknout na muže ve člunu varování, ale v tom okamžiku mě zasáhla druhá tlaková vlna, znovu mě stáhla pod vodu a mrštila mnou proti zděnému břehu grachtu. Náraz mi vyrazil dech. Vykřikl jsem, voda mi natekla do úst, dával jsem a pokoušel jsem se dostat na hladinu, ale to už se přihnala další vlna a stáhla mě ještě hlouběji pod bahnitou vodu.

Pak mě uchopila jakási ruka, trhla mnou vzhůru a s nadlidskou silou mě vytáhla na vzduch.

Obrátil jsem se na záda, plival jsem vodu a bahno a chtivě jsem lapal po vzduchu. Jako přes závoj jsem viděl, jak se těsně přede mnou odehrává poslední dějství dramatu.

Člun byl už z poloviny stažený pod vodu. Ne jedno, jistě tucet obrovských, šedozelených chapadel, posetých velikými bradavicemi a přísavkami, se omotávalo kolem jeho trupu a stahovalo jej víc a víc do hlubin. Voda se vařila a její řev a dunění pohlcovaly smrtelné výkřiky čtyř nešťastných templářů, kteří zůstali na palubě.

Ruka, která mě chytila za límec a vytáhla na hladinu, mě nyní popadla podruhé a neurvale mě postrčila ke břehu. Instinktivně jsem po něm hmátl, zachytil jsem se vlhkého zdiva a z posledních sil jsem se vytáhl nahoru.

Looskamp se vyškral z vody jen pár vteřin po mně. Nejistě se zvedl na nohy, zvedl i mne a postrčil mě, až jsem se odpotácel dál od grachtu a od běsnící nestvůry, která ho nyní ovládla.

Pokusil jsem se obrátit, ale Looskamp mě postrkoval před sebou, dokud jsme se nedostali do úzké proluky mezi dvěma napůl rozpadlými domy.

Teprve tam se zastavil, když už jsme byli dobrých třicet nebo čtyřicet kroků od grachtu, a tedy i mimo dosah švihajících chapadel.

S těžkým oddechováním jsem se opřel zády o zed', hleděl jsem na Looskam-pa pálicíma očima a pokoušel jsem se vypravit ze sebe slovo, nicméně dostal jsem ze sebe jen dávivé zasténání. Plíce jsem měl v jediném ohni a teprve teď, když bylo už po všem, jsem si začal uvědomovat ochromující hrůzu, kterou ve mně vyvolal pohled na tu bestii.

„Proboha, Looskampe, co... co to bylo?“ zasténal jsem.

Templářova tvář jako by strnula v kamennou masku.

„Už to začalo, Roberte,“ řekl tiše. Jeho obličej dál zůstával bez pohnutí, ale pohled měl náhle plný šílené hrůzy. „Pane Bože, už... už to začalo. Ví o nás.“

„A... ti muži?“ zeptal jsem se tiše. Od grachtu doléhaly strašlivé zvuky boje, praskání dřeva, zvuk vařící, přišernými silami zmítané vody i duté. rozechvíjící řvaní nestvůry. „Ve člunu byli ještě čtyři muži! Ti... jsou ztraceni.“

„Ostatní,“ zamumlal náhle Looskamp. „Pane Bože, ono je to... zabije. Nema-
jí nejmenší tušení!“

„Ostatní?“ zeptal jsem se zmateně. „O kom to mluvíš?“

Looskamp na mě mlčky zíral. Pak se obrátil, shodil z ramen promočený plášť, vytasil meč z pochvy a beze slova zamířil ke břehu.

„Proboha, Gere - co chceš dělat?“ zasípal jsem.

„Musím zpátky,“ řekl. „Pro mne za mne si tu zůstaň, jestli máš strach.“

„Sakra, o to přece nejde!“ řekl jsem vztekle. „Ti muži jsou dávno mrtví - copak to nechápeš?“

Namísto odpovědi vyrazil dopředu, a to tak rychle, že jsem musel běžet, abych s ním udržel krok.

Než jsme došli ke břehu grachtu, bylo po dramatu. Až na pár dřevěných trosek a cárů hader nebylo nikde stopy ani po člunu, ani po jeho osádce. Ale nestvůra byla stále ještě tu, to jsem cítil víc než jasně. Na chvíli jsem měl pocit, jako bych přímo fyzicky cítil pohled stnulých očí, velkých jako talíře.

Jakmile se Looskamp ocitl na půl kroku od břehu, nestvůra zaútočila. Voda se rozstříkla ve zpěněné explozi a obrovské, vráscité chapadlo, pokryté bradavicemi a přísavkami, se jako útočící had vztyčilo proti templáři.

Ale jakkoli byla bestie rychlá - Looskamp byl rychlejší. Téměř elegantním skokem se vrhl stranou a zpět, přikrčil se před švihajícím chapadlem a současně tál mečem, jež svíral oběma rukama.

Čepel přetalo chapadlo o síle mužského stehna, jako by bylo z papíru.

Z rány vytryskl hustý, páchnoucí proud temně rudé tekutiny. Looskamp bolestně zasupěl, posledním zoufalým skokem se vrhl do bezpečí - upadl, když tu se bleskurychle vymrštilo z vody další chapadlo, neméně silné, a jako bič se mu ovinulo kolem pravé nohy. Viděl jsem, jak se mohutná svalová vlákna nestvůrného těla napjala.

Looskamp upustil meč a pokoušel se rukama zachytit škvír mezi dlažbou. Ale neskutečné síle té obrovské kreatury nemohl vzdorovat. Bezmocně byl tažen ke břehu. A ze zpěněné vody se vynořila dvě, tři další chapadla.

Bez přemýšlení jsem reagoval. Jediným skokem jsem se ocitl vedle templáře, vytrhl jsem z pochvy kord a vši silou jsem bodl. Tenká čepel projela chapadlem, aniž narazila na výrazný odpor.

Ale třebaže tato rána nebyla ve srovnání se zraněním, které obludě uštědřil Looskamp, ničím víc než píchnutím špendlíkem, byl účinek mého útoku nesorovnatelně mocnější.

Gigantická kreatura sebou šklubla. Chapadlo, ovinuté kolem Looskampovy nohy, povolilo s takovým švihem, že mi div nevyrazilo kord z ruky, a rychle sklouzlo s mlaskavým zvukem zpět do vody.

Pak jako by celý gracht explodoval.

Voda vytryskla do výše deseti, možná dvaceti metrů a špláchla na zdi domů. Půda se mi zachvěla pod nohama, pronikavý řev obrovské obludy mi divže neroztrhal ušní bubínky. Na kratičkou chvíli jsem ještě zahlédl ohavné tělo skrze závoj vzdmuté vody a husté pěny: tlustý špalek o průměru alespoň čtyř nebo pěti metrů, ohavně odulý s dvěma výraznými, strnulými očima bez víček, velkýma jak dvě kola. Všechny osm chapadel bezradně švihalo do vody, na chvíli to dokonce vypadalo, jako by se obluda chtěla na svých pažích vyšplhat ven z grachtu a vrhnout se na nás.

Pak se voda znovu zpěnila, a když jsem znovu něco mohl vidět, byla obluda pryč. Jen z hlubiny grachtu vyzařovalo jasné, zlověstné světlo, na okamžik se ještě víc rojasnilo a pak zhaslo.

Dobře jsem věděl, co to znamená. Neviděl jsem poprvé, jak umírají kreatury Labyrintu...

Vedle mne se Looskamp se sténáním zvedl na ruce a na kolena, sáhl po svém meči a dávivě plival vodu na všechny strany. „Děkuji,” zamumlal. „Už jsem si myslel, že je po mně.”

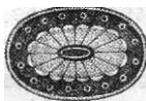
„Však jsem ti to byl dlužný, ne? Ted' jsme si kvít.” Ušklíbl jsem se - trochu úkošem - pak jsem se narovnal a podal jsem Gerovi ruku. Vděčně po ní sáhl, taky se postavil a ještě jednou se obrátil ke grachtu.

„Co to bylo?” zamumlal. „Nějaký ten...?”

„VELKÝ STAŘEC?” pomohl jsem mu. Looskamp přikývl. Chvilí jsem přemýšlel, ale pak jsem zavrtěl hlavou. „Ne,” řekl jsem. „V první chvíli jsem si to taky myslel, ale byla to jen chobotnice. Docela obyčejná, třebaže obrovská chobotnice. Labyrint ji musel kdysi pohltnout.”

Namísto přímé odpovědi hleděl na gracht, a to ve směru, odkud jsme přijeli.

Špinavá vodní cesta nebyla už prázdná. K našemu stanovišti se přibližoval snad deset dalších člunů; malé loďky poháněné dvěma, či dokonce jen jedním veslařem, každá ale obsazená třemi nebo čtyřmi muži oděných v bílé jako templáři.

Byl zmaten. Miliony svých neviditelných očí a uší sledoval dění tam venku, celý napjatý, jak se ti smrtelníci ubrání jeho útokům. Nepočítal s tím, že je zničí všechny; to ani nebylo úkolem kreatury, kterou vybral z nevyčerpatelných řad svých služebníků. Měla vetřelce jen oslabit a rozzuřit.

Přesto byl překvapen lehkostí, s jakou ti smrtelníci zničili jednoho z jeho nejsilnějších služebníků, i obratností, kterou prokázali.

Pak pochopil. Boj se odehrál mimo přímý vliv jeho moci, tam, kde jeho kreatury byly slabé a zranitelné. Jen zlomek démonických sil, kterými vládl v nitru Labyrintu, mohl použít i tam venku. Sotva dost, aby se udržely naživu.

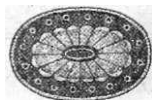
Chvilí přemýšlel, pak došel k rozhodnutí.

Počet jeho služebníků byl téměř bez konce, ale nemělo smysl jimi zbytečně plýtvat.

vat. Ti smrtelníci dobrovolně vstoupí do okruhu jeho moci; tam, kde je může napadnout vši silou a přelstít i jejich chytrost.

Bezhlasým příkazem odvolal ostatní kreatury, číhající na smrtelníky.

Pak čekal.

„Vydrž!“

Ger přikývl a zatnul zuby, přesto však sebou trhl, jako bych ho bodl, když jsem mu utáhl obvaz a oba konce jsem pečlivě zavázal. Byl to jen kus látky, který jsem utrl z jeho rozervané plátěné košile, ale splnil svůj účel a alespoň zastavil krvácení.

Ustoupil jsem nazpět a kriticky jsem si prohlížel své dílo. „Vlastně bys s tím měl jít k lékaři,“ řekl jsem. Looskamp se zamračeně podíval na svou ovázanou paži, zašklebil se a lhostejně mávl rukou. Tržná rána, kterou jsem mu ovázal, nebyla v žádném případě jediná, utřil skoro tučet dalších více či méně těžkých poranění.

„To vyřídím později,“ řekl. „Až se vrátíme“ Při těch slovech ukázal na polozbořenou budovu, opírající se šikmo o sousední dům, opatřenou bílým mramorovým schodištěm, na jehož úpatí se shromáždilo malé vojsko templářů - nebo to, co z něj zbylo.

Jen sedmatřicet z padesáti mužů, o kterých mluvil Balestrano, bylo ještě naživu. Ostatní padli za oběť útoku nestvůry nebo prostě zmizeli, zatímco hlídali Van Dengsterstraat - ale to jsem vyrozuměl jen z pár útržků hovoru, které jsem pochytil.

Lhké, nepříjemné mrazení mi přeběhlo po zádech, když jsem pohlédl směrem ze zchátralé budově. Neviděl jsem tento dům poprvé - před necelými dvěma dny jsem už stál pod tímto schodištěm - tenkrát jsem ještě netušil, do jaké říše šilenství a hrůzy vedou ty zpuchřelé dveře na jeho konci. Nyní dokonce i při představě, že bych měl ještě jednou do toho domu vstoupit, se mi ježily vlasy na hlavě.

S námahou jsem odtrhl pohled od domu a znovu jsem se obrátil na Gera.

„Opravdu nemůžeme jít dovnitř jinou cestou?“ zeptal jsem se.

Vlám se usmál, ale vypadalo to naprosto nevesele.

„Ale ano,“ řekl. „sou desítky cest. Ale žádná, kterou bychom se mohli vydat. Na všech ostatních cestách bychom zemřeli, než bychom se dostali k srdci.“

„A tady ne?“ Pokoušel jsem se být sarkastický, ale můj hlas zněl spíš žalostně.

„Každopádně ne tak rychle,“ odpověděl Ger klidně.

„Neměl jsem ten pocit,“ zamumlal jsem. „Zatraceně, ještě jsme dovnitř ani nevstoupili, Gere, a už jsi ztratil pětinu svých mužů. Vzdej to!“

Looskamp zavrtěl hlavou. „Víš, že to nemůžeme,“ řekl tiše. „A není to tak nebezpečné, jak si myslíš, Roberte. Byl jsem... neopatrný. Co se stalo, je jen má vina. Nepočítal jsem s tím, že je to už tak mocné, aby nás to mohlo napadnout mimo okruh své moci. Řekl jsem ti, že nám jeho přeludy nemohou nic udělat, a to je pravda. Proti jeho kreaturám nás ochraňují naše meče. Dosud nikdy ale ještě kreatury

neudeřily mimo Labyrint. Nebyly toho schopny, Roberte. Ale on je teď mocnější, mnohem mocnější. Kdybychom byli připraveni, nestalo by se to."

"Ale už se to stalo," namítl jsem, třebaže jsem dobře cítil, jak je nesmyslné rozmlouvat templáři jeho úmysl.

Náhle mě něco napadlo.

"Vy jste mě přece dostali z Labyrintu ven," řekl jsem. "Ty a tví bratři. Zachránili jste mě odtud svými magickými silami - proč nemůžeme vstoupit dovnitř stejným způsobem?"

"To by byla naše smrt," odpověděl Ger vážně. "Dvanáct našich nejnadanějších čarodějů se po celé hodiny soustředovalo, abychom získali sílu pro tento jediný krok, a taky se nám to podařilo jen proto, že kreatura Labyrintu neměla o naši přítomnosti potuchy. Kdyby to věděla, použila by proti nám svou moc a všechny by nás zničila. Nyní je ale varována." Rozhodně zavrtěl hlavou. "Ne, Roberte. Je jen jediná cesta - ta, kterou jsi šel ty."

Skoro vztekle se otočil a odešel, aniž mi dal příležitost položit mu další otázky.

Chvilí jsem hleděl za ním, pak jsem se znovu zadíval ke dveřím na konci schodiště. Znovu se ve mně probudil onen ledový pocit. Vchod jako by se mi rozplýval před očima, kroutil se a třásl jako obrovská, do široka rozevřená tlama, zkřivená v posměšném šklebu.

V podstatě to taky tak bylo: byla to tlama, tlama obrovského molocha, který existoval už celé věky a nedělal nic jiného, než že pohlcoval vše, co mohl. Snad jsem byl vůbec první jeho obět', která mu kdy unikla. A snad - na okamžik se mi tato myšlenka vetřela do vědomí jako zárodek zrady - snad mě dokonce nechal uniknout, abych se vrátil a přivedl mu nové, ještě lákavější oběti...

Jakási ruka se mi dotkla ramene a vrátila mě zpět do skutečnosti. Obrátil jsem se. Jsme připraveni," řekl Ger vážně.

Přikývl jsem, ještě jednou jsem se zhluboka nadechl a s nuceným klidem jsem udělal odhodlaný krok na schodiště. Za námi se dali do pohybu i ostatní templáři - v doširoka roztažené formaci, ve které vždycky dva muži kryli svými štíty třetího rytíře, vyzbrojeného buď lukem nebo mečem.

Navzdory jejich velkému počtu postupovali téměř bezhlučně. Znovu jsem musel obdivovat disciplínu a vojenskou preciznost těchto mužů. V prvním okamžiku, když jsem ještě na lodkách viděl jejich starobylý oděv a zastaralé zbraně, připadali mi skoro bezmocní, ba přímo směšní. Ale tento dojem byl mylný. Naprosto.

Když jsme došli až ke dveřím, zastavil jsem se. Looskamp přistoupil až ke mně, povzbudivě se usmál - a jen jedenkrát kopl mocně do dveří a vyrazil je.

Looskamp, já a asi tucet jeho mužů jsme vrazili dovnitř, do salonu, ve kterém jsem nedávno málem padl za obět' hrbatému Croffovi a oběma dalším Aduriasovým služebníkům, zbytek našeho vojska se mezitím rozdělil po hale, nebo se s tasenými meči vřít do sousedních místností.

Salon se změnil. Jestliže se mi už napoprvé jevil jako starý a sešlý, nyní se našim očím nabízel naprostá ruina. Nábytek byl zborcený, potahy zplesnivé a shnilé, ze záclon a koberců zbyly jen šedé, nevzhledné cáry. Dřevěné obložení se

na mnoha místech rozpadalo, takže jím prosvítaly vlhké, houbou a hnilobou rozežrané zdi. Ve vzduchu visel téměř nesnesitelný hnilobný zápach. Trhlinami zpuchřelé, místy propadlé podlahy prosakovala špinavá voda.

„Proboha!“ ujelo mi. „Co to je?“

Looskamp sklonil meč, který bojovně držel zvednutý, když jsme vrazili do salonu, pro jistotu se ještě jednou otočil kolem dokola a zkřivil tvář v grimasu.

„Labyrint,“ řekl. „Tak jak skutečně vypadá. Co jsi viděl minule, nebylo nic než přelud. Mam a iluze jsou Satanovy nejmocnější zbraně, Roberte.“

„Satanovy?“

„Satanovy, ďáblové, Belzebubovy - nazývej si ho, jak chceš,“ vyštěkl Looskamp. „Všechno to jsou jen různá jména pro stejnou věc.“

Odpověď jsem si odpustil. Teď nebyla vhodná chvíle pouštět se do teologických disputací.

Jeden po druhém se i ostatní templáři vraceli zpět do salonu, Prohledali sousední místnosti, ale nikde nenarazili na odpor, ba ani na nejmenší známku života.

Ger vyslechl postupně jejich hlášení, ale nijak nereagoval, nýbrž jen mlčky čekal, až dorazí i poslední z nich. Pak ukázal na dveře na protější straně salonu.

„Tudy.“

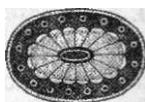
„Ale to není cesta, kterou jsem šel,“ řekl jsem.

Looskamp netrpělivě zkřivil rty, zatímco dva jeho muži se už dali do pohybu, prostě vylomili dveře a příkrčení zmizeli v sousední místnosti. „Říkal jsem ti přece, že nepůjdeme cestou, kterou znáš,“ řekl. „Bez obav - najdeme, co hledáme.“

„A co to je?“ zeptal jsem se.

Looskamp se usmál. Jeho srdce,“ řekl. „Tu věc, která vytvořila a ovládá tento Labyrint.“ Pak se obrátil a vyrazil. Já jsem si ale byl jist, že mi neřekl celou pravdu. Nelhal mi - to bych bezpochyby poznal -, ale něco mi zamlčel.

A já zjistím, co. Něco mi říkalo, že pro mne bude velice důležité to poznat. Životně důležité.

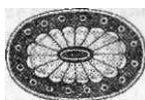

Přibližovali se. Nedůvěřivě je pozoroval a číhal na každý jejich pohyb, dál se však držel v ústraní a jen tu a tam proti nim vysílal některé kreatury, aby jejich postup nebyl tak docela snadný a nevzbudil v nich podezření.

Bylo by pro něj snadné je zničit, nyní, když byli už ve sféře jeho moci, zde, kde byl nejsilnější.

Ale vyčkával. Vyčkával a číhal, zatímco trpělivě roztahoval síť.

Past, do které ti smrtelníci padnou s otevřenými očima.

Mnohé místnosti a chodby, kterými jsme procházeli, jsem poznával. Jiné mi byly neznámé a u některých jsem shledával přibližnou podobu, ale nebyl jsem si jistý, neboť všechno bylo staré, rozpadlé a pokryté šedou a zelenou plísní, jakož i bujícími koloniemi houby.

Nejednou se podlaha pod kroky mužů propadala, vydrolil se kámen, nebo se dřevo rozpadlo v krupičkovitý prach, jinde pak zely hladově rozevřené propasti, takže byl skoro div, že nikdo nedošel újmy.

Nevěděl jsem už, jak dlouho jsem spolu s Looskampem a třemi dalšími muži tvořil čelo našeho malého úderného oddílu, když jsme procházeli chodbami a po schodištích Labyrintu, naplněných temným, hrozivě šedým přísvitem. Hodynky se mi zastavily ve stejnou chvíli, kdy jsme vstoupili do Labyrintu, jako by tady uvnitř ztratil čas jakýkoli význam.

Místy se zdálo, že se cesta svažuje dolů; schodiště, šikmé plošiny a chodby, jejichž podlaha před námi klesala v naprosto nesmyslných úhlech, ale ani tím jsem si nebyl jist. Poznal jsem dostatečně bizarní geometrii VELKÝCH STARCŮ, abych věděl, jak rychle je možné pobláznit lidské smysly.

Párkrát jsme byli napadeni - většinou vychrtlými, v podstatě politováníhodnými kreaturami, které se vynořovaly zničehonic a rychle končily pod meči templářů; přitom ani jeden z našich mužů nebyl zabit, ba ani zraněn.

Avšak snadnost našeho postupu mě spíš zneklidňovala a taky výraz v Gerově tváři byl od minuty k minutě vážnější. Ty útoky nebyly myšleny skutečně vážně; nebylo to víc než popichování, které nás mělo spíš ukolébat než skutečně uškodit.

Pocit, že běžíme do pastí, ve mně narůstal každým okamžikem.

Po nějaké době - venku nad Labyrintem muselo v tu chvíli už zapadat slunce - jsme dorazili do nízké krypty, plné šedých závěsů ze zaprášených pavučin. Strop byl sklenutý z velikých, těžkých kamenných kvádrů a na podlaze stály pravoúhlé, rozpraskané schránky z porézního kamene.

Zastavil jsem se, rozhlédl jsem se, sraštil čelo a pak jsem se obrátil na Gera, který rovněž strnul uprostřed kroku.

„Tuto kryptu znám," zamumlal jsem. „Už jednou... jsem tady byl." Ukázal jsem na nízké dveře za krátkým schodištěm na druhé straně místnosti. „Za těmi dveřmi je kostel."

Ger přikývl. Jazykem si nervózně přešel přes rozpraskané rty, zatímco pohledem těkal nervózně sem, tam, jako by měl strach, že stíny náhle ožijí a vrhnou se na nás.

Já . . . vím," vykřikl. Nízký strop několikrát odrazil zkresleně jeho slova a propůjčil jim zlověstný zvuk.

„Už se... blížíme k původnímu Labyrintu." Hrotem zbraně ukázal vzhůru, ke stropu. „Už jsme pod zemí, Roberte. Hluboko pod zemí."

Jeho slova mě nepříjemně zasáhla. Náhle jsem měl pocit, jako by mi tíha vší hlíny a kamení, spočívající na tomto kamenném sklepení, pomalu doléhala na hrudník a bránila mi dýchat.

Cosí tu bylo. Když jsem tu byl poprvé - nebo někde poblíž tohoto sklepení -, na-
18

razil jsem tu na cosi nebo na kohosi. Nemohl jsem si však vzpomenout, co to bylo. V Labyrintu se mi toho přihodilo tolik.

Šli jsme dál. Dveře na druhém konci tentokrát nebyly zamčené, Looskamp vyslal dopředu dva muže, ti se po chvíli vrátili a hlásili, že je vše v pořádku, takže jsme i my dveřmi prošli.

V té chvíli se před námi rozprostřela lod' starého, rozlehlého kostela; stejná svatyně, kterou jsem minule prošel na svém zoufalém útěku před Crofiem a jeho dvěma druhy.

Ale jak se kostel změnil!

Když jsem tu byl poprvé, vypadal jen trochu zaprášeně, trochu zanedbaně, ale přesto ještě užívaně.

Zato nyní to byla naprostá ruina. Okna byla vytlučená, prázdná, černé oční důlky, za kterými se převalovala neproniknutelná temnota. Část krovu byla zřícená a jeho trosky rozdrtily řady lavic. Velký dřevěný kříž, který předtím visel na stěně nad oltářem, ležel rozlomený na zemi; pod ním ležela kostra člověka, kterého zavalil. Zřejmě kněze.

Ale nejhorší byly právě lavice pro věřící. Když jsem tu byl poprvé, seděly v nich desítky, ne-li stovky lidí, kteří se modlili a zpívali. Už tenkrát mi připadali nepřirozeně strnulí jako loutky.

Nyní tam seděly mrtvoly. Mumifikovaná těla, strnulá, jako by je smrt už před desítkami či stovkami let zastihla v jediném okamžiku a hrůza je přimrazila na místo. Jasněji než kdy předtím jsem náhle pochopil, co měl Looskamp na mysli, když říkal, že Labyrint používá klamu a mámení. Viděl jsem život tam, kde byla jen smrt, pohyb tam, kde dávno zavládla nehybnost věčnosti. To, co jsem viděl předtím, nebylo nic než stín dávno zaniklé reality.

Když jsem se obrátil k Looskampovi, zkameněla jeho tvář v masku hněvu. Jeho oči se rozšířily, zatímco pohled v bezmocné hrůze klouzal po řadách lavic.

„Dokonce toto,“ mumlal. Hlas se mu třásl a zněl, jako by se měl zlomit. „Dokonce i dům Páně pohltil ve své nenažranosti.“

Při jeho slovech mě zamrazilo. Skoro jsem už zapomněl, že templáři jsou víc než jen pouhý spolek fanatiků, jsou to také kněží; mnišští bojovníci, kteří se spojili, aby mečem roznesli do celého světa slovo Páně. Jistěže to byli poblouznění náboženští fanatici, kteří se ve své bláhovosti vzdálili podstatě své víry více, než sami tušili. Přesto ale byli hluboce věřící. Pro muže jako Looskamp musel být pohled na tento kostel stokrát horší než pro mne.

Chtěl jsem mu říct něco na útěchu, ale v tu chvíli se ozval ze zadní části chrámu jakýsi bortivý zvuk.

Obrátil jsem se. Část zadní stěny se zhroutila; vznikla v ní díra o výšce muže a široká alespoň čtyři metry. Vyvalilo se mračno šedého prachu a z okrajů díry ve zdi stále ještě padaly další úlomky zdiva.

A za otvorem, napůl skrytý za hustým mrakem prachu, se pohybovaly nějaké postavy. Malé, jakoby zmražené postavy. Tvorové, připomínající děsivě znetvořené děti...

Z řad templářů se ozval mnohohlasý výkřik, když první z těch tvorů prošel prašným závojem a další ho následovali.

Byly to děti. Ale nebyly zmražené, ani znetvořené. To, co za prašnou clonou vypadalo jako strašné hrby a výrůstky, bylo součástí jejich oděvů; hadry, visící na špinavých tělíčkách, pytle, které nesly na ramenou a na zádech.

Looskamp zaúpěl. Mnohé z dětí - muselo jich být aspoň třicet, kolébavým krokem vystupovaly z díry ve zdi a pomalu začínaly obkličovat templáře - byly vyhublé na kost.

Pohled to byl tak strašný, že jsme si až pozdě uvědomili, jaké nebezpečí nám hrozí.

Dětské vojsko nás obkličilo. Přibližovaly se houpavým, jakoby opilým krokem, až nakonec utvořily velký, ze tří stran uzavřený půlkruh, v jehož středu se nacházeli templáři.

A náhle se s nimi udála nečekaná změna. Zastavily se, všechny najednou, jakoby na tajné, němé znamení. Měl jsem pocit, jako by některé z dětí zíraly vyhaslýma očima rovnou na mě, když se jim náhle objevil na tvářích hloupý, téměř šťastný úsměv.

A pak se jim v ručkách zablýskly nože.

Náhle jeden z templářů zařval a zapotácel se, obě ruce si tiskl ke stehnu. Z nohy mu trčela rukojeť nože, které mu jedno z dětí bez varování vrazilo do masa!

„Zpátky!“ zařval Looskamp. Současně sám uskočil stranou, vyhnul se noži, se kterým se po něm ohnalo další dítě a současně spratkovi vrazil zvučnou facku, až dítě odletělo nazpět a upadlo na zem. Templář vedle něho zvedl svůj meč, ale Looskamp se otočil, vrhl se proti muži a v poslední chvíli odrazil rytířův výpad.

Chlapec asi desetiletý, kterému tím zachránil život, se mu odvděčil skutečně zvláštním způsobem - v jeho ruku se náhle zablýskla dlouhá dýka, s níž na Looskampa zaútočil. Vůdce templářů zaklel, zatatou pěstí udeřil chlapce do zápěstí a srazil ho na kolena. Vtom ho ale zasáhl do čela hozený kámen.

Konečně jsem se vzpamatoval ze své strnulosti. Jedním skokem jsem byl vedle Gera, jednou rukou jsem odrážel dotírající hordu dětí, druhou jsem se pokoušel templáře postavit znovu na nohy.

Looskamp zasténal. Právě obočí měl rozražené; krev se mu řinula v bizarních pramíncích po obličejí, pohled očí zesklivatěl. „Musíme... ustoupit,“ zamumlal. „Ne... nebojovat. Jsou to... děti.“

Přikývl jsem, se zaúpěním jsem se napřímil a krok za krokem jsem ustupoval nazpět, zatímco templáři už začínali polevovat pod nápořem dětské hordy. Jako zázrakem dosud žádný z nich neutrpěl vážnější zranění - jejich vysoké štíty je chránily před stále hustěji dopadajícím kamením. Viděl jsem však, že dlouho se už neudrží. Každou chvíli pronikla některá čepel škvírou mezi dvěma štíty či pronikla pod spodním okrajem a způsobila některému z mužů zranění.

Pro Looskampovy muže by bezpochyby bylo snadné útočníky zničit. A pravděpodobně jsem nebyl jediný, kdo tušil, že naši protivníci jsou dětmi jen zdánlivě; ve skutečnosti to byly kreatury Labyrintu, výplody zla, stvořené neviditelnou nestvů-
20

rou, ovládající tento systém chodeb. Byly stvořeny jen za tím účelem, aby nás zničily, úmyslně v této podobě, aby zlomily naši vůli k odporu; nebo možná jen proto, aby nás týraly.

A přesto ani jeden z rytířů nepozvedl meč, aby ty pekelné kreatury zničil. Krok za krokem templáři ustupovali, utvořili kolem mne a Looskampa stále se zužující kruh a omezili se, jak jen to šlo, jen na odrážení kamenů a nožů štítů.

Byl jsem rád, že muži reagovali takto a ne jinak. Velice dobře jsem věděl, že proti nám stojí jen pekelné kreatury, avšak oči mi říkaly opak.

Looskamp konečně zase nabyl plného vědomí, odstrčil mou pomocnou ruku a krátce vděčně kývl hlavou. Pak se napřímil a zvýšeným hlasem křikl na své muže rozkazy; avšak v cizí řeči, které jsem nerozuměl.

Templáři zareagovali okamžitě. Jediným rychlým plynulým pohybem se kruh ze štítů stáhl ještě jednou tolik, takže děti na okamžik útočily do prázdna, pak se rozevřel a vytvořil se štíhlý klín špičkou dopředu. Templáři se bleskurychle přeformovali, část útočníků srazili štíty k zemi a zbytek rozehnali pouze prudkostí svého náhlého výpadu.

Looskamp se rozehnal mečem, srazil jednu z dotírajících kreatur plochou stranou meče k zemi a rozběhl se. Za námi se ulička, kterou templáři tvořili svými štíty, zase uzavřela.

Ale také děti se vzpamatovaly z překvapení a přešly znovu do útoku. A tentokrát zvolily jinou taktiku. Nepokoušely se už házet kameny, nebo se trefit nožem do škvíry mezi štíty, nýbrž s pronikavým křikem, připomínajícím ptačí skřehotání, se oběma rukama věšely rytířům na štíty a pokoušely se hradbu štítů přelézt.

Byl to bizarní, neuvěřitelný boj. Viděl jsem, jak řady rytířů začínají kolísat. Kreatury Labyrintu dotíraly stále divočeji a divočeji, jeden z templářů se s bolestným výkřikem zapotácel, upustil štít, ale na štěstí byl na poslední chvíli dvěma kamarády zakryt.

Looskamp se supěním ukázal na díru ve zdi, kterou předtím děti přišly. „Tudy!“ těžce vydechl. „Rychle!“

Koutkem oka jsem zaznamenal jakýsi pohyb a instinktivně jsem se vrhl stranou. Tam, kde jsem ještě zlomek vteřiny předtím stál, udeřila do země skoro metrová železná tyč a vyštípla z podlahy kus kamene. Ozvalo se vzteklé zavřísknutí.

Prudce jsem se otočil. Kluk, který se po mně ohnal, zklamaně zasyčel, pak železnou tyč znovu úžasnou silou zvedl do výšky a rozehnal se k druhé, lépe mířené ráně. Bleskurychle jsem přiskočil k němu a vrazil jsem mu mocnou facku. Upustil tyč a rozbřečel se.

Při pohledu na něho jako by se ve mně něco zlomilo. Vzvedmul se ve mně vztek, neovladatelný, překypující vztek na bestii, která stvořila tento Labyrint, a každou jasnou myšlenku odsunul stranou. Tohleto přede mnou nebylo přece dítě, nýbrž jen stín, udržovaný nepřirozeným způsobem při životě a přinucený k věčné, vražedné existenci.

Kdysi jsem si přísahal, že už nikdy nedám průchod démonické moci, číhající hluboko na dně mé duše, že budu smrtící odkaz svého otce věčně držet v sobě. Nyní

ale se mé myšlení zatemnilo. Vybuchl jsem, zuřivě jsem zařval a v téměř zaklínacím gestu jsem vymrštil obě ruce do výšky.

„Pojď sem!“ slyšel jsem svůj křik, hlasitý, neuvěřitelně hlasitý, až ohlušující. Můj hlas tvořil slova, která nepocházela ze mne, nýbrž z té strašné, vzkypělé věci v mé duši, z démonického odkazu mého otce. „Vylez a ukaž se, ty bestie! Pojď sem a bojuj sám, jestli k tomu máš odvalu!“

Stalo se něco zvláštního. Na nepostžitelný okamžik jsem měl pocit, jako by projel našim okolím rychlý, neklidný pohyb, záškrub, jako by to vše nebylo víc než pohyblivý obraz, který neviditelná ruka bleskurychle zkrabatila a zase napjala. Ozval se hluboký, hrozivý zvuk; bručení a hučení, jaké jsem ještě nikdy předtím neslyšel.

Vzápětí bylo po boji. Náhle, v jediné vteřině kreatury Labyrintu pustily své protivníky. Paže jim klesly; nože a klacky spadly na zem a bizarní horda se jako jediné velké zvíře se spoustou údů stáhla zpátky.

Světlo zablikalo. Na okamžik se setmělo, pak se znovu rozjasnilo, ale tentokrát bylo světlo jiné, jedovatě zelené, přízračné, zlé světlo, nevycházející z žádného zdroje, jako by se rozzářil samotný vzduch, a tu jsem uviděl, jak domnělé děti náhle strnuly, jedno po druhém klesly k zemi a rozpadly se v prach.

Zelená zář stále narůstala. Kdesi mezi mnou a oltářem s mrtvým knězem se počal objevovat neurčitý pohyb, ne tělesný, bylo to nehmotné, vzdouvající se světlo, jako by se tam propalovala díra do reálného světa.

A taky tomu tak bylo.

Oslňující zář byla už nesnesitelná. Najednou se proti mně objevila šlehaající, žhnoucí koule, připomínající malé slunce, vznášela se ve vzduchu asi metr nad zemí, smršťovala se, rozpínala a zase smršťovala...

Její pulzování bylo stále rychlejší a rychlejší, najednou se podobala obrovskému, zběsile bušícímu srdci. Náhle se zborčená chrámová loď naplnila protivným bzučivým zvukem a někteří z Looskampových mužů vykřikli hrůzou.

Ve středu pulzujícího světelného srdce se objevila postava.

Nejprve to byl jen stín, napolo průhledný a na okrajích rozmazaný, jakoby rozleptaný kyselinou. Pak se počal zhmotňovat a růst, roztáhl se a proměnil se v absurdní nestvůrnost se spoustou chapadel.

Bylo to skoro dvakrát tak vysoké jako dospělý muž a mohutné jak medvěd. Jeho tělo vypadalo jako nafouklá šedočerná koule, padaly z něj sliz a řasy, většinu hlavy zabíralo jediné, rudě žhnoucí oko, zatímco krk byl obrněn věncem švihajících chapadel s přísavkami, z nichž každé bylo delší než lidská paže a v ustavičném pohybu, jako hnízdo černých, kroutících se hadů. Z ramen mu vyrůstaly dvě obrovské, svalnaté paže, zakončené groteskními račími klepety.

A pak jsem zaslechl hlas.

Nebyl srovnatelný s ničím, co jsem kdy slyšel; to nebyl hlas, to bylo hřmění, řev šíleného boha, neuvěřitelně hlasitý a zlý ryk, při kterém se celý kostel otřásal v základech.

„Volal jsi mne!“ zahřměl hlas. Jsem zde, Cravene! Dlouho jsem čekal na tento

okamžik, příliš dlouho, Roberte Cravene! Čekal jsem na tebe! Na tebe, synu čaroděje! Přístup ke mně a bojuj!"

Monstrum se vztyčilo. Jeho chapadla zuřivě bičovala vzduch, gigantická klepeta, pokrytá chaluhami, se vymrštila proti mně a rudé oko, velké jak pěst, jasně zaplálo.

Mezi templářskými rytíři propukla panika. S křikem ustupovali, pouštěli zbraň z rukou a zakrývali si rukama tvář; Looskamp na mě něco řval, ale nerozuměl jsem mu. Podlaha se třásla zuřivostí démonova hlasu a ze stropu pršely kameny a zpřelámané trámy.

To **vše** jsem však sotva vůbec vnímal. Byl jsem jako v opojení. Byl jsem ztělesněný hněv, neuvěřitelný, prastarý hněv, jenž znenadání vytryskl z mé duše a obrátil mé jasné myšlení v naprostý chaos. Veškeré mé vědomí a vnímání se upjalo k malému výseku reality, v jehož středu se nacházelo zelené světlo a ta černá obludnost, která z něj povstala.

Tu jsem pocítil, jak má ruka sevřela rukojeť kordu... Mé tělo se napjalo, shromáždilo dost sil ke skoku, aniž bych je ovládal svou vůlí. Jako bych ani už nebyl pánem vlastního těla, nýbrž jen pouhým nezúčastněným, bezmocným pozorovatelem.

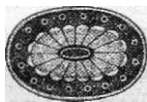
„Ano," zašeptaly mé rty. „Už jdu!"

To nebyla má slova, stejně jako nebyl ode mne onen pohyb, který učinila má ruka, když vytrhla kord z pochvy. „Už jdu!" šeptaly mé rty. „I já jsem na tuto chvíli čekal příliš dlouho."

Chtělo se mi křičet, ale nedokázal jsem to. Má paže se vymrštila, švihla kordem a ze rtů mi unikl pronikavý jek. Obluda přede mnou rozpráhla se zuřivým skřehotáním paže s klepety a švihala proti mně chapadly.

Poslední, co jsem ještě zaznamenal, byl rychlý, trhavý pohyb vedle mne.

A Looskampova ruka, která mě udeřila do týlu a zbavila vědomí.

Poprvé ve svém životě, trvajícím už miliony let, pocítil cosi jako znepokojení, ano, skoro strach; pocit, který mu dosud byl naprosto cizí.

Past sklapla, jak plánoval; jeho služebníci napadli smrtelníky a zahnali je tam, kde je chtěl mít, aby je úplně zničil.

A náhle tu bylo něco nového, neznámého, pramen tak neuvěřitelné magické moci, s jakou se ještě nikdy nesetkal.

Teprve po několika vteřinách pochopil, koho má proti sobě. Ve své hněvu a zuřivosti udělal málem chybu a nenáviděnému nepříteli se postavil v zápasu, který nesměl prohrát, a nemohl vyhrát.

Ale ti nic netušící smrtelníci se dopustili rovněž chyby, když se vmísili a zápasu zabránili.

Rychle ustoupil, stáhl se zpět do hlubin svého neskutečného paláce, kde byl v bez-

pečí a nezranitelný. Kde bude mít čas přemýšlet a připravit se na novou situaci. Kde připraví nový plán.

Tato nová, nečekaná moc naprosto měnila situaci. Ve skutečnosti necítil strach, věděl, že je nepřemožitelný.

Ale poznal příležitost, která se mu náhle nabízela. Kdyby se mu podařilo spojit tu strašlivou moc, kterou vycítil, se svou vlastní, byl by ještě silnější a neporažitelnější než kdy předtím, mocnější, než se odvažoval představovat si ve svých nejdůležitějších snech.

Po chvíli konečně natáhl opatrně myšlenkové tykadlo po svém nepříteli, ne však, aby jej napadl, nýbrž aby jej prozkoumal.

Bude třeba postupovat opatrně, bojovat nikoli veškerou svou magickou mocí, nýbrž lstí a úkladem. Dobře věděl, že teď by svého protivníka mohl na místě zničit, ale pak by z jeho sil nic neměl, a právě tomu chtěl zabránit.

Pomaličku začínal splétat novou, rafinovanou síť...

Když jsem se probral, pulzovala mi uvnitř lebky tupá bolest. Zasténal jsem, pokusil jsem se pohnout hlavou, ale vzápětí jako by se mi do týlu zabodla tenká, doběla rozžhavená jehla, takže se mi i skrz zatáté zuby vydralo další zasténání.

Jakási ruka mi přejížděla po krku, zkušeným pohybem hledala určité místo, až ho našla a krátce a silně stiskla. Bolest mi v hlavě ještě jednou prudce vzplanula a byla pryč. Otevřel jsem oči.

První, co jsem zaznamenal, bylo to, že už nejsme v rozpadlém chrámu, nýbrž v jakési obrovské jeskyni, jejíž kamenný strop se klenul snad na míli vysoko, snad ještě výš. Ve vzduchu se vznášel nepříjemně ledový chlad, bylo tu cítit moře a shnilé chalupy.

„Opět všechno v pořádku?“ zeptal se vedle mne povědomý hlas.

Otočil jsem hlavu, až jsem se setkal s Looskampovým vážným pohledem, a přikývl jsem. „Co se... stalo?“ zeptal jsem se s poněkud těžkým jazykem.

Looskampovi potměly oči starostí. „To jsem se chtěl právě zeptat tebe,“ řekl. Pokusil se o úsměv, ale rozřesený podtón v jeho hlase mu to zkazil.

Pomalu jsem se začínal rozpomínat. „Ty... jsi mě srazil,“ řekl jsem, nejistě jsem se vztyčil na loktech a rozhlédl jsem se kolem sebe.

Jeskyně byla tak obrovská, že se její stěny ztrácely v dálce. Ležel jsem na drsném, temně hnědém písku, který byl plný černých kusu ztuhlé lávy. Velmi daleko nalevo jsem měl pocit, jako bych rozeznával tenké, černě se lesknoucí břeh jakéhosi jezera nebo řeky.

Ostatní templáři utvořili kolem Looskampa a mne široký kruh. Tu a tam hořel oheň a marně se pokoušel zahnat nepříjemný chlad, ve kterém se nám dech srážel v šedou páru. Nebyl jsem si sice jist, ale zdálo se mi, že není náhoda, že se všichni drží v takovém odstupu ode mne a Looskampa. Nikdo se ani nepodíval našim směrem.

„Srazil jsi mě," opakoval jsem a podíval jsem se na Looskampa.

I on přede mnou uhýbal očima. „Ano," řekl. „Byl jsi na nejlepší cestě zabít se." Zavrtěl hlavou, chystal se ještě něco říci, pak si ale jen s tichým povzdechem přitáhl kolena k tělu a zíral kamsi mimo mne.

„Co to bylo?" zamumlal jsem. „Ta... bestie, Gere - co to bylo?"

Ger se na mě upřeně zadíval. „Opravdu nevíš?" zeptal se.

Rozzlobeně jsem zavrtěl hlavou. „Sakra, proč bych se asi ptal, kdybych to věděl?" vyštěkl jsem. „Já..."

„To byl ten netvor," přerušil mě Ger. „Netvor Labyrintu, Roberte."

Mlčel jsem, stejnou mírou zmaten i zděšen. Celým tělem se mi rozlévala ledová, ochromující malátnost. „Ty... myslíš, že ta... ta věc že byla..."

„Ztělesněním moci Labyrintu," přisvědčil. „Tys ji přivolal, Roberte." Sevřel rty v jedinou tenkou, bílou čárku.

„Co jsi zač?" zašeptal náhle. „Co jsi vlastně zač, že máš moc vyvolávat kreatury pekla, Roberte Cravene?"

Za jiných okolností by mi jeho slova - a především způsob, jak je pronesl - připadala teatrální a směšná. Nyní mě však při nich zamrazilo.

Neboť v tu chvíli jsem pochopil, proč se ode mne ostatní templáři tak odtahují. Proč se žádný neodváží ani pohlédnout směrem ke mně, ba dokonce i Looskamp jen s největším přemáháním snáší můj pohled.

Měli strach.

Ze mne.

„To... to já ne," vykoktal jsem. „Já sám... nevím, co to bylo, Gere. Věř mi, prosím. Byl jsem... právě tak zděšen jako ty... Náhle to bylo... ve mně."

Pohled jeho tmavých očí jako by se zavrtal do mých. Po celou jednu nekonečnou vteřinu na mě zíral, pak unaveně působícím pohybem sklonil hlavu a přikývl.

„Věřím ti," řekl prostě. Prudce se nadechl, na chvíli zavřel oči a náhle zavrtěl hlavou. Ruku zabořil do hrubého písku, aniž si to zřejmě vůbec uvědomoval.

„Ty nejsi jen tak ledajaký čaroděj, že?" zašeptal, aniž by se na mě podíval. „Chci říci, že... že nejsi takový jako my... jako já a ostatní, kteří jsme se naučili magii používat. Ty jsi..."

Jsem syn Rodericka Andary," řekl jsem tiše, když se odmlčel. „A co jsi viděl, je jeho odkaz, Gere. Já jsem to nechtěl. Pokoušel jsem se to... potlačit. Pohřbít to někde hluboko v sobě a navěky zapomenout."

„Andara," zamumlal Ger, jako by má poslední slova vůbec neslyšel. „Mistr čaroděj."

Přikývl jsem. Náhle jsem se cítil zničeně a bídě. Nebylo to poprvé. Pokoušel jsem se s tím dědictvím žít, ale stále víc a víc se projevovalo jako kletba, jako moc, která víc ovládá mne než já ji.

„Bratr Balestrano to musel vědět," zamumlal Ger. Jeho hlas zněl velice mdle. „Věděl, že jsi opravdový čaroděj. Možná že i poslední, který ještě existuje. Proto chtěl, abys šel s námi."

Krátce jsem se na něho zadíval, pak jsem se ale taky obrátil a zadíval jsem se

tam, kde jsem předpokládal jezero nebo moře. Ledový chlad se mísil se slabým zápachem slané vody. Hlavou se mi mihla jakási myšlenka, ale zmizela dřív, než jsem ji dokázal zachytit.

„Samozřejmě to věděl," řekl jsem tiše. „Opravdu sis myslel, že mě poslal jen kvůli tomuto?" Zvedl jsem hůl s kordem hlavicí vzhůru a drsně jsem se zasmál. „Takováto zbraň může být sice mocná, ale proti Labyrintu mnoho nezmuže. Ne o moc víc než vaše meče." Zavrtěl jsem hlavou, opět jsem sklonil kord a zíral na Gera tak dlouho, až ucítil můj pohled a otočil ke mně hlavu.

„Proč jsme tu doopravdy?" zeptal jsem se tiše.

Ger chvíli mlčel. „Co... tím chceš říct?" zeptal se pak. V hlase měl cosi číhavého.

„Však ty dobře víš," odpověděl jsem, stále ještě velmi tiše, aby nikdo naši rozmluvu neslyšel, přesto však ostře a vyzývavě.

„Nejsme tu proto, abychom Labyrint zničili," řekl jsem přesvědčeně. „To nedokážeme. Ani ty, ani já. Ani pět tisíc tvých rytířů, jakkoli jste mocní; o padesátí ani nemluvě. Proč jsme tady doopravdy?"

„Říkám pravdu, Roberte!" řekl Ger, ale s hněvivým gestem jsem ho přerušil a vyjel jsem na něho:

„Nepokoušej se mě obelhat, Gere," řekl jsem. „Nezapomínej, že jsem čaroděj. Mne nikdo nemůže obelhat. Nikdo. Vycítím, když se mi lže."

Ger chvíli snášel můj pohled, pak ale sklonil hlavu a dál prsty prohraboval písek.

„Máš pravdu," řekl konečně. „Z počátku byl můj plán toho netvora zničit a zneškodnit jeho satanské dílo. Ale rychle jsem poznal, že to není možné."

„A proč jsme tedy tady?" zeptal jsem se.

Looskamp se hlasitě nadechl. „Nevíš toho mnoho o branách VELKÝCH STARCŮ, že?" řekl.

"Jen to, že existují," odpověděl jsem. „A to, co mi vyprávěl Balestrano."

„Vyprávěl ti, že tento netvor Labyrintu vznikl ze zvrácené brány," řekl Ger. „A to je pravda. Ale nemůžeme ho zničit. Žádná moc na světě, s výjimkou samotného Pána. Co vzniklo, zůstane, dokud tato bytost existuje. Ale můžeme ho zastavit. Můžeme mu zabránit, aby se už nerozrůstal. Nikdo nemůže zachránit ty ubohé duše, které mu padly za obět'. Ale můžeme se postarat, aby už nenašel další obět'."

„A jak?" zeptal jsem se. „Zadržel jsi mne, když jsem chtěl na tu obludu zaútočit."

„Abych ti zachránil život, ty blázne!" vyjel Looskamp. „Zničil by tě. Ani tvé magické schopnosti by ti nepomohly. Ne tady, v srdci jeho moci, Roberte!"

Jak ho ale tedy chcete zastavit?"

Looskamp se zadíval kamsi mimo mne. „Brány," řekl a já cítil, jak těžko se mu mluví, „nejsou technická zařízení... Nejsou ani magické povahy; alespoň ne tak, jak tomu slovu rozumíme. Ony... jsou živé."

„Živé?" zamumlal jsem rozpačitě. „To máš na mysli speciálně tuto bránu!"

Looskamp vážně zavrtěl hlavou. „Nejen tuto," řekl. „Jsou to... kreatury. Nepochopitelní tvorové, které stvořili VELCI STARCI jen pro jediný účel. Vlastně nejsou ani schopny myslet nebo se samostatně rozhodovat, nicméně žijí, třebaže jakým-

si nepochopitelným, nám naprosto nedostupným způsobem života, kterému nikdy nemůžeme porozumět. Jestli ho chceme zastavit, pak se musíme dostat k jeho srdci a zničit je."

Chvilí mi trvalo, než mi skutečně došel smysl jeho slov. „To myslíš přesně tak, jak to říkáš, ano?" zeptal jsem se. „Ne jako metaforu. To srdce skutečně existuje?"

Ger přikývl. „Ano. Nikdo neví, jak vypadá, ale srdce existuje, každá brána ho má. To je podstata jejího života. Když ho najdeme a zničíme, pak to alespoň přestane růst."

„A ty věříš, že to bude nečinně přihlížet, jak my..."

„Samozřejmě ne," přerušil mě Ger. „Ale objevíme cestu, jak se k němu dostat." Rozmáchl se oběma pažemi, jako by chtěl tímto gestem obsáhnout celou tu gigantickou jeskyni. „Není to už daleko," řekl. „Cítím už jeho blízkost jako pekelný dech Satana."

Neodpověděl jsem hned a ještě jednou jsem se rozhlédl po velké, docela prázdné jeskyni. Ale neviděl jsem nic než takřka nekonečnou rovinu, pokrytou hnědým pískem a kusy lávy, a pak neurčité stíny někde velmi, velmi daleko. „Kde to vůbec jsme?" zeptal jsem se konečně.

„Pod Labyrintem," odpověděl Ger po krátkém zaváhání. „Když jsme vyšli z toho kostela, objevili jsme nějaký tunel. Ten nás přivedl přímo sem." Hlas se mu náhle roztrásl. „Musí to už být blízko," zašeptal, víc pro sebe než ke mně. Jsme hluboko pod městem, snad dokonce pod mořem. Tohle musí být jeden z těch prokletých podzemních světů, o kterých se hovoří ve starých knihách."

Při jeho slovech zamrazilo i mne. Což nestálo v NECRONOMICONU, že i sám Cthulhu spočívá potopen ve svém prokletém městě R'lyeh na dně moře a po celou věčnost spí?

Odehnal jsem tuto myšlenku, ale nezmizela docela, jako nepříjemná pachut' se zachytila těsně pod povrchem mého vědomí.

„To musí být to místo, kde se nacházela původní brána," pokračoval Looskamp o něco tišeji. Jenom se ptám, kam to vedlo. Jaké hrůzy mohla tato jeskyně skrývat, Roberte?"

Narůstal ve mně tupý pocit beznaděje. Skoro by mi bylo líp, kdybychom se nacházeli ještě v bizarním prostředí Labyrintu. Tam existovalo nějaké „tam", za kterým jsme mohli jít. Zde ale nebylo nic. Nic než písek a prázdno. Cítil jsem se jako ztracený.

Ger ukázal na tenkou, černou linku na obzoru. Opět jsem měl pocit, jako bych ucítil ve vzduchu slabý zápach slané vody, a opět mi bylo, jako by mi to něco připomnělo, ale ani tentokrát jsem nedokázal říci, co to bylo. Obraz okamžitě zmizel, ale zůstal pocit podivné prázdnoty.

mlčky jsem pokrčil rameny, vstal jsem a připojil jsem se k rozbitému řetězci potácejících se postav.

Dvě hodiny nato jsme došli na pláž. To, co z dálky vypadalo jako pobřežní linie řeky nebo jezera, ukázalo se zblízka jako obrovský, matně černý oceán, jehož vlny se bezhlučně valily proti břehu a jako by pohlcovaly světlo.

Postupně k nám dorazili poslední ze zbytku našeho malého vojska. Nebylo nás už mnoho; včetně Gera a mne nás už zbývalo sotva dvacet a téměř nikdo nebyl bez zranění. Byli jsme jen zmlácený houf, pokleslý na mysli, jak jsme se vlekli po pláži. Žádný z nás už nedoufal, že bychom ještě někdy z tohoto šíleného Labyrintu vyšli ven. Byli jsme skutečnému světu vzdálenější než kdykoli dřív. Snad jsme už ani nebyli v našem čase.

Zápach slané vody se stával skoro nesnesitelným, čím víc jsme se přibližovali ke břehu. Bezhluchost, s jakou dorážely vlny na břeh, v sobě měla cosi bizarního, a když jsem se podíval pozorněji, napadlo mě, že pohyb vody je podivně líný a pomalý, jako by to vůbec voda nebyla, nýbrž sirup nebo rozvařená směla.

Unaveně jsem dorazil ke břehu, klesl jsem před hranicí vody a země na kolena a opatrně jsem namočil prst v jedné dobíhající vlně.

Voda byla studená a hustá jako nějaký sliz. Když jsem pak prst zvedl ke rtům a opatrně ochutnal, měl jsem pocit, jako bych si lízl čisté soli.

A potom...

Ten obraz se mi zrodil ve vědomí tak náhle, že jsem sebou bezděky trhl.

Na chvíli se mi zdálo, jako bych zahlédl velblouda a mumifikovanou mrtvolu jakéhosi Araba, stmulého v jediném zlomku vteřiny v sedle, oba zakonzervované a držené zpříma v nekonečné pustině slané vody, která se nad nimi uzavírala. Pak se z šedé mlhy kolem mých vzpomínek vyloupily obrysy města...

Obrátil jsem se k Looskampovi, který šel za mnou, a řekl jsem: „Jsme u cíle, Gere. Víím, kde je srdce té brány.“

Jeho oči se na okamžik zaleskly starou bojovností. „Kde?“ zeptal se ostře.

S mdlým, vyčerpaným úsměvem jsem zvedl ruku a ukázal na gigantický sláný oceán před námi. „Tam,“ řekl jsem. „Na dně tohoto moře, Gere. Myslím, že nepříliš daleko od nás.“

Zbledl, neboť to, co jsem nevyslovil, ho na místě muselo zbavit poslední naděje.

Třebaže jsme došli až k srdci Labyrintu blíže než kterýkoli jiný člověk, přesto se zdálo být vše k ničemu.

Looskamp chtěl něco říci, ale jeho slova náhle zanikla v tupém, hrozivém dunění, při které se pláž pod našima nohama zachvěla. Vytřeštil oči a hleděl mimo mne na moře.

S leknutím jsem se okamžitě obrátil.

Obrovská černá plocha oceánu pěníla a vřela, pak se náhle rozestoupila jako úderem obrovské neviditelné pěsti. Fontány zpěněné tříště vylétaly do stometrové výše, ba i výš, tam se lámaly a hroutily se zase dolů.

A pak...

Nejprve to nebylo víc než stín, třesoucí se, vzdouvající obrys za oponou vařící se slané vody, nestvůrně veliký. Rostl víc a víc, nabýval na objemu a...

Těsně před pláží, necelých sto metrů od břehu, vyrůstal z černých vod moře ostrov. Zrozený z vařící pěny, vypínal se nad námi jako černá nestvůra, zvedající lebku se skalnatou korunou vysoko nad zpěněné vody.

Ale nebyl to jen ostrov...

Z černé skály vyrůstaly budovy. Obrovské opěrné pilíře z černého čediče nesly absurdní konstrukce, stvořené podle cizí, ohavné geometrie VELKÝCH STARCŮ. Jako natahující se paže trčely mosty a můstky a končily v prázdnu...

Nevím, jak dlouho celá ta věc trvala. Voda nás zasypávala pěnou, solí a chladem, zatímco ostrov se zvedal výš a výš jako obrovská vlna, rostl a rostl v jedinou obrovskou ohavnost. Stále víc a víc budov, věží a nejrůznějších absurdních tvarů vystupovalo z vody a nakonec se zvedl zničenonc přímo před námi, jako by obrovská sekýra roztála vodní hladinu, úzký můstek bez zábradlí; most kle-noucí se nad běsnícími vodami od břehu k černému městu.

Konečně, po době, která trvala celou věčnost, se moře uklidnilo, vlny se opět zmenšily a oceán přestal běsnit.

Když Looskamp došel až ke mně, jeho kroky pronikly do mých myšlenek jako zvuk z cizího, neskutečného světa. Jeho obličej ztratil všechnu barvu; byl nejen bledý, hrůzou byl docela bílý.

A když jsem pak uviděl ještě jeho oči, poznal jsem, že přesně jako já ví, že jsme dosáhli cíle.

A třebaže mi to mělo být jasné už mnohem dřív, teprve teď jsem tu přišemnost před námi poznal.

Nicméně to byl Looskamp, jehož rty vyslovily jméno města, dýchající duchem starých legend, jenž nikdy neměl být znovu vyvolán. Rty se mu chvěly, to slovo znělo jako kletba:

„R'lyeh!"

Jeho nejistota narůstala. Smrtelníci vešli do pastí, jak to plánoval. Skoro ani nenatropili žádné škody: těch pár služebníků, které po cestě zničili, nestálo ani za řeč. Ti byli nahraditelní. Kdyby chtěl, mohl by si podobných stvořit miliony. Ale toho nebylo zapotřebí. Nebylo ani třeba smrtelníky hnát tam, kde je chtěl mít; přicházeli dobrovolně, sami se přibližovali ke středu jeho moci jako dobytek jdoucí na porážku, zřejmě v bláznivé představě, že se s ním mohou utkat.

Všechno běželo, jak naplánoval.

A přece to bylo trochu jinak. V čemsi, co nedokázal vysvětlit.

Cítil přítomnost další neznámé moci, ještě spící, ale připravené, číhající. Na chvíli uvažoval, jestli nemá ještě změnit své plány a vyslat služebníky, aby je zničili, než se přiblíží k jeho zranitelnému srdci. Ale pak tu myšlenku zase zavrhl. Ať už je to dosud dřímající cokoli, o to větší bude obět', o to více zvětší jeho moc vlastní.

Mlčky přihlížel, jak se past za smrtelníky pomalu, neodvolatelně zavírá.

Most nebyl dlouhý, přesto však mi cesta přes něj připadala nekonečná; každým krokem jako by se ostrov spíš vzdaloval než přibližoval, zatímco neskutečná architektura VELKÝCH STARCŮ mi před očima vyvolávala přeludy, které byly v příkrém rozporu se vším, co mi říkaly přirozené smysly.

Most začínal bezprostředně na samém břehu, jako by spočíval celé ty miliony let nepozorován jen pár centimetrů pod pískem a čekal, až se znovu vynoří. Směřoval k ostrovu odvážným obloukem, byl však hladký, zaoblený a bez zábradlí, ve středu se klenul do výšky víc než sto yardů, takže pád z něho do moře by musel být stejně smrtící jako na pevnou skálu.

Přesto ani jeden z Looskampovým mužů nezaváhal na most vstoupit. Nebylo náhodou, že se ostrov vynořil z vln právě teď, stejně jako nemohl být náhodný ani vznik mostu.

Bylo to pozvání, němá výzva, abychom přes něj přešli a udělali to, proč jsme přišli.

A současně to bylo varování, dávající jednoznačně najevo, že netvor Labyrintu ví, že jsme i kde jsme.

Srdce mi bušilo pomalu a těžce jako starý bronzový zvon, zatímco jsme přešli nejvyšší bod oblouku a opět jsme začali sestupovat blíž k vodě, jakož i k ostrovu, na jehož skalách černé město bujelo jak kamenný rakovinový nádor.

R'lyeh...

Několikrát jsem si to jméno v duchu opakoval, ale neztrácelo nic na zlověstném, hrozivém zvuku. Kolikrát jsem toto prokleté jméno četl, kolik pověstí jsem vyslechl o tomto místě, kolik temných hrozeb a varování?

R'lyeh - město a palác patřící Cthulhuovi, nejstrašnějšímu ze všech děsivých starých bohů, které Howard a můj otec nazývali VELKÝMI STARCI. Kdesi v hloubi tohoto města, ukryt pod touto houbovitou skálou, ze které byly jeho domy, věže a mosty, se nacházel dům s trůnním sálem onoho obra, kde je celou věčnost pohřben od dob, kdy se R'lyeh i s ním potopil do vod pravěkého moře, a přece sní o dni, kdy opět povstane a znovu obnoví vládu svého strašného plemene.

Moře začalo běsnit a zuřivě bušilo do kamenných pilířů, nesoucích mostní oblouk. A třebaže musely být silné alespoň deset či ještě víc metrů, cítil jsem nárazy vln pod nohama jako údery bucharu. Vlny se třísily o skálu s takovou prudkostí, že vodní tříšť stříkala až k nám. Pod čemě se třpytící hladinou se počaly rýsovat velké, neurčité obrysy, občas se skoro vynořily, ale zmizely ještě dřív, než jsem mohl přesně poznat, co to je. Chapadla, pokrytá chaluhami, se jako hadi ovíjela kolem kamenných pilířů našeho mostu a zuřivostí příboje byla znovu strhávána do bezedných hlubin, odkud se bestie vynořily, obrovské oči bez zornic, studené jako ocel a bez jakéhokoli citu, hleděly vzhůru k nám, stejně jako strašné žluté tesáky, olizované hladově zjizvenými jazyky v lákavé předtuše našeho masa...

Stálo mě nezměnné úsilí odtrhnout pohled od těchto výjevů, které se mi snažily před očima vykouzlit mé předrážděné nervy, a soustředit se na to, abych šel dál a neztratil na kluzké skále rovnováhu.

Čím víc jsme se přibližovali k ostrovu, tím lépe jsem rozeznával detaily, avšak

nic z toho se mi nelíbilo. Břeh byl stejně jako celý ostrov zřejmě z černého kamene a byl poset neforemnými černými tvory, obyvateli slaných hlubin, v nichž R'lyeh dosud spal a snil, tvory, které sebou ostrov prudce zvedl nad hladinu. Mnohá z černých, odporně deformovaných těl se ještě škubala a třásla, ploutvemi bila o skálu, černé oči, velké jak pěst, poulila nechápavě na svět, který jim byl cizí a přinášel jim smrt, nesčetné tlamy lapaly marně po vzduchu...

Náhle mě ze zamyšlení vytrhl pronikavý výkřik. Jeden z mužů ztratil na kluzké skále rovnováhu a zřítíl se do propasti. Voda vystříkla, a vzápětí se na temže místě z vody vynořilo cosi s velkým bodcem a ploutvemi a znovu zmizelo.

Jdi... dál," zachrčel Ger za mnou. Hlas se mu třásl. Ale pomalu se sunul dál a jeho stisk byl pevný.

Čím víc jsme se přibližovali k ostrovu, tím víc pod námi houstla tma. **Ve** větru bylo najednou cosi studeného, jaksi lepkavého, a silný pach slané vody se mísil se zápachem hniloby a rozkladu. Marně jsem se pokoušel rozeznat před sebou přesnější jednotlivosti černého města. R'lyeh zůstával tím, čím byl: vzdouvajícím se chuchvalcem husté tmy, neustále se nacházejícím v neurčitém pohybu.

Když jsem z mostu sestoupil na skálu ostrova, ucítil jsem pulzování. Bylo to pomalé, zlověstně temné, protahované chvění, jako úder obrovského kamenného srdce, skrytého kdesi hluboko ve skále.

Zamrazilo mě. Neviditelná, ledová ruka mi hrábla do duše, až jsem měl pocit, že mi zmrzla na rampouch. Stíny se kolem nás stahovaly jak smyčka.

Looskamp beze slova ukázal dopředu.

Nedaleko od nás se nacházela hradba, obklopující vlastní město. Z jejích boků jak kamenné houby vyrůstaly bizarní věže a arkýře, tu a tam visely čedičové útvary, vypadající jako černé slzy, napůl steklé po zdi dolů a ztuhlé uprostřed pohybu. Ale byl tu taky vchod, brána z hnědého železa, rozežraná rzí, pokrytá bahnem a šedozelenými chaluhami. Byla otevřená a jako na uvítanou se pohybovala mírně ve větru a vydechovala slabý hnilobný puch.

Na okamžik mi ta brána připadala jako rozevřená kamenná tlama. Náhle jsem věděl, že nikdo, kdo překročí její práh, tudy už nikdy neprojde opačným směrem...

Přesto jsem nezaváhal ani vteřinu, a když Ger dal znamení, šel jsem dál. Rychle jsme se přibližovali k hradbám a obrovským vratům, vešli jsme dovnitř a okamžitě se ocitli uprostřed tak bizarního, naprosto cizího světa, až jsem bezděky zasténal.

To, co jsem viděl, je slovy nepopsatelné. Budovy podél ulice - byla to vůbec ulice? - byly výplody choré fantazie, černé ohavnosti, seřazené v naprosto nemožných úhlech, vystavěné podle pravidel, vysmívajících se přírodním zákonům.

Půda pod našima nohama byla z tvrdé, houbovitě skály, a přece jako by byla jakýmsi téměř zlověstným způsobem živá, pach slané vody zde už nadobro ustoupil puchu hniloby a rozkladu.

„Kam... ted?“ zeptal jsem se. Bezděky jsem tlumil hlas, neboť jsem se obával, děsivě znetvořených ozvěn od stěn. Avšak černý kámen pohlcoval každý zvuk, tak jako zřejmě pohlcoval i všechno světlo a každou trošku tepla.

Looskamp se s kamenným výrazem ve tváři rozhlédl, jako by něco hledal. V duchu jsem se ptal, podle čeho se asi v tomto neskutečně matoucím prostředí může orientovat, ale než jsem se mohl zeptat nahlas, ukázal na jednu temnou, na první pohled beztvarou budovu nedaleko od nás.

Zblízka vypadala jako černá, přibližně válcovitá věž, na jedné straně opatřená černými výstupky, připomínajícími lávu, stékající a ztuhlou na jejich stěnách.

Nízká brána vedla do nitra věže, za ní bylo vidět první stupně schodiště, ztrácejícího se v neurčitelné hloubce. Vše se ve mně vzpíralo už jen při představě, že bych měl tudy sestoupit dolů do nitra R'lyehu, kde leží Cthulhu a sní své zlé sny.

Avšak Looskamp už odhodlaným krokem vyrazil dopředu, sehnul se ve vchodu a zmizel v hloubce, aniž by jedinou vteřinu váhal, a taky jeho muži jej následovali stejnou rychlostí, takže jsem, chtě nechtě, musel za nimi, pokud jsem nehodlal zůstat v tomto městě šílenství sám.

Sotva jsme sestoupili o pár schodů níž, zmizel i poslední zbytek chorého, šedého světla. Někteří templáři zapálili přinesené pochodně, avšak jejich světlo mi připadalo jaksi bledé a ztracené, jako by cosi uvnitř této věže pohlcovalo jas plamenů. Světlo pochodní stačilo sotva na to, abychom viděli na schody pád našima nohama.

Schodiště vedlo po úzké spirále hluboko dolů, každý jednotlivý schod jako by měl jiný tvar a jinou velikost než předešlý, což činilo chůzi nadmíru vyčerpávající. Začal jsem schody počítat, ale brzy jsem se spletl a nechal jsem toho. Stejně mi cosi říkalo, že pokud věž vůbec ještě opustím, tak tudy určitě ne.

Po době, která mi připadala jako celá věčnost, nepravidelné klapání kroků pod mnou ustalo a pochodně, jež dosud tvořily na spirále schodiště roztáhlý, zpřetrhaný řetěz malých, ztracených ostrůvků světla, se soustředily v jediném kruhu. Pochopil jsem, že jsme se dostali na úpatí schodiště.

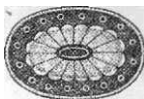
Looskamp čekal, až k němu dorazí i poslední z jeho malého vojska. Pak zvedl paži a mávl pochodní, aby dal signál k novému pochodu.

Tentokrát byla cesta krátká. Ještě tak dvě, maximálně tři minuty jsme kráčeli mlčky vše pohlcující tmou, a já se znovu musel v duchu ptát, jak se vůdce templářů může orientovat.

Po krátké době jsme přešli místnost, do které schodiště ústilo, a zastavili jsme se u dalších, jen pootevřených dveří z oceli, celých rozežraných rzí. Jejich povrch byl rozryt hlubokými, na první pohled nesmyslně vypadajícími čarami, jež tvořily ohavný vzor. Z místnosti za nimi vyzařovalo neklidné, nazelenalé světlo.

Looskamp na nesnesitelně nekonečně dlouhý okamžik zaváhal. Pohledem sklouzl ke mně a z výrazu v jeho tváři mě zamrazilo.

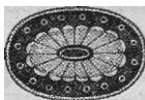
Pak sebou prudce trhl, sklonil pochodeň, ruku přiložil na dveře a s přehnaně velkou silou zatlačil.

Triumfoval. Jeho plán vyšel, past za smrtelníky sklapla a oběť byla již blízko, velice blízko.

A ten pramen ohromné magické síly, jenž jeho moc znásobí až k nepředstavitelnosti, až se s ním spojí, ten pramen byl ještě mohutnější, než dosud doufal,

Na krátkou chvíli ještě pocítil slabou obavu, pocit, že snad přece jen něco není tak docela v pořádku. Ale zapudil tu myšlenku a plně se soustředil jen na shromáždění sil k rozhodujícímu úderu...

Místnost byla obrovská, tak velická, že se její strop i stěny ztrácely v dálce, kam až oko nemohlo dohlédnout. Musela být větší než celý ostrov, větší než samotný R'lyeh, snad i větší než jeskyně, v jejímž středu se nacházelo obrovské jezero. Ale tato myšlenka mě mátlá jen tak dlouho, než jsem si připomněl, že už nejsme ve světě lidském, nýbrž v paláci potopeného Cthulhu, kde přírodní zákony nemají nejmenší váhu a věci mohou být zevnitř větší než zvenčí. Jako jiskřící mlha se ve vzduchu vznášelo zlověstné, nazelenalé světlo, pod nohama nám čvachtala po kotníky dosahující vrstva z mořských řas, měkkýšů, hlubinných mořských ryb s očima na stopkách a dalších tvorů, které dosud lidské oko nespátřilo.

Tomu všemu jsem však nevěnoval víc než jedinou zběžnou myšlenku. Veškerá má pozornost byla upoutána gigantickým trůnem ze ztuhlé lávy, který se tyčil před námi. A taky čímsi nepopsatelně ohavným, co na trůnu leželo, jako by bylo mrtvé; zemřelé za časů, kdy svět byl ještě prázdný a hvězdy mladé. Zemřelé, a přece jen spící; groteskní výsměch stvoření, vymykající se jakémukoli pokusu o popsání slovy.

Toto byl Cthulhu, samotný spící bůh, nejmocnější z VELKÝCH STARCŮ!

Looskamp zasténal. Jeho ruka pevně sevřela jílec křížáckého meče, až mu zaprástěly kotníky prstů. Zkrřivil obličej.

Avšak když jsem se chtěl rozběhnout ke gigantickému trůnu z lávy, zadržel mě a zavrtěl hlavou, jako by ho ten pohyb stál nekonečnou námahu.

„Ne,“ zašeptal. „Nedívej se... tam, Roberte. Není... skutečný.“

„Není skutečný?“ opakoval jsme zmateně. „Co tím chceš říci?“

Looskamp máchl rukou v gestu, zahrnujícím celou gigantickou halu. „Nic z toho, co se tu domníváš vidět, ve skutečnosti neexistuje,“ zamumlal. Navzdory strašnému chladu, který tu vládl, se mu na čele třpytil pot a v očích se mu míhalo počínající šílenství.

„To jsou... vzpomínky,“ pokračoval. „Vzpomínky netvora Labyrintu. Pouhé přeludy, Roberte. Obrazy toho, co viděl, míst, kde byl, bytostí, které jej využívaly, když byl ještě branou. Ale už jsme blízko. Cítím to...“

Zmateně jsem se znovu zadíval na chobotnicovitou nestvůru na obrovském trůně. Ta bestie mi ani trochu nepřipadala jako pouhá iluze - ale neměl jsem důvodu pochybovat o Gerových slovech. Nehledě už na to, že mi zbytek logického myš-

lení, který mi ještě zůstal, zcela jasně prozrazoval, že pokud by tohle byl skutečně onen pověstmi opředený R'lyeh, sotva bychom ještě byli naživu. Ne-tohle město, spící bůh a ostrov, který se vynořil ze zpěněného moře, to vše nebylo víc než pouhé přeludy, vybledlé obrazy, nacházející se jen ve vzpomínkách netvořícího Labyrintu a jinak neexistující.

A přesto by nás dokázaly zničit v sebekratším okamžiku neopatrnosti...

Looskamp opět vykročil kupředu a také já jsem si pospíšil, abych mu zůstal po boku a nezaostával vzadu. V uctivém odstupu od obrovského trůnu se spícím bohem jsme se vydali napříč halou.

Její zdánlivá nekonečnost byla klamná. Už po několika tuctech kroků se před námi vynořila ze zeleně světélkující mlhy protější stěna a před námi stálo cosi, co bych dokázal označit jen jako velké, černé a hrozné, neboť přesnějšimu pozorování se to jaksi podivně vymylo. Současně nabylo i zelené světlo na intenzitě a taky se tu výrazně oteplilo. Ale i puch hničících mořských řas jako by zesílil.

A pak jsme došli až k tomu, co z dálky vypadalo jako černý oltář.

Přesněji jsem to rozpoznal teprve tehdy, když se Looskamp zastavil na pár kroků před tím a také mně gestem naznačil, abych zůstal stát.

Byl to černý špalek z rozbrázděného kamene o výšce dospělého muže, po celé své délce pokrytý vzorem z ustavičně se pohybujících čar, bradavicovitými výrůstky a čímsi, co vypadalo jako utržená tykadla...

Brána.

Tajemné srdce brány, před ním jsem už jedenkrát stál před dvěma dny, aniž bych tušil, co to skutečně je. Tenkrát mi vyčarovalo jiné prostředí, také jeho podoba nebyla úplně stejná. Nyní jsem je poprvé viděl takové, jaké skutečně bylo: staré a napůl rozpadlé, rozežrané časem a chorobami.

A na jeho úpatí, v podivně tvarované misce z černého čediče, ležel...

V první chvíli jsem měl pocit, jako by to byl pestře se třpytící diamant, velký jak hlava, pak mi to zase připadalo jako obrovské srdce, vyrobené z třpytivého křišťálu a bušící v temném, pomalém rytmu, ale když jsem přistoupil ještě blíž, rozeznal jsem rozbrázděný povrch, tvar současně důvěrně známý i děsivý...

Byl to mozek.

Obrovský, třpytivý mozek z tajemně zářícího křišťálu!

Looskamp si toho všiml v posledním okamžiku, když už jsem se chtěl k tomu sehnout. Vykřikl, skokem byl u mne, odstrčil mě stranou a oběma rukama sáhl do černé mísy, ve které předmět ležel.

Z černého špalku brány vyšlehl děsivě jasný blesk, jako světelný šíp se Looskampovi zabodl do prsou a srazil ho k zemi. Vykřikl, popálené ruce si držel před obličejem a svíjel se jako v křečích. Současně se zachvělo zelené světlo, osvětlující halu a na zdánlivě nekonečnou vteřinu nás zahálila tma.

Pak začal špalek žhnout. Così cvaklo, jako by se pohnula páka z tvrdého kamene nebo oceli, několik výrůstků a hrbolků na kamenném špalku se počalo otáčet a zavíjet do sebe.

Ve vzduchu přede mnou se náhle rozsvítil jasně zelený bod. S děsivou rychlostí

stále narůstal a nabýval na jas, až mi jeho svit vhněl slzy do očí. Vzápětí se pak v jeho středu počala tvořit jakási temná, zmítající se silueta.

Bylo to totéž jako předtím nahoře v kostele, kde nás napadly kreatury Labyrintu, jen stokrát horší a děsivější. Monstrum se opět zhmotnilo proti mně, opět jsem cítil jeho pekelný dech. Ale tentokrát jsem věděl, že mu už neuniknu.

Náhle jsem pochopil, že mě to mohlo zničit už tam nahoře v domnělém kostele, a to stejně snadno, jako člověk zamáčkne obtížný hmyz. Namísto toho to však počkalo, až přijdu až k němu, sem dolů, do srdce Labyrintu, kde je jeho moc největší!

Když jsem se konečně probral ze strnulosti, byla tu nestvůra už v celé své ohavnosti. Její řev přehlušil vyděšené výkřiky templářů i můj vlastní, rozléhající se křik strachu. Z hlavonožčí tlamy se ozvalo odporné syčení a mlaskání. Téměř rozšafným krokem to vystoupilo ze středu zeleného světla, zvedlo to obě klepeta a zaútočilo na mě.

Zoufale jsem vytasil kord, přikrčil jsem se před dotírajícími chapadly a vrazil jsem hrot zbraně hluboko do houbovitého masa nestvůry. Bestie zařvala, vrhla se zpět, až jsem ztratil rovnováhu. Upadl jsem, odvalil jsem se pár metrů stranou a znovu jsem vyskočil.

Kreatura Labyrintu poněkud ustoupila a zvedla paže. Temná, olejovitě se lesknoucí krev jí vytékala z rány, dlouhé asi jako dlaň, kterou jí způsobil můj kord.

Avšak žádoucí účinek se nedostavil! Shoggotí hvězda uvnitř hlavice kordu na tuto strašnou kreaturu nepůsobila!

Srdce mi bolestivě poskočilo v těle. Smrtící účinek magické zbraně byl mou poslední nadějí, ba dokonce mou jedinou nadějí.

Nyní jsem byl ztracen.

Ale kreatura se kupodivu nikterak nechystala znovu se na mě vrhnout a dokončit rozdělanou práci. Stála nerozhodně a s pohupujícími se chapadly, jako boxer, jenž ještě neví, jestli se na soupeře má vrhnout, nebo nemá, pozorovala mě svým obrovským, krvavě rudým okem - a pak se náhle s prudkým trhnutím otočila.

Teprve nyní jsem si všiml, že zatímco jsem s kreaturou bojoval, utvořili templáři těsný kruh kolem černého špalku. Žádný z nich se ani v nejmenším nepokusil přijít mi na pomoc.

Najednou se ve mně zrodila stísňující, těžko uvěřitelná předtucha, a když jsem se podíval Looskampovi do tváře, věděl jsem, že oprávněná.

Uhýbal přede mnou pohledem. V popálených prstech držel třpytící se křišťálový mozek.

Obluda vztekle vyprskla, obrátila se - a prudce se zastavila, když Ger zvedl křišťálový mozek vysoko nad hlavu, jako by jej chtěl roztržít o zem.

„Už ani krok!“ řekl. Jediný pohyb a zničím to.“

Nestvůra strnula. Její chapadla se divoce zmítala, ale nepřiblížila se už k Looskampovi ani o krok.

A tu jsem to konečně pochopil.

Ten předmět, který držel Ger v ruku, ten třpytivý křišťálový mozek nebyl ničím jiným než skutečným jádrem Labyrintu, v něm sídlil veškerý jeho zločinný život.

Ani ta chobotnicovitá nestvůra přede mnou nebyla nic víc než další z jeho fantomů, nástroj stvořený silou jeho myšlenky, aby měl paže a ruce. Ten skutečný, jediný netvor Labyrintu, ten, který měl toto vše na svědomí, se nacházel uvnitř křišťalového mozku. A byl bezmocný, zranitelný jako lidský mozek.

S úlevou jsem sklonil kord a udělal jsem krok k Looskampovi.

Nestvůra se s divokým zasyčením otočila a ohnala se po mně. Zoufale jsem uskočil, jen tak tak jsem se vyhnul klepetu a opět jsem se stáhl zpět.

„Zůstaň, kde jsi, Roberte,“ řekl Looskamp, když jsem se znovu zvedl na nohy a pohlédl směrem k němu. „Promiň.“

„Co... co tím chceš říct?“ zasípal jsem. Tušil jsem, co má na mysli, ale bylo to tak strašné, že jsem tomu nemohl v první chvíli uvěřit.

„Ty se s námi nevrátíš,“ odpověděl Ger tiše, aniž by se na mě podíval. „Opravdu mě to mrzí, Roberte. Ale zůstaneš zde.“

Chtěl jsem vyjet, ale najednou jsem na to neměl dost sil. V podstatě jsem to tušil celou dobu...

„To jste měli v úmyslu od samého začátku, že?“ otázal jsem se tiše.

Ger se stále ještě nedíval na mě, nýbrž dál bez pohnutí zíral na obrovskou obrodu před sebou. Jeho prsty svíraly křišťalový mozek tak pevně, jako by jej chtěl rozdrtit. V jeho nitru jakoby pulzovala tajemná světýlka.

„My ne,“ řekl tiše. „To...“ zarazil se, chvíli jako by nemohl najít správné slovo, ale pak začal ještě jednou změněným, tvrdším hlasem:

„To byl příkaz bratra Balestrana. Já jsem nechtěl. Ale on je představený řádu.“

„Vzali jste mě s sebou jako oběť, že?“

Ger zavrtěl hlavou. „Jako oběť ne,“ řekl. „Jako návnadu.“

Zasmál jsem se. „A v čem je rozdíl? Využili jste mě, to je vše.“

„Muselo to být, Roberte,“ přerušil mě Ger. Jeho hlas zněl téměř úpěnlivě. „Pochop to, prosím. Nikdy bychom se nedostali tak daleko, kdybychom neměli s sebou něco, co by tuto nestvůru přimělo k tomu, aby nás pustila až ke svému srdci. Ani bychom je nikdy nenašli, kdyby nás samo nevedlo.“

Chobotnicovitá nestvůra se s prskáním pohnula. Looskamp zvedl křišťalový mozek ještě výš nad hlavu a napjal svaly. Bestie se okamžitě zastavila.

„Tak to znič!“ řekl jsem zoufale. „Znič to, ať je po všem! Nebo máš strach?“

„Strach?“ Ger se rezavě zasmál. „Jsi blázen, Roberte. Myslíš, že bych svolil obětovat život nevinného, kdyby šlo jen o tohle?“ Hlavou kývl směrem ke křišťalovému mozku, v jehož nitru se to vzdouvalo a žhnulo stále víc a víc. „Nemáš ani tušení, co tady tohle ve skutečnosti je! Vyprávěl jsem ti, že je to srdce této brány, ale to nebyla celá pravda! Žádná obyčejná brána VELKÝCH STARCŮ by se nikdy nemohla stát tímto Labyrintem, jakkoli by se znetvořila. Tohle je Brána bran, Roberte, z ní lze ovládat všechny ostatní brány v prostoru i čase. A kdo vlastní její srdce, ten ji může řídit! Chápeš už?“

Zíral jsem na něho. Jistěže jsem chápal! Balestranovi nešlo jen o to, aby zvrácenou bránu VELKÝCH STARCŮ zneškodnil. Poznal, jak velikou moc tu má na dosah. Všechny brány! Nevěděl jsem mnoho o tomto fantastickém dopravním systé-

mu VELKÝCH STARCŮ, ale co jsem věděl, mi docela stačilo. Bran musely být celé tisíce, po celé zeměkouli. Umožňovaly každému, kdo je ovládal a dokázal řídit, v jediném okamžiku se přenést z jednoho konce světa na druhý, ba snad dokonce i pohybovat se v čase.

A Balestrano poznal, jaká možnost se mu tu nabízí. Kdyby se Gerovi podařilo donést mu tento křišťálový mozek, jeho moc by byla nekonečná. Jeho řádu - i jemu - by patřil celý svět, neboť kdo by mohl vzdorovat protivníkovi, který může být prakticky na jakémkoli místě na světě současně?

Ne - Ger mě nemohl s sebou vzít zpět. Musel jsem tu zůstat jako oběť pro krvelačného netvora Labyrintu, jako cena, kterou on a jeho muži zaplatí za poklad, který si odnesou s sebou.

Náhle se ve mně cosi pohnulo. Cosi temného, mocného. Zalekl jsem se toho, na malý okamžik to zmizelo, ale vzápětí se to znovu probudilo a počalo to ve mně narůstat.

„Zničí vás to, Geře,“ řekl jsem tiše. „Nikdy se nedostanete nahoru na povrch.“

Ger se chladně usmál. „Ale ano, Roberte. Zapomínáš, že navzdory všemu je to pořád ještě brána. A že já ji tímto ovládám!“

Zvedl křišťálový mozek opět výš. Jeden z jeho mužů poněkud couvl, až se dlaněmi dotkl černého špalku. Looskampovy rty vyslovily jediné, temně znějící slovo v jazyce, který jsem nikdy předtím neslyšel, a templářovy ruce se postupně dotkly několika různých výčnělků na kamenném špalku.

Nestvůra znovu vztekla za prska la. Její chapadla zběsile šlehala kolem těla. Avšak neodvážila se zaútočit ani na Looskampa, ani kohokoli z jeho doprovodu.

Vzduch nad kamenem najednou začal žhnout, opět se rozzářil oním zlověstným zeleným světlem, tentokrát však ještě mnohem intenzivněji. Bylo to, jako by to světlo propalovalo do reality ohnivý kruh. A v jeho středu se počala otvírat černá díra.

Brána. Cesta, kudy Ger a jeho druzi odejdou, zatímco já zůstanu zde, abych nasýtil krvežíznivost nestvůry. Oběť, která zabrání tomu, aby je obluda pronásledovala.

Nehmotné vzdouvání a kypění v mém nitru stále narůstalo. Hlavou se mi mihla jakási vzpomínka, ale jako předtím i teď obraz zmizel rychleji, než jsem jej dokázal zachytit.

Jeden z templářů se otočil, vstoupil do kruhu převalující se černi a zmizel. Nestvůra zuřivě zasyčela. Jeho chapadla šlehala do vzduchu jak řemínky důtek. Ale ani teď se neodvážila napadnout ani Looskampa, ani kohokoli z jeho druhů.

Také druhý templář zmizel uvnitř brány, pak třetí, čtvrtý, pátý...

Cosí se ve mně napjalo. Byl to pocit, jako by se stlačovala ocelová pružina, stále víc a víc a víc, až to bylo takřka nesnesitelné. Cosí černého se vyilo z mé duše. Vzpomínky náhle nabyly na konkrétnosti. Shannon. Náhle jsem uviděl obličej čaroděje Shannona z Arkhamu. A cítil jsem, že není mrtev. Žije. Dosud žije někde v obrovských prostorách Labyrintu. Cítil jsem jeho přítomnost stejně výrazně jako studený průvan.

Předposlední templář zmizel uvnitř kruhu překypující černi, takže tu už zbývali

jen Ger a jeden templář mlčky svírající v pravici meč, zatímco pohledem bez ustání těkal mezi Gerem, nestvůrou a mnou. Looskamp stál vypjatý s křišťalovým mozkem stále nad hlavou.

„Proč už konečně nejdeš?“ zeptal jsem se. Znělo to tak trpce, až jsem se sám polekal. Necítil jsem vůči Gerovi nenávist, ba ani hněv ne. Ger za nic nemohl, alespoň v podstatě za nic. Dostihla mě Necronova kletba, to bylo vše. Jsem čaroděj a čaroději nemají přátele.

„Roberte,“ řekl, „to...“

„Gere!“ přerušil jsem ho. „Jdi a dones svému pánovi, co chce.“

Gerovi se zablýsklo v očích. Ještě chvíli zíral na nestvůru, která přestala divoce švihat chapadly, jako by rozuměla, o čem je řeč. Potom přikývl, prudce se obrátil a za posledním ze svých mužů vstoupil do brány.

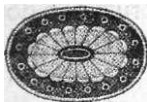
V tutéž chvíli se ozvala příšerná rána.

Celá jeskyně se zatřásla. Ze zeleného světla vyšlehl oslňující modrobílý blesk a náhle jsem měl pocit, jako bych byl převrácen naruby. Vykřikl jsem, zatímco se kreatura Labyrintu vrhla s šíleným řevem proti mně. Její smrtící paže se po mně natáhly.

Ale nedoskočila, neboť náhle se mezi ní a mnou objevilo něco třetího, něco, co vypadalo nejprve jen jako oblak převalující se černé mlhy, jež se však brzy zhustila do podoby kreatury, v mnohém podobné té první. Bylo to však ještě větší, strašnější a zuřivější!

Jediným zoufalým skokem jsem se ocitl tam, kde před chvílí ještě stál Looskamp, a naslepo jsem se vrhl dopředu. Brána se už počala zavírat, se zběsilou rychlostí, a na nekonečně dlouhou, děsivou vteřinu jako by se zastavil čas, zatímco jsem zoufalým skokem plachtil vzduchem směrem ke stále se zatahující bráně.

A pak byla všude kolem mne jen tma.

Vznášel jsem se nekonečnou tmou. Kolem mne nebylo ani prázdno, ani prostor, ani čas, prostě nic. Byl jsem jen duch bez těla, vědomí vržené do věčnosti okamžiku bez konce, zajatec dimenze, odkud pocházejí všechny hrůzy a noční můry. Byl jsem sám, jen já a mé vzpomínky, a pak ještě děs, plížící se mi do duše na neviditelných pavoučích nohách.

A pak jsem zaslechl ten hlas.

Hovořil ke mně a já mu rozuměl, třebaže slova, která vyslovoval, byla v jazyce, zaniklém už před miliony let. Hovořil o temných tajemstvích a šeptal věci, jež znát je lidstvu navěky zapovězeno, ale také hovořil o tom, co se stalo, když jsem poprvé vstoupil do Labyrintu a dosahu moci jeho kreatury. Ona sama zasadila zárodek své zkázy, neboť třebaže zde byl Cthulhu jen fantomem, přece jen jsou sny tou nejvlastnější říší Cthulhuovou, nejvyššího z VELKÝCH STARCŮ, a taky on to byl, kdo mi v duši zanechal při setkání s jeho fantomovým dvojníkem nepatrnou část

své snivé moci, již jsem ucítil, sémě zkázy. Vycítil zradu, kterou plánuje netvor Labyrintu.

Aniž bych to tušil, vnesl jsem do amsterdamského Labyrintu smrt coby přenašeč plíživé choroby, jenž sice sám není infikován, přece však rozsévá smrt a zkázu všude, kamkoli dýchne.

Toto a ještě mnohem víc mi šeptal ten neslyšný hlas, a třebaže jsem neměl jediný důkaz, jediný logický záchytný bod, věděl jsem, že to ke mně ze svého spánku promlouvá samotný Cthulhu.

Pak všechna tma zmizela, stejně nečekaně, jako mě předtím obklopila. Náhle jsem opět cítil své tělo, a když jsem otevřel oči, jasné sluneční světlo mě udeřilo do očí, až jsem je znovu přimhouřil.

Opatrně jsem se posadil. Nacházel jsem se v jakési polorozpadlé místnosti, jejíž jedna stěna byla jen z prohníklých prken. Okna byla vybitá a vpouštěla dovnitř chvějivé světlo ranního sluníčka. Ve vzduchu se vznášel pach rozkladu a smrti.

Když jsem se pohnul, jedna z desek prkenné podlahy povolila a praskla. Při ořesu začaly padat kameny ze stěn a vápno ze stropu. Vyvalil se tak hustý oblak prachu, až jsem se rozkašlal.

Nicméně jsem poznal, kde to jsem. Tohle byl salon domu na Van Dengsterstraat, místnost, ve které se má noční můra započala. A kde se taky končí.

Zatímco jsem vstal a opatrnými kroky zamiřil ke dveřím, dům za mnou i nade mnou se počal bortit. Stářím zesláblé trámy a stěna se se sténáním hroutily, kameny vypadávaly ze stěn, a sotvaže jsem vyšel z domu a došel na úpatí náhle zcela rozpraskaného mramorového schodiště, celý krov se najednou naklonil a pak se s praskáním propadl.

Rozběhl jsem se tak zoufalou rychlostí, jak jsem neběžel ještě nikdy v životě, zatímco všude kolem mne pronikalo řadou domů hluboké, takřka bolestné sténání, stěny se nakláněly a mezipatra i krov se s rachotem propadaly.

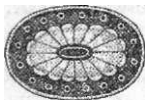
Labyrint umíral. A spolu s ním se rozpadaly i domy, umíraly budovy, jejichž rozpad byl temnou mocí zadržován po dlouhá desetiletí.

Když jsem se dostal na konec uličky a s těžkým oddechem se zastavil na břehu úzkého, bahnitého grachtu, zbylo už z Van Dengsterstraat jen velké zbořeníště.

A přece jsem při pohledu na něj necítil skutečné uspokojení. Così se mi totiž vpálilo do paměti ohnivými písmeny a zahánělo každou jinou myšlenku a jiný pocit.

Hlas. Cthulhuův hlas. Nikdy ho nevyženu z paměti. Právě tak jako poslední slova, která mi řekl krátce předtím, než mě brána vyplivla zpět do skutečného světa:

„Tentokrát jsi unikl, Roberte Cravene, neboť jsi nám prokázal službu," pravil. „Ale varuji tě. Jestli se ještě jedenkrát zkříží naše cesty, zničím tě, neboť i má velkorysost má své meze. Nikdy se už neplet' do našich záležitostí. Nikdy."

„Budte připraveni, bratři.“

Balestranův hlas se chvěl vzrušením, také pohyby starého muže ztratily mnohé z klidu, kterého si de Laurec na něm vždycky tolik cenil a který tak obdivoval. Prsty se mu třáslly, když pomalu přistupoval k nízkému stolu, podobnému oltáři, a v očích měl lesk, který mohl vyjadřovat jediné napětí.

Ale možná taky strach.

Strach z toho, pomyslel si de Laurec a zamrazilo jej, co se v této malé místnosti bez oken nacházelo spolu se sedmi mistry templářského řádu.

Z ducha Satanova.

Sarim de Laurec se pokusil zahnat své myšlenky a mlčky si nadával do bláznů. Ten křišťálový předmět, ležící na stole před bratrem Balestranem, neměl absolutně nic společného s Antikristem; ani v pravém, ani v přeneseném slova smyslu. Nebylo to nic než artefakt plemene snad neuvěřitelně mocných, přesto však víceméně smrtelných tvorů, prehistorických oblud, kterým se z nedostatku jiného názvu říkalo VELCÍ STARCI a jejichž moc byla bezmála božskou.

Ale s ďáblem neměli nic společného.

Nebylo to poprvé, že se de Laurec pokoušel o této věci přesvědčit. A nebylo to poprvé, že se uklidňující účinek, který měla tato myšlenka mít, nedostavil.

„Pojďte blíž, bratři.“ Balestrano zůstal stát. Vzápětí zvedl paže, natáhl dlaně v zaklínacím gestu nad křišťálový předmět, připomínající mozek a zavřel oči.

Také zbývajících šest mistrů templářského řádu se beze slova postavilo vedle něj, utvořili kolem kamene společně kruh a vzali se za ruce.

De Laurec sebou skoro neznatelně trhl, když se ho dotkla ruka bratra Looskampa. Byla studená jak led a přesto vlhká potem, a když zvedl de Laurec oči a setkal se s pohledem tmavovlasého Vlára, zaznamenal v něm zřejmě stejnou nervozitu, kterou viděl už předtím v Balestranových očích.

Poněkud ho uklidnilo, že není se svým strachem sám.

„Ted', bratři,“ zašeptal Balestrano.

De Laurec nevěděl přesně, co Balestrano dělá. Třebaže byl jedním z úzkého výběru templářů, kteří dosáhli až hodnosti mistra, nikdy nechápal, co to je, co jeho a ostatní v této místnosti odlišuje od obyčejných smrtelníků. Byl právě tak nadaný čaroděj jako všichni přítomní, ale jinak než Balestrano - nebo třeba Looskamp - a vládl silami, jež mu byly dány, čistě instinktivně. Nedokázal by nikdy logicky zdůvodnit, odkud pochází jeho moc. A snad ani nechtěl.

Ale ať už to bylo cokoli - de Laurec cítil, jak se teď cosi stalo. Vydýchaný vzduch v místnosti byl nabit neviditelnou energií, až se ozývalo tiché praskání. V prostoru se vznášelo zlověstné zelenomodré světlo, aniž by de Laurec dokázal říci, odkud vychází. Ve stejnou chvíli měl pocit, jako by se jej dotýkala jemná tykadla: byl to dotek ostatních šesti vědomí, která se stejně jako on pokoušela naladit na magickou vlnu křišťálového mozku...

De Laurec potlačoval mrazení. Bylo to - pokud věděl - teprve pořetí v celé historii templářského řádu, kdy se sešlo takto mocné shromáždění. Při obou předchozích nešlo o nic menšího než o záchranu světa. A nyní?

„Bratře Laurecu!“ Balestranův hlas se zasekl do jeho úvah jako řemínek biče a de Laurec sebou polekaně trhl. Zmateně pustil Looskampovu ruku a obrátil se k velmistřovi. „Pane?“

V Balestranových očích se hněvivě zablýsklo. „Ovládej se, bratře,“ řekl přísně. „Náš úkol je důležitý. Na zdaru naší mise může záviset život nesčetných lidí. Ukáži své myšlenky a ovládej se!“

De Laurec uctivě sklonil hlavu, opět uchopil ruce svých sousedů a zašeptal omluvu. Balestrano má pravdu. Jejich úkol je příliš důležitý, než aby svým myšlenkám dovolil bloumat, kde se jim zachce.

Malá sklepní místnost se znovu naplnila tichým praskáním a chvěním magické energie. Světlo se rozzářilo ještě jasněji, až zcela pohltilo světlo svíce a dokonce pronikalo i víčky de Laurecových zavřených očí. Měl pocit, jako by cítil slaboučké vibrace, pak světlo začalo pulzovat; nejprve pomalu, pak rychleji a skoro zuřivě, až nakonec se ustálilo na temném rytmu, připomínajícím bušení obrovského srdce.

De Laurec otevřel oči - a vyrazil ze sebe pronikavý výkřik!

Celá místnost se strašlivě změnila. Také z nitra křišťalového mozku teď vyzařovalo pulzující, jedovaté světlo, záře tak nemilosrdná a osliňující, že se postavy šesti ostatních templářů proměnily jen na nejasné šedé stíny a de Laurecovy oči se zalily slzami. Místností se v bláznivém chaosu proháněly sem tam stíny neurčitelných postav a náhle měl de Laurec pocit, jako by hleděl do obrovské, bezedné šachty, která se před ním rozvířala.

Proč si toho ostatní nevšimnou? pomyslel si de Laurec zmateně.

Pokoušel se pustit Looskampovu ruku, ale nešlo to. Vlámovy prsty byly stimulované, a když se mu de Laurec podíval do tváře, uviděl, že také Vlámova tvář ztuhla v kamennou masku.

Zoufale sebral všechny síly, vytrhl se z jeho stisku, obrátil se - a těžce vydechl hrůzu.

Byl zjevně jediný, kdo se mohl pohybovat!

Nejen Looskamp byl ztuhlý jak solný sloup. Až na de Laureca tu stáli všichni účastníci templářského shromáždění bez pohnutí jako sochy v životní velikosti, se zkřivenými tvářemi a částečně v groteskních postojích, ale neschopni pohnout ani prstem.

„Balestrano!“ zasípal de Laurec. „Bratři! Co je to s vámi?“

Ale odpovědi se nedočkal.

A náhle si všiml, že nastalo hluboké ticho.

To nebylo jen normální ticho, nýbrž mlčení obrovské, všepohlcující hloubky. Neslyšel... vůbec nic!

Zmatený Mistr loutek templářského řádu se ještě jednou otočil kolem své osy, pohledem klouzal z jednoho bratra na druhého a nakonec se upřeně zadíval opět na křišťalový mozek před sebou.

Něco se změnilo, ale nedokázal říci, co. Váhavě učinil jeden krok k nízkému oltáříku, klesl na jedno koleno a natáhl prsty po obrovském předmětu, podobnému diamantu.

A právě v tom okamžiku se realita kolem něj roztrhla.

Bylo to, jako by se celý svět příšerným úderem roztržil. Zelené světlo náhle protáhl oslnivý blesk a všude byly plameny a rudé, žhavé světlo. Pak...

Bylo to jak dotek neviditelné ruky, hmatání, přehrabování a hledání v de Laurecově mozku, jako by mu něco převracelo v hlavě každou myšlenku, zkoumalo jeho duši až na samé dno a za sebou zanechávalo jen chaos. Cítil přítomnost neznámé, neuvěřitelně zlé moci, téměř výbušný nával temné energie, stoupající z propastí času jako žhavá láva z jícnu sopky.

Křišťalový mozek začal pulzovat. Najednou se ve světle objevily drobné šedé skvrny, zvětšovaly se do kroužících vírů a tvořily členité mlžné útvary, které jako by byly propojeny tenkými šedými pavučinkami.

A tu náhle Sarim de Laurec pochopil, co má před sebou.

Ty šedé víry byly brány.

To, co sledoval, bylo otvírání oněch děsivých bran VELKÝCH STARCŮ, těch nepochopitelných spojinic mezi dimenzemi, které křišťalový mozek ovládá!

De Lauree záupěl hrůzou, když uviděl, jak se desítky těch šedých útvarů o velikosti pěsti spojují ve dvě či tři šedé skvrny, velké jak člověk. Náhle už nebyly prázdné, naopak naplnily se vzdouvavým pohybem. Pak se uvnitř bran počalo tvořit cosi nepopsatelně hrůzného - šedá, propletená chapadla, strašlivé dábelské tváře se spoustou očí a neskutečnými barvami...

Ale to ještě nebylo vše.

Náhle zaznělo ostré prásknutí, podobající se šlehnutí bičem - a z jedné brány se vymrštilo nazelenalé chapadlo, tlusté jak stehno, chvíli naslepo tápalo kolem sebe a pak se počalo naprosto cílevědomě sunout k bratru Balestranovi. Dosáhlo až strnulé postavy starého templáře, takřka ledabylým pohybem se mu ovinulo kolem ramen - a pomalu, leč neúprosně ho počalo táhnout k pulzující bráně!

De Lauree vykřikl, vrhl se dopředu a zoufale začal cloumat šedozelelou hadicí. Ale veškerá jeho námaha byla marná. Jakkoli vypadalo chapadlo měkké a poddajné, jeho kůže byla tvrdá jak z oceli a síla přímo gigantická.

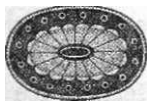
Ozvalo se druhé ohlušující prásknutí a z druhé brány se vysunulo další chapadlo, zmocnilo se dalšího templáře a počalo ho táhnout k trhlíně mezi dimenzemi. A hned v příští vteřině vyletělo z třetí brány ještě jedno chapadlo. Na okamžik měl de Lauree pocit, jako by zaslechl strašlivý, nelidský smích.

Rytíř se zoufale otočil. Myšlenky mu vířily hlavou jedna přes druhou. Balestrano byl už skoro u brány. Bylo už jen záležitostí pár vteřin, než nadobro zmizí v tom šedém vlnění!

De Lauree dál nepřemýšlel, jednal čistě impulzivně. S pronikavým výkřikem vytrhl z pochvy obřadní meč, uchopil jej oběma rukama, zvedl vysoko nad hlavu - a ze všech sil udeřil ocelovou čepelí do křišťalového mozku!

Byl to pocit, jako by udeřil do ocelové desky. Náraz mu meč vyrazil z rukou, vibrující bolest mu projela rukama až do ramen; zbraň odletěla a ještě ve vzduchu se rozlomila na dva kusy. Posměšný smích, který de Lauree před chvílí zaslechl, se náhle proměnil ve zděšený, rozzuřený řev.

Křišťálovým mozkiem projel oslnivý blesk. De Laurec ještě viděl, jak se zmítající chapadla rozplynula a jak se brány jako šhubající se rány zavřely. Pak ho střepina z křišťálového mozku udeřila do spánku a on ztratil vědomí.

Za oknem kupé ubíhala krajina, šedá, rozhoupaná a napůl skrytá za nízko visícími dešťovými mraky, ze kterých už od časného rána lilo jak z konve. Třebaže bylo kupé první třídy vytopené, měl jsem pocit, jako bych cítil chlad, vznášející se nad krajinou a dělající na léto, které podle kalendáře mělo trvat už více než jeden měsíc, dlouhý nos.

Od mého odjezdu z Amsterdamu se počasí ustavičně zhoršovalo. Bez přestání přšelo a teploty jako by klesaly s každou milí, o kterou jsme se přiblížili k Paříži. Vůbec by mě neudivilo, kdyby se město na Seině nacházelo pod sněhem.

Rozmrzele jsem se odvrátil od okna, krátce jsem pohlédl na rozečtené anglické noviny s datem 23. července 1885, ležící na sedadle vedle mne, a znovu jsem se opřel. Koupil jsem si je před svým odjezdem z Amsterdamu a už jsem je znal skoro nazpaměť. Rozhodl jsem se totiž jet do Paříže, kde jsem se chtěl setkat s Howardem, vlakem. Jsou sice pohodlnější způsoby cestování, taky komfortnější - ale těžko rychlejší. A momentálně právě času se mi nedostávalo ze všeho nejvíc. Do Paříže v tuto chvíli už nebylo daleko - necelých osmdesát minut, řekl mi před chvílí průvodčí -, ale po dvaceti hodinách takřka nepřetržitě jízdy mi i tak krátká doba připadala jako celá věčnost.

Paříž... Několikrát jsem si v duchu to jméno opakoval a marně jsem se pokoušel zachytit v jeho zvuku něco z tajuplné atmosféry, jež je městu na Seině přisuzována. Pro mne mělo to slovo zvuk spíš tísnivý. V nejlepším případě tam najdu Howarda, a pak budu muset způsobit bezmála půl tuctu divů, abych ho uchránil před kolosální hloupostí, již hodlá udělat, v nejhorším případě...

Zahnal jsem tu myšlenku, zavřel jsem oči a pokoušel jsem se usnout, což se mi pochopitelně nepodařilo. Ne že bych nebyl unaven; ba právě naopak. Kdo ale někdy jel francouzským vlakem, ten ví, o čem mluvím. Železniční společnost na svých plakátech láká na pohodlnost a rychlost svých vlaků. Co se rychlosti týče, jistě právem. Ale pohodlnost? Markýz de Sade by se jistě zaradoval nad tímto mučícím nástrojem.

Vlak zpomalil. Od lokomotivy ke mně dolehl pronikavý, nepříjemný hvizd, pak brzdy zabraly se zvukem, jako když se vidličkou vyškrabuje dno hrnce. Vlak dále zpomaloval a pak sebou naposledy trhl, až mi poskočil žaludek, a zastavil před jednopatrovou nádražní budovou.

Zvědavě jsem se předklonil a vyhlédl z okna. Zdálo se, že špatné počasí vzalo lidem chuť i na cestování vlakem, neboť nástupiště bylo skoro prázdné; jen jakýsi postarší manželský pár a štíhlý, středně vysoký muž neurčitěho věku se vedle kolejí třáslí zimou. Manželé zmizeli kdesi v zadní části vlaku, kde byly vozy druhé

a třetí třídy, zatímco muž chvíli nerozhodně postával, pak se náhle prudce obrátil a zamířil rovnou k mému kupé. Otevřel dveře a dovnitř vnikl nával ledového a vlhkého vzduchu.

Kývl jsem na něho hlavou, jak velí slušnost vůči neznámému spolucestujícímu ve vlaku, a zase jsem chtěl zdvořile pohled odvrátit - ale najednou mě na něm cosi upoutalo. Nedokázal jsem hned říci, co to bylo, ale něco na něm bylo zvláštní. Nedošlo mi hned úplně všechno, ale kdesi uvnitř hlavy, jako by se mi rozezněl poplašný zvonek, zatímco muž s podivně neohrabanými pohyby vylezl nahoru do kupé a zavřel za sebou dveře.

Až po chvíli jsem si uvědomil, v čem to je.

Byl příliš těžký. Desky podlahy sténaly pod jeho vahou, jako by měl na snídaň olovo, a když za sebou zabouchl dveře, sklo v nich zařinčelo, divže se nevysypalo. A to byl jeho pohyb spíš mírný. Instinktivně jsem se poněkud napřímil na sedadle a pozorněji si ho prohlížel.

Muž se otočil, na okamžik s kamennou tváří opětoval můj pohled a pak klesl do sedadla přímo naproti mně. Lavice se otřásla jako pod úderem bucharu. Zdálo se mi, jako bych slyšel zasténat péra v čalouněném sedadle. To musel být snad vůbec nejtěžší člověk, s jakým jsem se kdy setkal. Přitom nebyl ani tak vysoký jako já a dokonce i o něco štíhlejší.

Náhle jsem si uvědomil, že stále ještě na neznámého upřeně zírám, omluvně jsem se usmál a rychle jsem sklopil oči. Avšak můj protějšek nebyl stejně zdvořilý - dál na mě zíral s nepohnutou tváří, a třebaže jsem se skoro křečovitě snažil nedívat se jeho směrem, cítil jsem jeho pohled s až nepříjemnou zřetelností.

Zvenčí Se už zase ozval pronikavý hvizd lokomotivy. Vlak sebou poprvé ještě poměrně mírně trhl, pak kola zabrala a vlak se rozjel.

Když jsem znovu zvedl oči, neznámý na mě stále ještě civěl. Tentokrát jsem před jeho pohledem neuhnul; třebaže ne na dlouho. Pohled jeho šedých, blýskavých očí byl jaksi... nepříjemný. Ty oči vůbec nevypadaly živě, spíš jako namalované skleněné kuličky, a taky tvrdost, kterou jsem v nich četl, byla děsivá.

Nakonec jsem znovu sklopil oči, sáhl jsem po novinách a předstíral jsem, že čtu. Ale jeho pohled jsem cítil dál.

Konečně jsem toho měl už dost. S gestem, které by i tomu největšímu pitomci muselo dát najevo, že je má trpělivost u konce, jsem sklonil noviny a nepřátelsky jsem se na něho zadíval. „Excusez moi, monsieur,” začal jsem, avšak cizinec mě okamžitě přerušil.

„Klidně můžete mluvit anglicky, pane,” řekl a přitom odhalil vlčí chrup, zářící jak naleštěné stříbro. „Bude to jednodušší. Umím váš jazyk.”

Překvapeně jsem přikývl. Po pravdě řečeno má francouzština daleko nepřesahovala za hranici těch dvou slov, avšak povýšený tón, s jakým ten chlap mluvil, ve mně probouzel vztek. Ne, nebyl agresivní, ale mluvil s takovým chladem, jako by měl mluvidla právě tak ocelová, jako byly ty jeho nechutné zuby. Přesto jsem polkl ostrou odpověď, ještě jednou jsem si s neskrývaným odporem prohlédl ta jeho stříbrná zubiska a zeptal jsem se: J a k víte, že jsem Angličan?”

„Čtete anglické noviny," odpověděl.

„Dobrý postřeh."

„Nijak zvlášť," řekl neznámý. „Když někdo čte ve Francii anglické noviny, bije to do očí. Nejsem blbý."

Tentokrát mě stálo skutečně veškeré sebeovládání, abych mu nedal odpověď, jakou zasloužil.

Vztekl jsem rozevřel noviny, znovu jsem se opřel a držel jsem si list před očima, abych alespoň unikl jeho nepříjemnému pohledu.

Ale můj zubatý spolucestující se jen tak snadno nevzdal. Dvě, nebo snad tři minuty jsem i přes stránky novin cítil jeho pohled, pak si hlasitě odkašlal, že jsem bezděky sklonil noviny a podíval jsem se na něho.

„Až do Paříže už nikde nezastavujeme," řekl.

„Noa?"

„Ale nic." Pokrčil rameny a zašklebil se. Přitom jsem uviděl, že má zuby skutečně z oceli. Ale prosím, to je jeho problém. Konec konců, Paříž není jen město společenské smetánky, nýbrž i podivínů - abych nemusel rovnou říci cvoků. A já jsem mu zřejmě se svým bílým pramenem ve vlasech musel připadat stejně šíleně jako on mně.

„To je praktické, že už nikde nezastavujeme," řekl Zubatec chladně. Vlastně vůbec nemluvil jako normální člověk, prostě jen konstatoval skutečnosti. Chladně, věcně a bez nejmenšího náznaku jakéhokoli citu. „Alespoň mě nikdo nebude rušit."

„Při čem?" zeptal jsem se záměrně znuděným tónem.

Tentokrát neodpověděl - což bych mu rozhodně nezazlíval -, ale po pár vteřinách jsem zaslechl vrzat sedadlo; pak jako by se celý vagon otrásl, když muž | vstal a

Nyní byl i poslední zbytek mé trpělivosti pryč, spustil jsem noviny, vztekle jsem vzhlédl k němu nahoru - a strnul jsem.

Zubatec stál nade mnou, nohy mírně rozkročené. Ruce měl napůl zvednuté a otevřené, jako by se mě chystal popadnout. Jeho obličej byl stále ještě nehybný jako maska z vosku, avšak v očích měl lesk, ze kterého mě zamrazilo.

„Co to má znamenat?" zeptal jsem se. „Co chcete?"

„Co bych asi tak mohl chtít, Cravene" řekl Zubatec. „Zabít tě - co jiného?"

A pak se seběhlo všechno najednou.

Jeho ruce se vymrštily proti mému hrdlu. Prsty se zkrývily jako smrtící pařáty. Současně se zvedlo i jeho koleno a pokusil se mě kopnout mezi nohy.

Kolenu jsem ještě stačil uhnout bleskurychlým obratem; jeho rukám však ne.

Jeho spáry sice minuly můj krk, avšak levačka se jako ocelový nůž zařízla vedle mne do čalounění, zatímco prsty pravé ruky se mi zaryly do ramene a stiskly, až jsem věřil, že slyším, jak mi praskají všechny kosti v těle. Vykřikl jsem, vsedě jsem se vrhl stranou a současně jsem ho udeřil pěstí do brady.

Kdybych praštil do pevné skály, sotva by to mělo menší efekt. Prudká bolest mi projela celou rukou, až jsem znovu vykřikl, zatímco Zubatcův obličej se ani nepohnul. Zuřivým trhnutím se mnou smýkl.

Zoufale jsem se vzepřel, současně jsem se vrhl stranou a pak dopředu, abych se pokusil vymanit z jeho sevření. Ale ten chlap měl sílu jak slon. A jak se zdálo, byl taky imunní proti jakékoli bolesti. Jeho pravačka mi stále ještě svírala rame-no, jako by ho chtěla rozdrtit, a zuřivé rány, které jsem mu znovu a znovu smě-řoval do obličeje i do krku, jako by vůbec necítil.

Ani se neobtěžoval mým úderům uhýbat. Jeho brada byla samá krev, ale to byla moje krev, řinoucí se mi z rozbitých kotníků, a dokonce i když jsem se ob-rátil a vymrštil koleno proti jeho břichu, ani to s ním nahnulo.

Zato konečně vyprostil levačku z roztrhaného čalounění, sevřel ji v pěst - a vši silou udeřil proti mému obličeji.

Ve stejnou chvíli jsem hlavou uhnul stranou. Jeho pěst mě jen škrábala po spán-ku a roztržila stěnu kupé.

Jen to stačilo, aby mi v hlavě dunělo, jako by se v ní rozezněl zvon. Před očima se mi objevily rudě planoucí kruhy a zastřely mi pohled, takže jsem na strašně dlouhou vteřinu měl strach, že ztratím vědomí.

Zubatec mě jako loutku zvedl do výšky, mrštil mnou zpět na sedadlo a zvedl pěst k poslednímu, rozhodujícímu úderu. Věděl jsem, že zemřu, pokud mě jedna z těch jeho obrovských pěstí zasáhne, byť jen jedenkrát.

Náhle podlahou projelo trhnutí, jako by vlak na cosi najel a nadskočil, což ne-odtlumená náprava přenesla dovnitř kupé. Já jsem to sotva ucítil, protože jsem bezmocně ležel napůl natažený na sedadle, ale Zubatec, který stál lehce roz-kročený nade mnou, se zapotácel jako postrčená socha a na chvíli se zdálo, jako by měl přepadnout dopředu.

Reagoval jsem bez přemýšlení. Ve stejnou chvíli, kdy se snažil vyrovnat pád, jsem si přitáhl koleno k tělu, sebral jsem všechn nepatrný zbytek sil, který mi ještě zbyl - a co nejprudčeji jsem ho kopl do břicha.

Bylo to stejné, jako když jsem ho předtím praštil do brady - ten chlap musel mít pod oblečením betonovou desku, protože jsem měl pocit, jako bych kopl do skály. Strašlivá bolest mi projela tělem po celé páteři a podruhé jsem divže neomdlel.

Nicméně viděl jsem, jak se Zubatec jako padlý strom převrátil dozadu, ve stej-ně groteskní pozici, v níž stál nade mnou - paže od sebe a ústa napůl otevřená -, padl na protější sedadlo a svou příšernou vahou ubohou lavici přímo rozdrtil.

Než se stačil vyhrabat ze zbytků lavice, stál jsem už nad ním. Natáhl po mně ruku, ale uhnul jsem, celou vahou těla jsem se vrhl proti němu a třikrát, čtyřikrát, pětkrát rychle za sebou jsem ho udeřil malíkovou hranou ruky do krku. Už jen jediná taková rána by dokázala skolit i takového obra, jako je Rowlf - ovšem Zubatec jakoby nic ani necítil!

Zato jeho ruka už zase chňapla po mém hrdle. Vrhл jsem se nazpět, cítil jsem, jak mě jeho prsty škrábaly po krku, až mi do něj vyryly krvavé šrámy, zoufale jsem uskočil mimo dosah jeho strašných rukou a naslepo jsem šátral kolem sebe. Mé prsty nahmataly cosi tvrdého, těžkého a sevřely to. Byl to kus železa; asi cou-lová tyč, delší než paže, trčící z pobožené lavice a na konci opatřená ostrým úlomkem přivařeného železného trámku.

Zaslepený strachem jsem udeřil.

Zubatec se pokusil můj útok odrazit, ale nebyl dost rychlý. Můj improvizovaný kyj ho zasáhl do hlavy se zničující prudkostí, znovu ho srazil k zemi, ale současně i kyj mi prudkostí toho nárazu vyletěl z ruky.

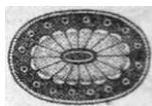
A ve stejnou, chvíli se Zubatcova ruka vymrštila dopředu a jako ocelový svěrák mi stiskla předlokti!

Ještě jednou jsem se vzepřel. Ale tentokrát jsem se už nepokoušel vytrhnout se mu silou, nýbrž právě naopak jsem se vrhl směrem, kterým se mě pokusil vléct, současně jsem se otočil kolem vlastní osy - a prudkým trhnutím opačným směrem jsem ho zbavil rovnováhy.

Jeho vlastní síla se Zubatcovi stala osudnou. S využitím tahu jeho vlastních, nad-lidsky silných svalů, jsem si ho přehodil přes záda, přidal jsem ještě silný kopanec a mrštil jsem jím napříč kupé proti vnější stěně!

Dveře jako by zasaženy dělovou koulí se rozletěly na kusy. Zubatcova váha roztrhala pevný plech jak papír, okenní tabulku roztržila na krupobití skleněných střípků a půl stěny vyboučila ven. Bezmocně máchajícíma rukama se pokoušel zachytit, nakonec se chytil rámu dveří - avšak znovu ztratil rovnováhu, když jeho prsty roztrhaly železný plech jako zpuchřelý pergamen.

Jeho tvář se zkrivila v grimasu, avšak ze rtů neunikl jediný zvuk, když pokračoval v groteskním pohybu dál dozadu, až nakonec z jedoucího vlaku vypadl.

Když se probral, byla kolem něho tma a zvuky spousty lidí. Jakási ruka se dotkla jeho spánku a obratně ho zbavila mučivé bolesti, bušící v jeho hlavě. Jakýsi hlas na něj promluvil. Nerozuměl slovům, ale přesto ho jaksi znepokojovala. Po chvíli ustal i divoký tanec svatého Víta, ve kterém se svíjely jeho myšlenky a Sarim de Laurec se pomalu vracel zpět do skutečnosti.

První, co uviděl, když otevřel oči, byl vráskami rozrytý obličej Jeana Balestrana. Jeho rty se usmívaly, ale de Laurec přesto viděl ustaraný výraz, vepsaný v starcových očích.

„Co... se stalo?“ zeptal se de Laurec namáhavě. Chtěl zvednout ruku, aby si sáhl na spánek, ale Balestrano mu ruku s jemným násilím stáhl zpět.

„Všechno je v pořádku, bratře,“ řekl. „Všechny jsi nás zachránil.“

„Já?“ De Laurec se pokusil o úsměv, ale moc se mu nepodařil; bolest a šok z něj udělaly pouhou grimasu. Zmateně se nadzvedl na loktech, avšak náhle sebou prudce škubl a s polekaným výkřikem obrátil hlavu k oltářnímu kameni a křišťálovému mozku.

Černý kamenný stůl tu stále ještě stál beze změny, avšak křišťálový mozek se převrátil na bok a téměř se skutálel z desky dolů. De Laurec viděl zřetelně místo, kde jeho meč vysekl z křišťálu, tvrdého jak diamant, střepinu. „Co se stalo?“ zamumlal. „Já... si skoro vůbec nic nepamatuji.“

Balestrano se usmál. „To je normální," řekl. „Obávám se, že máš těžký ořes mozku, bratře Laurecu." Chvilí mlčel, a když pak pokračoval, oči mu potměnely starostlivostí.

Je to moje vina," řekl. „Nikdy jsem ten pokus neměl dovolit."

De Laurec jeho slova sotva slyšel. Strašně těžko se dokázal na starce soustředit. Myšlenky se opět rozvířily, takže na okamžik nevěděl ani, kdo je a odkud se tu vzal.

Zmateně si ruku zvedl k hlavě a konečky prstů ohmatával spánky. Proč má náhle pocit, jako by slyšel v hlavě nějaký šepot?

„... podcenil," řekl Balestrano. De Laurec sebou trhl a provinile se zadíval na velmistra. Teprve nyní si uvědomil, že Balestrano po celou dobu k němu mluvil. A on jeho slova ani neslyšel!

„Tvé obavy byly přece jen oprávněné," pokračoval Balestrano. „Tady to -" s odporem zkřivil obličej a ukázal na poškozený křišťálový mozek - „je d'áblovlo dílo. Nikdy jsme se toho neměli dotýkat!"

De Laurec mlčel. Co taky měl říct? Shromáždili se, aby společně získali vládu nad křišťálovým mozkem, který svému pánu propůjčoval moc nad magickými brannami VELKÝCH STARCŮ. Ale ukázalo se, že se ten artefakt dokáže velmi účinně bránit, dokonce i proti shromáždění templářských rytířů.

„Málem bychom všichni zemřeli," pokračoval Balestrano, „kdybys nezasáhl."

De Laurec se nejistě podíval na třípytí křišťálový předmět za Balestranovými zády. „Je to... zničené?" zeptal se.

Balestrano se na chvíli odmlčel, pak pokrčil rameny. „Nevím," přiznal. „Alespoň prozatím to je neškodné. A já se postarám o to, aby to tak zůstalo i nadále." Odhodlaně ohmul ret. „Dotkli jsme se sil, které nejsou pro člověka," řekl pevně. „A málem jsme za to zaplatili cenu nejvyšší."

„Co chcete dělat?" zeptal se de Laurec. „Zničit to?" Proč se tak děsí té myšlenky? Při představě, že by křišťálový předmět měl být zničen, pocítil téměř bytostný strach.

Balestrano zavrtěl hlavou. „Ne," řekl, „na to je to až příliš cenné. Taky pochybuji, že bychom to dokázali. Ale odnesu to na bezpečné místo a postarám se, aby nikdo neprobudil jeho síly, dokud nebudeme přesně vědět, s čím máme co do činění." Vstal, počkal, až se i de Laurec zvedne, a pak ukázal s velitelským gestem ke dveřím.

Jděte," řekl. Jděte všichni ven, nechte nás o samotě. Co je třeba učinit, musím udělat sám."

De Laurec několik vteřin mlčky hleděl na bělovlasého templáře. Každou vteřinou jeho zmatek narůstal. Náhle měl téměř absurdní strach, že Balestrano navzdory svým slovům mozek zničí z pouhého strachu z jeho moci.

Ale nahlas neřekl nic, nýbrž se stejně jako ostatní taky obrátil a chystal se opustit sklepní místnost. Avšak Balestrano ho zadržel.

Ještě chvíli, bratře Laurecu," řekl. De Laurec se poslušně zastavil ve dveřích a ještě jednou se otočil. Balestrano přistoupil těsně ke stolu s křišťálovým mozkem a ve tváři se mu objevil napjatý, soustředěný výraz. „Cítíš se už zase dost silný, abych si s tebou mohl na chvíli promluvit?" zeptal se.

De Laurec přikývl. „Samozřejmě.“

„Pak tedy počkej venku na mě,“ řekl Balestrano. „Musíme se ještě poradit, co s bratrem Howardem. Víš, že je v Paříži?“

De Laurec přikývl. „Už nějakou dobu. A ten blázen Craven je taky na cestě sem.“

Balestrano udělal nesouhlasné gesto. „Craven nás nezajímá,“ řekl. „To není náš nepřítel, Laurecu.“

„Ale je -,“ začal de Laurec.

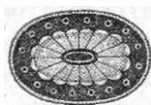
Avšak Balestrano mu znovu skočil do řeči: „Prokázal nám velkou službu, na to nezapomínej.“

„Aniž by chtěl!“ odpověděl de Laurec popuzeně. Zlosti, kterou při těch slovech pociťoval, sám nerozuměl. Velmi dobře věděl, že Robert Craven je při nejhorším bezvýznamný a v nejlepším případě potenciální spojenec v jejich neustálém boji s Antikristem. Proč pociťuje takový vztek, když jen pomyslí na to jméno?

„Musím ti připomínat, co se stalo bratru DeVriesovi?“ řekl Balestrano přísně. „Proti mé vůli se pokusil Cravena zabít.“

A zaplatil za to životem, dodal rozzlobeně de Laurec v duchu. Ale poslušně sklopil oči. „Cravenovi se nic nestane, bratře,“ řekl pokorně. Potom se obrátil a vyšel z místnosti, aby počkal venku.

Bolest ve spánku zesílila.

Jediným skokem jsem se ocitl u dveří. Vlak poskakoval jako vyhazující mezek, takže jsem málem ztratil rovnováhu a vyletěl ven za Zubatcem. Vítr mi vhněl slzy do očí, zatímco jsem se zachytil vyboulené stěny a vyklonil se ven.

V první chvíli jsem neviděl nic než stíny krajiny, míjející kolem, pak jsem otočil hlavu, podíval se jsem se směrem ke konci vlaku - a tu jsem uviděl, jak se bezprostředně vedle kolejí vztyčila jakási postava a neuvěřitelně mocným skokem se vymrštila přímo na jedoucí vlak!

Pokud jsem potřeboval ještě poslední důkaz, že můj protivník může být cokoliv, jen ne normální člověk, pak jsem ho nyní měl.

Zubatec se nepokusil vyskočit na některou z plošin, které byly na obou koncích vagonů první a druhé třídy, nýbrž šel na věc mnohem přímočařejí. Jako živá střela narazil do vlaku. Rukou prorazil dveře vagonu, aby se na nich zachytil, zatímco sám ztratil rovnováhu a nohama byl vlečen po šterkovém náspu vedle kolejí, než se zachytil i druhou rukou a mohl se vytáhnout nahoru. Jako pavouk pak lezl po vnější stěně vlaku, přičemž prsty zasekával znovu a znovu do hladkého plechu, takže za ním zůstávaly drobné kulaté dírký.

Byl to tak neuvěřitelný pohled, že jsem na okamžik dokonce zapomněl na nebezpečí, ve kterém se nacházím.

Ten přišerný chlap byl sice ještě příliš daleko, než abych viděl všechny detaily, ale vypadl přece při nejméně padesátimílové rychlosti z jedoucího vlaku, při tom

by si přece musel každý zpřelámat všechny kosti v těle! A přesto teď sice poma-lu, avšak vytrvale jak stroj lezl po vnější stěně vlaku stále blíže a blíže ke mně!

Teprve, když už byl Zubatec skoro v půli vlaku a zvedl hlavu, aby se zorientoval, uvědomil jsem si, že své umění neprovádí jen ze sportu, nýbrž že se vrací, aby dokončil, co začal - aby mě zabil!

Zděšeně jsem odskočil od dveří a rychle jsem se rozhlížel po nějaké zbrani nebo únikové cestě.

V kupé to vypadalo jak po výbuchu granátu, ale nebylo tu nic, co by mohlo třeba jen trochu posloužit jako zbraň. Jak je ten neznámý odolný proti ranám pěští, nebo třeba i železnou tyčí, to mi dokázal už dostatečně.

A ani nebylo kudy utéct. V duchu jsem se proklínal, že jsem si vybral právě kupé první třídy, kam je možno vstoupit jen zvenčí. Chtěl jsem si tímto způsobem zajistit nerušenou jízdu, ale bylo taky docela možné, že jsem si tím koupil jízdenku rov-nou do hrobu...

Rychle jsem překročil hromadu trosek, která zbyla z mé lavice, vytáhl jsem z ku-f-ru hůl s kordem a zastrčil si ji za pás.

Na chvíli mi pohled utkvěl na rudém drždadle záchranné brzdy, pak jsem ale myšlenku na její použití rychle zavrhl. Ne - byla tu jen jedna jediná cesta. Tře-baže jen při pouhém pomyšlení na ni mi po těle naskočil studený pot.

Znovu jsem přistoupil ke dveřím, oběma rukama jsem se opatrně přidržel je-jich roztrhaných okrajů a vyklonil jsem se. Zubatec se už přiblížil sotva na vzdá-lenost jednoho vagonu. Oči měl doširoka vytřeštěné, navzdory prudkému proti-větru, a taky jsem teď, když byl o něco blíže, mohl vidět, že jeho obličej vypadá trochu pošramocené.

Pohled na něj mě zbavil všech posledních pochybností. Opatrně jsem se vy-klonil ještě víc, oběma rukama jsem sáhl vzhůru, až mé prsty našli jakousi operu, levou nohou jsem se odrazil od podlahy a mocným pohybem jsem se vyšvihl ven z kupé.

Na jednu nekonečnou, děsivou vteřinu jsem se vznášel v prázdnu. Vítr proti mně udeřil jako neviditelná pěst, až mi vyrazil dech, vlak poskakoval a otřásal se jako splašený kůň, snažící se ze všech sil shodit jezdce.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak Zubatec zdvojnásobil své úsilí a rychle se při-bližoval. Kupodivu ho stále ještě nenapadlo to, co se přímo nabízelo: totiž aby vylezl na střechu a tam si na mě v klidu počkal. Ne, jako pavouk lezl dál po vněj-ší stěně vagonu.

Ten pohled mi dodal nových sil. Podařilo se mi jaksi zachytit nohama, pustil jsem se levou rukou a naslepo jsem jí tápal po zaoblené střeše, až jsem koneč-ně nahmatal jakýsi výstupek, který se mi zdál dost pevný, aby mě unesl. Se zou-falým trhnutím jsem se vytáhl nahoru.

Dvě nebo tři vteřiny jsem zůstal nepohnutě ležet, lapal jsem po dechu a čekal, až se mi přestanou třást ruce a kolena. Pak jsem se opatrně zvedl, doplazel jsem se doprostřed střechy a ohlédl se zpět.

Nad okrajem střechy se objevila ruka, příšernou ranou prorazila plech a zajis-50

tila zbytku těla pevnou oporu. Jen pár vteřin nato se nad střechu vynořila i tmavá kštica a studené, lesklé oči se na mě upřeně zadívaly.

Polkl jsem nadávku, vyskočil jsem na nohy a prudce se obrátil. Vůz, na jehož střechu jsem stál, byl první hned za lokomotivou, takže jsem neměl na vybranou, než proběhnout kolem Zubatce směrem k opačnému konci vlaku. Přitom jen o vlasek minula jeho ruka mou nohu, takže se mi riskantním skokem podařilo dostat do bezpečí.

Bylo to ovšem bezpečí nanejvýš pochybné, jak vyšlo brzy najevo. Sotvaže jsem udělal deset kroků, ocitl jsem se na konci vagonu - střecha dalšího byla dobré dva yardy daleko, navíc poskakovala jak zdivočelý mezek sem, tam!

Přeskočit dva yardy by snad nemělo být nic obzvlášť obtížného pro muže v mé kondici, ale za normálních okolností. Tady však jediný špatný krůček okamžitě znamenal pád pod kola vlaku, v nejlepším případě ještě na štěrku náspu, řítícího se kolem nás rychlostí padesát mil za hodinu - každopádně jedno i druhé by znamenalo jistou smrt.

Za mnou se ozval praskavý zvuk, a když jsem se obrátil, viděl jsem, jak se Zubatec pomaloučku zvedá na nohy a s rozpaženými rukama se sune ke mně. Jeho nohy zanechávaly v plechové střechu hluboké stopy.

Zapomněl jsem na svůj strach, napjal jsem svaly - a odrazil jsem se.

Bylo to snadnější, než jsem se obával. Sousední vůz jako by mi ještě vyjel naproti. Přistál jsem nešikovně, dopadl jsem na koleno, oběma rukama jsem vyrovнал pád a hned jsem vyrazil jako k závodu v běhu na sto metrů. Zoufale jsem se hnal dál a dál, ale Zubatec mě stále následoval - ne možná tak elegantně, zato o poznání hlučněji.

Bylo to beznadějné. Utíkal jsem, jak nejrychleji mi to rozhoupaná půda pod nohama dovolila, přeskakoval jsem z vozu na vůz a pomalu zvětšoval vzdálenost mezi mnou a mým pronásledovatelem. Konečně jsem se dostal skoro na samý konec vlaku a nejspíše jsem se zastavil. Předě mnou byl už poslední vůz - a dál už nic. Vypadalo to, že můj útek skončí dřív, než vlastně pořádně začal. Zoufale jsem se obrátil, nahnatal jsem za pasem hůl s kordem a zadíval jsem se vstříc svému protivníkovi se směsicí děsu a vzdorovitého hněvu. Ani jsem nevěděl, kdo ten chlap je, ani co proti mě má - nicméně rozhodl jsem se neprodat svůj život lacino.

Tu jsem vpředu, ještě kus před lokomotivou, zahlédl jakýsi stín. V hlavě se mi počal rodit zoufalý plán. Kdybych měl čas promyslet si ho do podrobností, asi bych se desetkrát raději pustil do přímého souboje s příšerou - ale zaplat' pánbůh, ten čas jsem neměl.

A tak jsem se ještě jednou otočil, přeskočil jsem na poslední vůz a tam jsem se zase obrátil, sotvaže jsem jen stál pevně na nohou. Kord mi jako sám od sebe vyklouzl z dřevěné hole a jasně se v mé ruce zablýskl. Stín byl už mezitím na úrovni lokomotivy, rychle se přibližoval. Ještě dvě vteřiny, odhadoval jsem. Víc ne.

Zubatec se zastavil, vzdálený sotva krok od kraje předposledního vagonu. Jeho studené skleněné oči si prohlížely zbraň v mé ruce, na okamžik zaváhal, jako by zvažoval její nebezpečnost. Pak ale pohrdavě mávl rukou, napjal se - a skočil.

Vrhl jsem se stranou, zavřel jsem oči - a se zatajeným dechem jsem padal ze střechy. Co se dělo dál, bylo tak strašně rychlé, že si ani sám nemohu být jist, jestli jsem to skutečně viděl, nebo si jen vymyslel.

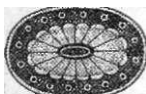
Země se mi řítila vstříc. Zubatec přistál na střeše posledního vozu jako živý buchar, promáčkl ji, ale s divoce šermujícíma rukama znovu nabyl rovnováhy. Jeho ocelové zuby se zablýskly.

Ale jen na půl vteřiny.

Vzápětí se k němu přihnul stín. Lokomotiva pronikavě zahvízdala, pak stín mos-tu dopadl přímo na poslední vagon. Zubatec se ještě pokusil zareagovat, s nadlidskou rychlostí se obrátil a současně se přikrčil. Ale třebaže se pohyboval minimálně dvakrát rychleji než normální člověk, svůj obrat provedl sotva z poloviny, když tu už vagon vjel s rachotem pod most.

Byl to velice nízký most.

Právě tak nízký, jak jsem doufal. Snad dokonce ještě o něco nižší...

„Pardon, monsieur - jakže bylo vaše jméno?“ Lokaj v livreji, jenž se ve dveřích domu číslo 17 v Rue de Gascogne objevil po třetím zaklepaní a zřejmě nehodlal oba podivné návštěvníky vpustit dovnitř, demonstrativně sraštil čelo. „O-var?“

„Howard,“ řekl starší z obou mužů, hubený, spíš konzervativně oblečený gentleman s ostrými rysy ve tváři, s odporně smrdícím cigárem v koutku úst a s deštníkem v ruce. „Howard Phillips Lovecraft, přesněji řečeno. Ale Howard by mělo stačit. Ohlásíte nás teď prosím panu Benoitovi?“

Lokaj ale zvedl ruku v obranném gestu. „Obávám se, že došlo k politováníhodnému omylu, monsieur,“ řekl a téměř bázně zašilhal po Howardově společníkovi, hranatém chlapíkovi s býčí postavou profesionálního boxera, čemuž by ostatně napovídal i jeho rozplácly nos.

„Zde nebydlí žádný monsieur Benoit,“ pokračoval rychle. „Toto je dům monsieur Guy de Mortignaca. O monsieur - é... Benoitovi jsem nikdy neslyšel. Možná byl dřív vlastníkem domu.“

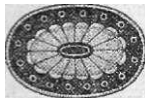
„A vodkdy by tady jako měl bydlet tendleten mezjé Moritak?“ zeptal se Howardův průvodce francouzštinou ještě strašnější než jeho obličej. „Třeba že by sem jako moh dojít. Možná že von bude něco vědět vo tom Beňákov.“

Lokaj zbledl, pak ale zřejmě po dalším pohledu na Rowfovy ruce jak lopaty dospěl k názoru, že nejlepší bude tu nehoráznou urážku přeslechnout. „Obávám se, že ani to nebude možné, monsieur,“ odpověděl škrobeně. „Panstvo dojelo na své letní sídlo - a já nevím, kdy se vrátí,“ dodal rychle.

Rowf se už chystal k zuřivé odpovědi, ale Howard mu rychle konejšivě položil ruku na předloktí. „To je v pořádku, Rowffe,“ řekl a k lokajovi pak ještě dodal: „Omluvte nás, že jsme vás vyrušovali, drahý příteli. Možná jsem si skutečně spletl číslo domu. Je to už tak dávno, co jsem byl v Paříži naposledy. Au revoir.“

„Au revoir, monsieur.“ Lokaj zmateně hleděl za oběma muži, kteří se otočili na podpatku a znovu se vrátili na Rue de Gascogne, v tuto denní dobu bezmála prázdnou. Zezadu skýtaly jejich tolik rozdílné postavy - jeden jako almara, druhý jak tyčka - téměř komickou podívanou. Lokaj si v duchu kladl otázku, proč z nich měl vlastně takový strach. Zavrtěl hlavou, ale když pak znovu zavřel těžké, dubové dveře, přeběhlo mu po zádech podivné zamrazení, které nedokázal zcela zahnat, ani když si mohutně přihnul ze zásob líkérniku svého panstva.

Cítil, že ti dva byli už na pokraji zoufalství. A zoufalci dělají často věci, jež jsou nebezpečné a proti zdravému rozumu.

„Kolikátá to už byla adresa?“

Rowlfův hromový hlas vytrhl Howarda Lovecrafta z chmurného zadumání. Odbočili mezitím z Rue de Gascogne a procházeli se po mnohem živější Rue de Rivoli. Mladé dámy, převážně v bílém, zavěšené do svých kavalírů, děti v modrých námořnických oblečcích či růžovoučkých, nabíraných šatečkách, dokonale načančaná, na procházce s rodiči od jednoho výkladu drahého obchodu k druhému - to byla podívaná, která by musela rozechvěť srdce každého bloumajícího chodce. Jen Howard s Rowlfem sem příliš nezapadali. Byli na všechnu to okolní bezstarostnost příliš zamračení, jako dvě černé tečky v jasné směsici světla, vzdušnosti a lehounkých barev léta.

Ovšem Howard konečně nepřišel do Paříže proto, aby si užíval léta v nekorunovaném hlavním městě civilizovaného světa. Přišel se postavit soudu, jehož pochopové ho pronásledovali už dlouho z jednoho světa dluhu na druhý, aby se ho pokusili zabít: Avšak nyní se sám vrátil na místo svého odsouzení, a oni jako by o něm ani nechtěli vědět.

S povzdechem si odpálil nové cigáro od starého, které mu dohořelo skoro až k prstům, zažloutlým od nikotinu a dehtu. Několikrát zhluboka zabafal, až mu hlavu zahalil oblak namodralého, páchnoucího dýmu. „Já to prostě nechápu, Rowlfe,“ řekl. „Už týden se tmácíme od jedné kontaktní adresy k druhé a všude jako bychom naráželi na zeď. Jo jméno jsem nikdy neslyšel.“ „Ne, odstěhoval se, nevím kam.“ „Monsieur Lasalle? Ne, ten tu není, a to tu bydlím už deset let.“ - To je k zbláznění!“

„To je pravda,“ souhlasil Rowlf se svým pánem a učitelem. Jako vždy, když byli jen spolu, odložil svoji strašnou hatmatilku, mluvil spisovně a taky přihloupilý výraz z jeho tváře zmizel. „Ale jak tě znám, ty to nevzdáš, že?“

Lovecraft se chraplavě zasmál, což vzbudilo udivené pohledy několika chodců. „Ne, Rowlfe,“ odpověděl. „Samozřejmě to nevzdám. Ale možná mi brzy nic jiného nezbude. Adresář se pomalu zkracuje. Popravdě řečeno vím už jen o jediné možnosti, jak navázat kontakt se svými bývalými bratry.“ Poslední slovo bylo skoro jako odplivnutí.

„A to je kdo?“ zeptal se Rowlf. V jeho očích se zračila slabá obava. Nijak se netajil s tím, jak málo je srozuměn s tím, co Howard dělá.

„Gaspard,“ odpověděl Howard. „I kdybych předpokládal, že nezmizel právě tak jako všichni ostatní, bylo by mi velice... nepříjemné muset jít právě k němu. Ale zdá se, že jiná možnost není.“ Zklamaně si vzdychl.

„A proč neodjedeme rovnou do Londýna?“ navrhl Rowlf. „Jak se zdá, stejně už o tebe nemají zájem.“

Howard zlostně přikývl. „To jsi vyjádřil dobře Rowlfe: jak se zdá.“ Prudce zavrtěl hlavou, přistoupil k okraji silnice a začal vyhlížet drožku.

„Zapomněl jsi, co se stalo v Londýně?“ zeptal se. „DeVries nepřišel na vlastní pěst. Nemohu riskovat, aby kvůli mně byli ohroženi další nevinní.“ Zahlédl volný fiakr, zvedl ruku a mlčky počkal, až vůz před nimi zastaví. Kočí seskočil a otevřel dvířka. Howard mu rychle řekl adresu, pak počkal, až jeho obrovský společník nastoupí do drožky a teprve pak nastoupil taky.

„Kam jedeme?“ zeptal se Rowlf, když se dal fiakr do pohybu. „Do hotelu?“

Howard zavrtěl hlavou. „Ke Gaspardovi,“ řekl po krátkém zaváhání. „Nebo alespoň tam, kde bydlíval, když jsem byl v Paříži naposledy.“

„Nikdy jsi to jméno nezminil,“ poznamenal Rowlf. „Co je to za člověka? Tvůj... přítel?“

Přes Lovecraftův hubený obličej přelétl posmutnělý stín. „Přítel?“ opakoval. Pak se usmál, ale i ten úsměv vypadal smutně. „Ano, byli jsme kdysi přátelé,“ odpověděl, ale takovým tónem, jako by mluvil spíš sám k sobě. „Dokonce dobrí přátelé. Ale pak jsem jeho přátelství zklamal a teď se budu stydět přijít mu znovu na oči.“

„A přesto tam jedeme?“

Howard přikývl. „Po tom všem, co se stalo, mě vlastně může jedině nenávidět,“ řekl tiše. „To mi jistě s radostí pomůže navázat kontakt s templáři. Ví, že mě zdejší templářská kapitola odsoudila k trestu smrti. A když mě k nim přivede, alespoň se pomstí. Aniž by potřeboval sám hnout prstem.“

Rowlf sraštil čelo a chystal se položit další otázky, pak si ale všiml zvláštního výrazu v Howardově pohledu a zmlkl. Byl už s Howardem dostatečně dlouho, snad i déle než kterýkoli jiný člověk před ním. A tak ho snad i znal lépe než kdokoli jiný. A teď si byl téměř jist, že Howard už stejně neřekne víc, než co chce.

Více než půl hodiny jeli mlčky, každý zabloudiv do svých vlastních myšlenek. Drožka drkotala po upravené dlažbě pařížských ulic, přejela Montmartre, pak jela pár minut podle břehu Seiny a okolí pomalu ztrácelo na přepychu a kráse. Oblečení chodců, které nyní míjeli, nebylo už tak drahé a exkluzivní. Tu a tam se mezi fiakry mihl vozík se zeleninou nebo uhlím, tu a tam mezi bílými klobouky dam taky nějaká ta placatá čepice, tu a tam mezi obleky kavalírů, šitými na míru, i černá pracovní kazajka.

Když pak drožka konečně zastavila, byli nejenže v jiné čtvrti, ale jakoby i v jiném městě. Rowlf vystoupil z drožky, poodstoupil od obrubníku a nedůvěřivě se rozhlížel. Ulice byla úzká, tvořená ponurými, během let zcela zčernalými domy,

silnice samá díra. Ve vzduchu se vznášel nepříjemný, lehce hnilobný zápach a těch pár lidí, které potkali, si okamžitě změnilo Howardovo vybrané oblečení jednoznačně nepřátelskými pohledy. Rowlf se instinktivně napjal, zatímco Howard dlouhými kroky zamířil k jednomu domu na samém konci ulice.

„Jsi si jist, že jsme tu správně?“ zeptal se Rowlf.

Howard pokrčil rameny. „Co se adresy týká, ano. Ovšem před pěti lety to tu ještě nebylo tak zchátralé jako teď. Jen doufám, že tu Gaspard pořád ještě bydlí.“

Přešli silnici, vyhnuli se velké, olejovité se lesknoucí louži a nakonec se zastavili před malíčkým krámkem. Na špinavém okně stálo zašlým písmem:

Francois Gaspard

Nákup a prodej knih, antikvariát
Okultní spisy

„Zdá se, že tu opravdu ještě pořád bydlí,“ zamumlal Howard. Jeho hlas byl tichý, jako by mluvil sám k sobě. Ve tváři měl náhle výraz bolesti, již si Rowlf nedokázal nijak vysvětlit.

„Snad by bylo lepší, kdybych tam šel sám,“ nabídl se Rowlf. „Mohla by to být past.“

Howard prudce zavrtěl hlavou. Pak se omluvně usmál. „Kdyby mě tam uvnitř mělo čekat nějaké nebezpečí, pak jistě ne takové, před kterým bys mě mohl uchránit, Rowle.“

Ted' už Rowlf nerozuměl naprosto ničemu. Ale Howard neměl zjevně sebe-menší potřebu něco mu vysvětlovat, jen s povzdechem nahrbil ramena, natáhl ruku ke klíce - a zbytečně příliš silně ji stiskl.

Když vstoupili do malého krámku, uvítaly je chlad, přítmí a charakteristický zápach starých knih. Místnost snad mohla být i dost velká, avšak byla tak nacpaná regály a stoly, na kterých se vršily knihy a folianty všeho druhu a všech velikostí, že se Rowlf téměř obával, jestli se ještě vejde dovnitř. Malý zvoneček nade dveřmi ohlásil jejich příchod a po několika vteřinách se ze zadní části místnosti ozvaly šouravé kroky. Howard se napjal. Jeho prsty nervózně cupovaly lem svrchníku.

Kroky se přiblížily, pak se z bludiště regálů a stohů knih vynořil jakýsi stín. Rowlf rozeznal hubeného, šedivého muže, jehož věk dokázal těžko odhadnout. Tvář měl zkřivenou lehkým úsměvem z povolání, jeho pleť měla chorobný, téměř voskový odstín jako pleť někoho, kdo jen málokdy vyjde na čerstvý vzduch a na sluníčko.

„Monsieur?“ začal. „Co pro vás mohu...“

Tu se zarazil. Úsměv mu na tváři pohasl a změnil se v grimasu. Oči mu zaplály a Rowlf viděl, jak se také jeho ruce bleskurychle sevřely v pěstě a opět otevřely.

„Bud' zdrav, Gasparde,“ řekl tiše Howard.

Gaspard mlčel. V obličeji mu škubalo, zatímco v očích se během několika vteřin vystřídaly nenávist, pochybnost, hrůza i zoufalství, a to takovou rychlostí, že Rowlf ani nedokázal poznat, který pocit má právě navrch. „Ty jsi... ty jsi opravdu přišel,“ řekl nakonec. „Ty ses opravdu odvážil.“ Hlas se mu třásl.

Smutný výraz Howardovy tváře se ještě prohloubil. „Stále mě ještě nenávidíš, Gasparde," řekl tiše. „Doufal jsem, že..."

Gaspard ho přerušil zuřivým mávnutím ruky. „Nenávidím?" vyštěkl. „Jak jsi na to přišel, Howarde? Necítím k tobě nenávist. Jen pohrdání. A proklínám den, kdy jsem tě poznal. Nestojíš za to, abych tě nenáviděl."

Lovecraft sebou trhl, jako by dostal ránu. „To mě mrzí, Gasparde," zašeptal. „Doufal jsem, že čas trochu zahojil rány, ale vidím, žeš mi neodpustil."

„Co chceš?" vyštěkl Gaspard. Jeho obličej strnul v nehybnou masku a hlas zněl chladně a rezavě jako zvuk stroje.

Howard se hlasitě nadechl. „Potřebuji tvou pomoc, Gasparde."

„Mou pomoc?" Gaspard se zasmál, ale neznělo to moc pobaveně. „A s čím, drahý příteli?" zeptal se. „Mám jen jednu dceru. Jestli jsi zase na cestě za dobrodružstvím, pak bohužel už nemohu sloužit. Ale Paříž je velika."

Howard se schoulil, jako by dostal další ránu. „Gasparde, prosím," řekl téměř úpěnlivě. „Nemohu říci nic víc, než že mě to všechno strašně mrzí. A nikdy to pro mě nebylo jen nějaké dobrodružství, to mi musíš věřit. Myslel jsem to vážně."

Gaspard přikývl, „to jsem si taky myslel, tenkrát. A Ophelie taky. Až do toho rána, kdy jsi najednou zmizel."

Rowlf zmateně hleděl střídavě na Howarda a šedivého Francouze. Ophelie? opakoval si v duchu. To jméno nikdy předtím neslyšel.

„Neměl jsem na vybranou," odpověděl Howard tiše. „Musel jsem opustit Paříž. Byl jsem v nebezpečí. A taky ty a Ophelie byste byli, kdybych zůstal."

„Byla by v takovém nebezpečí, i kdybys jí napsal?" zeptal se Gaspard chladně. „Nebo jsi neměl peníze na známku?"

Howard si vzdychl. „Neměl jsem na vybranou," řekl ještě jednou. „Ty nevíš, co se tenkrát stalo."

„Ale ano," řekl Gaspard klidně. „Zřejmě mě máš za úplného blázna, Howarde. Tví bratři za mnou přišli, ani ne týden potom, co jsi opustil Ophelii."

Howard se viditelně vylekal. „Oni byli tady?" vydechl. „Udělalí něco... Ophelii?"

Gaspard ohmul rty, zavrtěl hlavou a s neskrývanou nenávistí se upřeně zadíval na Howarda. „Ne," řekl. „Nic jí neudělali. Ale to nebylo tvojí zásluhou. Co chceš?" zeptal se Gaspard ještě jednou. „Ophelie tady není. Není ani v Paříži." Odfrkl. Jestli jsi přišel, abys ji viděl, pak ses namáhal zbytečně. Nechce tě už nikdy vidět. A ani neuvidí."

„Nepřišel jsem kvůli ní," zamumlal Howard. „Už týden se marně pokouším navázat kontakt s řádem. Ale dosud se mi to nepodařilo."

„A teď si myslíš, že bych ti mohl pomoci?" Gaspard se tvrdě zasmál. Jestli je to všechno - počkej." Obrátil se, vyšel postranními dveřmi z místnosti a za necelou minutu se vrátil a pod paží nesl malý balíček, zabalený do hnědého papíru.

„Co je to?" zeptal se Howard zmateně, když mu Gaspard balíček podal.

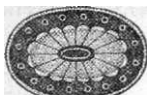
„Odkud to mám vědět," vyštěkl Gaspard. „To tady nechali pro tebe - před pár dny."

Howard vážavě sáhl po balíčku velkým jak krabice doutníků. „Nechali?" ujistil se. „Kdo?"

„Nějaký cizinec," odpověděl Gaspard. „Muž, kterého jsem nikdy předtím neviděl. Dal mi pět set franků a ten balíček." Jeho obličej se zkřivil, jako by mluvil o něčem neslušném. Náhle sáhl do kapsy obnošeného pláště, vytáhl přeložený svazek bankovek a hodil ho Howardovi k nohám. „To je těch pět set franků," řekl s odporem. „Vezmi si je a vrať mu je. Nechci nic, co má něco společného s tebou. Říkal, že přijdeš a vezmeš si to." Počkal, až si Howard vezme balíček, a pak kývl hlavou ke dveřím.

„Otevřít si to můžeš venku," řekl chladně. J d i . A už se nikdy nevracej."

Na nekonečně dlouhou vteřinu ještě Howard upřeně pozoroval šedivého Francouze, pak se otočil na podpatku a vyběhl z krámků tak rychle, že mu Rowf sotva stačil.

Náraz mě zbavil vědomí, nemohlo však uplynout víc než jedna minuta, neboť první, co jsem si zase uvědomil, byl ostrý hvizd lokomotivy. Několik vteřin jsem zůstal ležet bez pohnutí a čekal, až poleví usilovná bolest v zátylku, potom jsem otevřel oči, uviděl jsem nad sebou výřez zamračené oblohy a pomalu začínal věřit tomu, že jsem ještě naživu a - víceméně - nezraněný.

S námahou jsem se zvedl. Trýznivé bušení v hlavě rychle polevovalo, současně ale jsem snad neměl v celém těle jeden jediný sval, který by nebyl nějak zhmožděný, naražený nebo natažený. Když jsem se pokusil postavit se na všechny čtyři, jen s námahou se mi podařilo nevykřiknout bolesti.

Přitom jsem ještě měl štěstí. Nedopadl jsem přímo na šterkový násep, nýbrž jsem ho přeletěl, než jakési křoví ztlumilo prudkost pádu a pravděpodobně mě zachránilo před několika ošklivými zlomeninami nebo něčím ještě horším. Takhle jsem, nepočítaje četné škrábance a oděrky na rukou a v obličeji, byl zřejmě bez zranění.

Právě tak bez zranění, jak se dá, když za plné rychlosti vyskočíte z jedoucího rychlíku...

Kdesi, jistě už dobře míli či dvě daleko, zapískala znovu lokomotiva a její zvuk mi připomněl, že jsem měl naléhavý důvod skočit ze střechy vagonu. Rozhrnul jsem větve křoví, pro jistotu jsem se rozhlédl na obě strany a vyšel jsem ven. Námáhavě - ještě stále jsem nebyl příliš pevný v nohou - jsem se vyškrábal na násep, ještě jednou jsem se rozhlédl do obou stran a vydal jsem se k mostu. Nebyl jsem příliš daleko od místa, kde přepínal trat' - snad dvacet, třicet yardů. Při rychlosti, jakou vlak jel, necelá jedna vteřina. Při tomto pomýšlení mě zamrazilo. Jedna vteřina... Kdybych zareagoval jen trošičku později...

Pohledem jsem prozkoumával zmoklou trávu na náspu, až jsem objevil převálcované křoví, pokračující rozrytou zeminou a keři vyrvanými z kořenů, stopou, táhnoucí se dobře dvacet kroků daleko od náspu. Na chvíli se mě zmocnil skoro absurdní strach, že se náhle něco na svahu pohne a objeví se Zubatec s nezmě-

něnou krvelačností, ale zahnal jsem tu myšlenku a sám jsem si vynadal v duchu do bláznů. Vše, co mohu najít, bude jen mrtvola.

Přesto jsem však ještě zaváhal, než jsem sešel z náspu a vydal se hledat Zubatcovo tělo. Jen při pomýšlení na to, jak musí mrtvola vypadat, se mi skoro obrátil žaludek. Ale pak jsem odehnal i tuto představu a vydal se po stopě. V zemi byla na dlaň hluboká rýha, jako by ji vyryl velký pluh. Tráva a menší keře hladce odříznuté a dokonce i jakýsi mladý stromek, silný skoro jako mé zápěstí, byl přerážený. Přímě jako by se tu zřítil z nebe meteor. Všude se válely cáry šatů, kovové úlomky a předměty, které byly tak zmačkané a zničené, že jsem se ani neodvažoval odhadnout jejich původní účel. Potom jsem našel botu, která jako by byla na cirkulárce přeříznutá vedví. A nakonec celou hromadu k nepoznání zničených železných součástí. Stopa končila na břehu sice úzké, ale zjevně dravé říčky, ženoucí se rovnoběžně s tratí.

Zubatce jsem ale nenašel.

Dvakrát, třikrát za sebou jsem prohledal násep nalevo i napravo od obrovské rýhy, nejprve jen zběžně a ve spěchu, pak důkladněji. Ale výsledek byl pořád stejný: stopa končila po více než třiceti yardech v bahně u břehu řeky, ale tam, kde měla ležet rozdrcená mrtvola mého protivníka, nebylo nic.

Několik vteřin jsem stál jako zkamenělý a zíral na místo, kde měla ležet. Jediným logickým vysvětlením bylo, že ho to odmrštilo až do řeky a proud ho odnesl; ovšem něco mi říkalo, že tomu tak nebylo a že by bylo radno, abych si navzdory všemu dával přece jen dál pozor.

Přímě pod nohama se mi náhle cosi zatřpytilo v trávě. Zastavil jsem se, sehnul se a natáhl ruku po předmětu, nicméně pohyb jsem nedokončil. Jako by mi srdce sevřela ledová pěst a rychle a bolestivě stiskla. Náhle se mi znovu zvedl žaludek.

Bylo to oko.

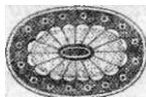
Třpytilo se přede mnou v trávě jako skleněná duhová kulička a vyřeštěně na mě zíralo v němém, posmrtném výčitce. Lidské oko.

Nebo přinejmenším nejdokonalejší napodobenina lidského oka, jakou jsem kdy předtím viděl. Jediné, co rušilo iluzi, byly tenké, lesklé drátky, trčící ze zadní strany oka jako utržené kovové žíly.

Na dvě, na tři vteřiny jsem zůstal bez pohnutí stát, pak jsem přiklekl, opatrně jsem vzal oko dvěma prsty a zdvihl ho. Bylo těžké, mnohem těžší, než jsem předpokládal, a když jsem se náhodou dotkl obou tenkých drátků, slabě modře zajas-křily. Z nitra předmětu se ozvalo lehké zabzučení a panenka se pohnula zleva doprava a zase zpět.

Nebyl jsem ani nijak zvlášť překvapený. Po všem, co se dosud stalo, to vlastně bylo jediné možné vysvětlení.

Což mě ovšem nijak neuklidnilo. Spíš naopak.

Je mi to opravdu velice líto, monsieur, ale opravdu se obávám, že není v mých silách vám pomoci." Obličej muže za skleněnou přepážkou vyjadřoval upřímnou lítost- především kvůli složené padesátifrankové bankovce, kterou mu Howard podstrkoval; právě tak dostatečně diskrétně, aby si toho nikdo ve frontě za ním nevšiml. „Máme vyprodáno. Už několik týdnů. Vždyť přece víte, že je dnes premiéra."

„Ale prosím vás, drahý pane!" Howard si vzdychl, vytáhl z kapsy u vesty druhou bankovku a položil ji vedle první. „Nějaká možnost se přece jen snad najde. Jeden jediný lístek."

„Klidňanko aj na stojáka!" ozval se jeho obrovský společník. „Pro mě za mě třeba aj na hajzl. Stejně na to kokrhání nejsem nijak moc vysazenej."

Laskavý výraz na tváři pokladního výrazně o několik stupňů ochladí, zatímco Howard musel s námahou potlačovat úsměv. „Rowlf to tak nemyslel," řekl rychle. „Bylo by pro nás ovšem velice nepříjemné, kdybychom na to představení nemohli jít oba."

Pokladní si oba diametrálně rozdílné muže znovu změřil dlouhým, lítostivým pohledem, skoro bolestně se podíval na obě bankovky a pak je konečky prstů postrčil zpět. Je mi líto, monsieur," řekl. „Věřte mi, kdybych mohl, pomohl bych vám. Ale máme vyprodáno naprosto beznadějně."

Howard na něho ještě chvíli úpěnlivě hleděl, pak pokrčil rameny, shrábl peníze a odstoupil od přepážky. Rowlf šel za ním, aniž by se však ještě na prodáváče nevraživě nezamračil.

„Moc se mi to nelíbí," řekl bez velkých cavyků, když se Howard zastavil. „Vážně tam chceš jít sám?" Hlavou kývl směrem k oběma obrovským dveřím, vedoucím dovnitř do Opery. „Co když je to past?" dodal.

„Past?" Howard se usmál. „To sotva, Rowfí. Kdybych chtěl někoho vlákat do pasti, napadne mě bez přemýšlení deset tisíc lepších míst, a to jen tady v Paříži."

Howard se znovu usmál, aby ještě podtrhl svá slova. Přesto se však přistihl, že skrytě pošilhává po davu, hmoucimu se do vstupní haly pařížské Opery. Opravdu nevěřil, že by mu tam hrozilo nějaké nebezpečí - templáři si nepotrpěli na takové dramatické výstupy. Nijak by před nimi necouvli, kdyby byly nutné, ale kde to šlo, tam své věci vyřizovali raději tiše. Kdyby chtěli někoho zabít nebo unést, pak by si bezpochyby dokázali vybrat lepší místa, než právě Operu.

A přece se necítil právě ve své kůži. Balíček, který mu dal Gaspard, byl opatřen pečeti pařížské templářské kapitoly a nikdo, kdo by jen zpoloviny měl všech pět pohromadě, by se neodvážil tuto pečeť zfalšovat. Nicméně balíček obsahoval pouze jediný lístek na tuto premiéru - a malé divadelní kukátko, vyvedené ve zlatě a emailu.

Inu, pomyslel si Howard, pak je zřejmě jediná možnost, jak tomu přijít na kloub...

Je nejvyšší čas," řekl. Jd u dovnitř. Nejlip bude, když na mě počkáš tady někde venku." Ukázal na malou pouliční kavárničku, svítící na druhé straně náměstí. „Co kdyby sis sedl třeba tamhle a dal si pivo, než se vrátím? Nebo třeba dvě?"

Rowlf jeho úsměv neopětoval. „Raděj bych byl u tebe," řekl. „Nevěřím té templářské bandě ani ň."

„Třeba mě tam uvnitř nečeká nic víc než dvě a půl hodiny smrtící nudy,” řekl Howard.

Tentokrát už Rowlf nic nenamítal a hned vzápětí se Howard otočil a zmizel uvnitř Opery.

U šatny byla taková tlačeniště, že si Howard ani neodložil plášť, a nevšímaje si káravého pohledu šatnářky, zamířil rovnou k širokému schodišti na galerii. Uváděč v livreji mu vyšel naproti, zdvořile, leč důrazně požádal o lístek a pak ho odvedl ke dveřím na konci chodby, vedoucí na první pořadí. Třebaže do vlastního začátku představení zbývalo ještě dobře půl hodiny, byly řady čalouněných sedadel už teď obsazeny téměř do posledního místa. Lokaj ho dovedl až k jeho místu, gestem ho vyzval, aby se posadil, a opět zmizel.

Howard se kolem sebe rozhlížel se směsicí stále narůstajícího neklidu i zklamání. Z hlediště pod ním k němu doléhalo hučení lidského davu jako temná ozvěna bušení vlastního srdce. Světlo bylo už ztlumené, takže obličej muže a žen ve svém okolí rozeznával jen značně nezřetelně. Z orchestřiště se už ozývaly nelibé zvuky a vrzání nástrojů, zatímco temně rudá sametová opona, oddělující jeviště od hlediště, se líně pohybovala, jakoby nadouvána nepatrným vánkem. Howard byl stále zmatenější. Co to má znamenat? Nemohl ani v nejmenším pochybovat o tom, že mu jeho bývalí bratři přejí smrt - ale přece by nemohli chtít ortel vykonat právě tady, před stovkami, ne-li tisíci svědky? To si Howard skoro ani nedokázal představit.

Čas se líně vlekl. Tu a tam se otevřely některé dveře a vešel některý další divák, přičemž se Howard pokaždé otočil a pozoroval přichozícího se směsicí strachu a stísněného očekávání.

Konečně se šum davu pod ním poněkud změnil, a když se tam Howard podíval, počala světla pomalu zhasínat; současně se ozvaly z orchestřiště první takty přede hry. Několik vteřin nato se zvedla opona a odkryla pohled na fantastickou scénickou dekoraci. Howard si až skoro provinile uvědomil, že ani neví, co se dává.

Ale konec konců, není tu proto, aby si užíval premiéry nové opery. Zatímco všude kolem něho se ostatní hosté pohodlně uvelebovali na sedadlech, nakláněl se Howard dál dopředu, chvíli soustředěně sledoval jeviště a nakonec zvedl k očím kukátko.

Jakkoli bylo malé, ukázalo se být mimořádně kvalitní. Howard ještě chvíli pozoroval jeviště, pak se trochu narovnal a klouzal pohledem po lóžích ve čtyřech řadách nad sebou, lemujících hlediště z obou stran. Obličej v malých lóžích byly najednou na dosah blízko; tváře mužů i žen z lepší i nejlepší společnosti, staré i mladé, pěkné i ošklivé, a pak...

Náhle jako by dostal ránu pěstí.

V první vteřině nevěřil vlastním očím. Così v něm se vši mocí vzpíralo uvěřit ve skutečnost obrazu před ním, současně ale hned věděl, že to nemůže být iluze.

Znal tu tvář až příliš dobře, než aby se zmýlil.

Ty tmavé, zdánlivě bezedné oči, dodávající úzké tváři lehce exotický výraz, ta smyslná ústa s náznakem lehce ironického úsměvu, ta vzpurná, černá kštic, vzdorující jakémukoli pokusu o spořádanější účes...

Ne - tuto tvář dokonale znal. Příliš dobře, než aby se zmýlil.

Ruce se mu roztráslly a najednou jeho prsty sevřely kukátko tak pevně, až hlasitě zaskřípělo.

„Ophelie!“ zašeptal. „Proboha!“

Muž po jeho pravici se na něj káravě podíval, ale Howard si toho ani nevšiml. Nedokázal se odtrhnout od bledého dívčího obličeje, jenž mu v optice kukátka připadal jako vidina z dávno minulých časů. Pak se ale vedle Opheliiny tváře pohnul jakýsi stín a vzápětí se v kukátku objevil ještě jeden obličej. Obličej štíhlého, tmavovlasého muže středního věku, s obzvlášť výraznými temnými, pichlavými očima a s pečlivě zaholenou bradkou.

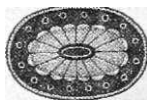
Howard vykřikl. „Ne!“ zasípal. „Ne... to ne! Tak krutí přece nemohou být!“

Ale pak se muž pohnul, a když Howard zachytil jeho pohled, rázem věděl, že mohou.

A náhle už věděl, proč tu je.

- A jak má vypadat jeho trest.

Jeho ruka sevřela kukátko tak pevně, že jeho oba objektivы s řinčením praskly.

Do Paříže jsem dorazil kolem půlnoci. Ulice milionového města byly opuštěné a dlažba se mokře leskla. Nad středem města, vzdáleným ještě několik mil, jako by se vznášel pulzující světelný zvon. Zvuk rozhrkaného povozu, na kterém jsem urazil posledních dvacet mil, se odrážel od domů napravo i nalevo se zlověstným zkreslením. Už deset minut drkotala kára, tažená dvěma koníky, po nábřeží Seiny, nicméně vše, co jsem ze slavné řeky viděl, byl jen černý příkop, rozdělující město na dvě půlky, a snad ještě jsem cítil slabý hnilobný zápach vody. Ať už jsme byli v kterékoli části Paříže - zřejmě nepatřila k nejvybranějším.

Povoz s posledním trhnutím zastavil a kočí se otočil ke mně. „Jsme tu, monsieur,“ řekl. „Rue de la Provence.“ Ještě přikývl na stvrzení svých slov, násadou biče ukázal přes řeku a dodal: „Schválně jsem udělal kvůli vám zajižďku, abyste nemusel běžet moc daleko. Není tu moc bezpečno. Alespoň ne v tuto dobu. Teď stačí, když přejdete most.“

Porozuměl jsem jeho gestu, pomalu jsem slezl z jeho zelinářské káry a vytáhl jsem z kapsy peněženku.

„Ale to není třeba, monsieur - prosím vás!“ začal muž odmítavě gestikulovat, ještě párkrát zavrtěl hlavou - a pak bleskurychle sáhl po padesátifrankovce, kterou jsem mu podával. Potlačil jsem úsměv, ještě jednou jsem mu poděkoval za pomoc, obrátil jsem se a belhal se k mostu. Za mnou doznívalo rachocení kol vozu na dlažbě.

Jakmile jsem došel na most, dolehl ke mně od hladiny Seiny ledový chlad, taký tma jako by ještě zhoustla: skoro jako by řeka pohlcovala i tu trochu světla, kterou poskytovaly měsíc a hvězdy. Otrásl jsem se a rychle jsem se rozhlédl na obě strany.

Ale ulice byla prázdná. Na docela krátkou chvíli jsem měl pocit, jako bych zahlédl jakýsi stín, poměrně dost daleko, skoro až na konci ulice. Cosi zařinčelo, jako když ocel škrábne o kámen. Když jsem se ale pozorněji zadíval směrem, odkud jsem se domníval zvuk slyšet, stín zmizel a namísto řinčení kovu jsem slyšel jen vzteklé prskání kocoura, kterého jsem vyrušil na jeho nočních záletech.

V duchu jsem si nadal do bláznů, zapnul jsem knoflík u krku, protože tady přímo nad řekou byl vzduch vlhký a výrazně studený, a rychle jsem vykročil dál. Než jsem došel k hotelu, na stín jsem zapomněl.

V domě byla úplná tma. V průjezdu to pronikavě páchlo starým doutníkovým kouřem a uhlím, kdesi ve vyšších patrech brečelo dítě. Nerozhodně jsem se zastavil, rozhlédl jsem se po něčem jako recepce a nakonec jsem zaklepal na dveře, na kterých hlásal nedbale načmáraný nápis: Concierge. V duchu jsem si kladl otázku, který čert Howardovi nakukal, aby se ubytoval v takové díře. Dokonce i ten sešlý penzion, ve kterém jsem se s ním poprvé setkal, byl ve srovnání s touto barabiznou přímo přepychové sídlo.

Musel jsem zaklepat čtyřikrát - a pokaždé o něco hlasitěji, než se konečně za dveřmi ozvaly šoupavé kroky. Zachřestil řetízek, dveře se pootevřely a ve škvíře se objevilo ospalé oko.

„Víte, kolik je hodin?“ zamumlal jakýsi hlas. Oko se dívalo poněkud nepřátelsky - což jsem mu ovšem při podívané, jakou jsem skýtal, nemohl vůbec zazlívát.

„Půlnoc,“ odpověděl jsem automaticky, usmál jsem se, co jsem nejlaskavěji dokázal a dodal jsem: „Promiňte, že ruším, monsieur...“

„Madame,“ přerušil mě hlas. Dveře se prudce otevřely a dobře metráková matrona proti mně vystrčila mohutné poprsí. Obličej, který na mě ospale pomrkával zpod nočního čepce, vypadal jak zmuchlaný hadr na podlahu. Ovšem k tomuto hotelu se hodil dobře. „Madame Dupreová, abych byla přesná,“ pokračovala. „A vy jste, pokud se nemýlím, monsieur Craven.“

„To je pravda,“ řekl jsem překvapeně. „Odkud víte -“

„Nejsem hloupá, mladý muži,“ řekla madame Zmuchlanina ledabyle. „Vaši přátelé mi řekli, že přijedete.“ Ospalý výraz jí rychle zmizel z obličeje, dokonce na mě i mrkla, což mě jistě mělo přivést na pošetilou myšlenku, že je o dvacet let mladší a tři čtvrtě metráku lehčí. „Pohledný mladý muž s bílým pramenem ve vlasech,“ pokračovala. „Monsieur Lovecraft vám nechal rezervovat pokoj.“

„Tady?“ uklouzlo mi.

„Jistěže tady,“ odpověděla, po paměti sáhla dozadu a strčila mi pod nos velký klíč. „Pokoj jednadvacet. Ve druhém patře.“

Automaticky jsem sáhl po klíči, nicméně nehýbal jsem se z místa a nejistě jsem tékal pohledem mezi ní a ošlapaným schodištěm.

„Jste si jistá, že chtěl, abych...“

„Naprosto jistá, mladý muži,“ přerušila mě madame Dupreová. „O placení se nemusíte starat - monsieur Lovecraft zaplatil všechno dopředu. Na dva týdny.“

„Aha,“ řekl jsem.

„Taky říkal, že vám mám dát najíst, až přijedete,“ pokračovala madame Zmu-

chlanina důležitě. Je už sice dost pozdě, ale pro hosty, kteří platí předem, jednou udělám výjimku."

„To je od vás velice laskavé," odpověděl jsem rychle, „ale momentálně bych mnohem víc potřeboval promluvit si hned s monsieur Lovecraftem. Který má pokoj?"

„Dvacet dva," odpověděla. „Hned vedle vás. Ale nemá smysl chodit nahoru. Pánové tu nejsou." Její mrkání bylo čím dál svůdnější. „Proč nejdete dál? Udělám vám silnou kávu."

„Později," řekl jsem rychle, když se už chystala otevřít dveře dokořán a prostě mě vtáhnout dovnitř. „Káva by byla přímo božská, ale momentálně potřebuji nutně mluvit s Howardem. Víte, kam šel?"

Chvilí na mě madam Dupreová hleděla takřka vyčítavě, pak si vzdychla, tlustým palce si přejela po kořeni nosu a ukázala ke dveřím. „Do Opery. Ale nemá cenu, abyste jezdil za ním."

„Do... Opery?" zeptal jsem se pochybovačně. Jste si jistá?"

Jistěže si jsem jistá," odpověděla dotčeně. „Sama jsem mu objednávala fiakr. Ale je naprosto nesmyslné, abyste jezdil za ním. Představení je zaručeně dočista vyprodané. Dnes je premiéra, to už několik dní předtím bývají lístky vyprodané. A představení stejně každou chvílí končí. Proč nejdete dál a nedáte si se mnou kávu, než se vaši přátelé vrátí? Vypadáte, že toho máte zapotřebí," dodala.

Chvilí jsem byl opravdu v pokušení její nabídku přijmout; byl jsem unavený jak pes a cítil jsem se - v pravém slova smyslu - celý zmlácený. Myšlenka, že bych měl postávat na schodišti pařížské Opery a čekat, až se objeví Howard a Rowlf, mě taky nenaplněovala právě nadšením. Ale pak jsem se zase podíval do oddaných prasečích oček madame Dupreové a jejich výraz mě přesvědčil, že má za lubem mnohem víc než pouhé pití kávy. Snad by mi trocha čerstvého vzduchu přece jen nebyla na škodu.

„Až potom," řekl jsem znovu. „Až se vrátím. Jak se dostanu k Opeře?"

Úsměv zmrzl madame na tváři. „Drožkou," odpověděla úsečně. „Ale v tuto chvíli už žádnou neseženete. Alespoň ne tady. A pěšky je to aspoň hodinu." Pomalu jsem začínal její tvrdohlavost obdivovat.

„Přesto," začal jsem. „Musím mluvit s Howardem. Kdybyste byla tak hodná a ukázala mi -"

Dál jsem se nedostal. Ani madame Dupreová se už nedostala k tomu, aby mi namísto cesty k Opeře ukázala cestu do své postele. Neboť najednou se dveře za mými zády jediným mocným úderem rozletěly a v otvoru se objevil pokřivený lidský stín.

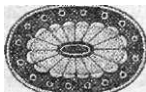
Madam Dupreová se rozječela jako smyslů zbavená, zatímco já se otočil a instinktivně jsem spustil ruku k rukojeti kordu.

Ale pohyb jsem už nedokončil, neboť ve stejnou chvíli vetřelec vyrazil zbytek rozlámaných dveří a já uviděl jeho obličej.

Nebo spíš to, co z něj zbylo.

Levou polovinu hlavy měl skoro nepoškozenou, zatímco druhá byla doslova napadrt'. Hnědý materiál, napodobující lidskou kůži, tu byl stržený a visel v cárech

z obličejů. Ocelové kosti pod ním byly polámané a zkřivené, zatímco z temné díry, kde předtím byla napodobenina oka, trčely utržené konce tenkých, stříbřitých drátků.

„Ale, monsieur, prosím vás - to přece nejde!“ Lokaj začal zoufale mávat rukama. Jeho hlas zesílil a pohledy, které vrhal směrem k Howardovi, jednoznačně hraničily s panikou. Avšak Howard si ho vůbec nevšiml, prostě jej odstrčil stranou a se skloněnou hlavou proběhl kolem něj. Za ním se ozvaly vzrušené hlasy, pak kroky hned tří nebo čtyř mužů. Aniž by se ohlédl, běžel Howard dál, dostal se až k úzkým dveřím na konci chodby a rozrazil je.

Hudba z jeviště zesílila, jakmile vstoupil do lože. Za ním se ozvalo skoro zděšené supění, jakási ruka ho chytila za rameno a pokusila se ho zadržet. Howard ji setřásl. Vztekle se otočil a podíval se na lokaje tak rozzuřeně, že muž bezděky odskočil nazpět.

„Ale prosím tě, bratře Howarde!“

Třebaže byl hlas velice tichý, zařízl se do Howardova vědomí jako šlehnutí bičem. Jeho ruka, zvednutá v obranném gestu, strnula uprostřed pohybu. Na půl vteřiny zůstal nehnutě stát, pak se strnulým, téměř loutkovitým pohybem obrátil a zíral na tmavovlasého muže, který ta slova vyřkl.

„Nedělej tady, prosím takový hluk, bratře Howarde,“ pokračoval muž. „Ti lidé si přece zaplatili spoustu peněz, aby v klidu mohli vychutnat hudební zážitek - který ty bezpochyby nedokážeš ocenit.“ Letmo se nevesele usmál, levou rukou mu pokynul, aby se posadil vedle něj a obrátil se k lokajovi, který mezitím už dostal posily. „To je v pořádku, Jean-Lucu. Toho pána znám.“

„Ty -“ Howardův hlas se třásl vzrušením, avšak muž ho pět přerušil strohým, velitelským gestem. „Bratře, prosím - ne před služebnictvem.“

Několik vteřin hleděl Howard na tmavovlasého muže s neskrývanou nenávistí. Jeho prsty svíraly rozmačkané kukátko, až mu na kůži vystaly kotníky jako malé bílé jizvičky. Ale poslušně počkal, až uvaděči zase odejdou. Teprve potom přistoupil k muži, zvedl paže a natáhl k němu ruce, jako by ho chtěl zaškrtnout.

„Kde je?“ zasípal. „Co jsi s ní udělal?“

„S ní?“ Tenké mužovo obočí, vypadající jako namalované, se zdvihlo v udiveném výrazu. „O kom mluvíš, bratře? Jsme tu sami. Jen se podívej.“

Howard vztekle zasupěl. „Ty moc dobře víš, o kom mluvím, ty nestvůro,“ zasyčel. „Viděl jsem ji. Tys... mi schválně poslal tady tohle, abych ji viděl!“ Zamával divadelním kukátkem jako zbraní a postoupil o dalšího půl kroku blíž k muži. „Kde je Ophelie, Sarime? Okamžitě mi to řekni, nebo ti přísahám, že z této lože živý neodejdeš!“

Sarim de Laurec se mírně usmál. „Vůbec ses nezměnil, bratře Howarde,“ řekl. „Vždycky jsem obdivoval tvůj důvtip a bystrý rozum. A nikdy jsem nechápal, že

se vždycky změníš v naprostého idiota, jakmile je ve hře tato žena. Už jednou jsme tě kvůli ní málem zabili."

„Kde je?" supěl Howard. „Mluv, nebo -"

„Nebo co?" přerušil ho de Laurec chladně. „Nebo co, Howarde? Chceš mě zabít? Co myslíš, že by se s ní stalo, kdybys na mě vztáhl ruku?"

„Ty bestie!" zasípal Howard. „Vy... vy zatracené bestie. Proč ji do toho zatahujete? Jsem tu, protože jsem vám chtěl být k dispozici. Můžete mě mít, ale Ophelii vynechte ze hry. Nemá s vámi nic společného."

„Zato s tebou ano, bratře," odpověděl de Laurec. „Tak tys nám chtěl být k dispozici? Dobrá. Vždycky jsem respektoval statečnost, i u svých nepřátel. Ale mylíš se, jestli si myslíš, že stačí jen sem přijít a všechno bude v pořádku. Chceš Ophelii?"

„Nech ji na pokoji," řekl Howard. Hlas se mu chvěl a bezmála se už zlomil. Jeho ruce se škubaly, jako by skutečně ze všech sil zápasil s přáním vrhnout se na de Laureca a prostě ho zaškrtnout. Ale v podstatě to bylo jen gesto bezmocnosti. Já tě prosím, bratře de Laurecu - Ophelie vám nic neudělala. Ona... ona je nevinná."

„Nikdo není nevinný, bratře Howarde," odpověděl de Laurec chladně. „Ale dokážu ti, jak je bratrstvo velkorysé; i vůči těm, kdo ho zradili. Máš dvanáct hodin na to, abys ke mně přijel. Sám a beze zbraně."

„Ale já jsem tady!" namítl Howard. „Tady mě máš! Co ještě chceš, ty bestie?"

De Laurec káravě zavrtěl hlavou. Howard si přitom všiml malé, napůl už zavřené rány na jeho spánku, nicméně nevěnoval jí žádnou pozornost. „Takto ne, bratře," řekl templář. „To myslíš, že stačí se prostě po deseti letech znovu objevit a říci: jsem tu, a všechno bude zase v pořádku?" Usmál se. „Víš, že to není tak snadné."

Howard v bezmocném vzteku zatínal pěsti. „Dobrá," řekl. „Vyhrál jsi, de Laurecu. Co... mám udělat?"

„Znáš můj dům?"

„Ten malý zámeček za městem?"

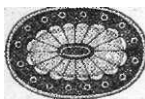
De Laurec přikývl. „Tam přijedeš. Sám a neozbrojený - a taky bez toho svalnatého mamlasa, co tě doprovází."

„A co bude... s Ophelii?" zeptal se Howard zajíkově.

De Laurec pokrčil rameny. „To záleží jen na tobě, bratře Howarde. Nemysli si, že jsem zapomněl, jak jsi nebezpečný. Dokonce si myslím, že i teď věříš, že nade mnou zvítězíš. Možná bys i tentokrát dokázal uniknout spravedlivému trestu."

„Ale pak byste Ophelii zabili," zamumlal Howard.

De Laurec přikývl.

Několik zdánlivě nekonečných vteřin jsme na sebe jen mlčky zírali, já se směsící totální nevěřivosti a stále narůstajícího úděsu, Zubatec s naprosto nepohnutou tváří. Jeho jediné zbývající oko jako by plálo nenávistí, zatímco ruce prováděly bez ustání drobné škubavé pohyby, doprovázené tichým bzučením.

Nakonec to byla madame Dupreová, jež výkřikem prolomila ochromující ticho. Zubatec i já jsme se probrali ze strnulosti současně. Avšak já přece jen o deseti vteřiny rychleji. Zubatcova hlava se trhavým pohybem otočila. Jeho umělé oko zaplálo ještě víc a jeho pravá ruka se zvedla a hrábla po madame Dupreové; na chvíli jako by znejistěl, proti kterému protivníkovi se má obrátit napřed.

„Zpátky!“ zařval jsem. „Proboha - zachraňte se!“ Současně jsem se vrhl dopředu, vrazil jsem jí do prsou, až pozpátku vletěla zpět do svého pokoje a velice nejmně dopadla na sádelnatou zadnici, přikrčil jsem se, proklouzl pod Zubatcovým spárem a dokončil jsem obrat. Má noha se vymrštila, opsala perfektní půlkruh a šikmo zespodu zasáhla Zubatce do hlavy. Byl to výkop jak z učebnice; přesně jak mě to můj čínský přítel kdysi učil.

Ale nyní to nemělo žádný účinek. Namísto něho jen Zubatec téměř ledabylým pohybem sáhl po mé noze a prudkým trhnutím mě zbavil rovnováhy. Vykřikl jsem, s divoce šermujícíma rukama jsem se pokusil udržet na nohou - a pak jsem padl nazad, když Zubatec vzápětí mou nohu zase pustil. Několik vteřin jsem neviděl nic než zářící rudé tečky a šedé obrysy.

Když se mi znovu vyjasnilo před očima, blížil se Zubatec s triumfálním hlomozem ke mně. Jeho ocelový chrup se blýskal, ruce měl zkřivené jak dravci spáry. „Říkal jsem vám přece, že vás zabiju, Cravene,“ řekl klidně, třebaže trochu chrčivým hlasem. „Je to mé poslání.“ Pak se vrhl dopředu.

Se zoufalým obratem jsem se vrhl stranou, oběma rukama jsem ho chytil za nohu a vši silou trhl, současně jsem oběma nohama vykopl proti jeho druhé noze.

Znovu jsem měl pocit, jako bych kopl do ocelového pilíře. Celým tělem mi prolajela vlna nesnesitelné, vibrující bolesti a ze rtů se mi vydral chraplavý výkřik. Nicméně měl jsem štěstí - Zubatec se otrásl a na půl vteřiny zůstal stát naprosto bez pohnutí. Z jeho nitra se ozvalo pronikavé, stále pronikavější vytí, pak jsem zaslechl suché prasknutí, jako když se zlomí větev. Jako podseknutý strom se převrátil nazad a rozdrtil pod sebou několik dlaždic. Avšak hned vzápětí se převálil a zdánlivě těžkopádnými pohyby se počal zvedat ze země.

Ocitl jsem se na nohou o půl vteřiny dřív než on, udělal jsem krok ke dveřím, ale hned jsem se vrhl zpět, když jeho ruka vystřelila proti mně. Jeho drápy se zaryly do roztržštěných zbytků dveří a rozdrtily je napadrt’.

Odskočil jsem nazpět, zoufale jsem se rozhlédl po nějaké únikové cestě a pak jsem se dlouhými skoky rozběhl ke schodišti. Zubatec se za mnou vztyčil jako k životu probuzená noční můra. Schodiště se mi roztrásl pod nohama, když mě začal pronásledovat.

Bral jsem schody po dvou, po třech, doběhl jsem na první odpočívadlo, ale hnal jsem se dál, aniž bych se jedenkrát ohlédl po svém pronásledovateli. Schodiště vyústilo do temné, zdánlivě nekonečně dlouhé chodby, do níž ústily četné dveře. Hnal jsem se dál, doběhl jsem až na konec chodby a nahoru po dalším schodišti.

Když jsem se dostal do třetího a nejvyššího patra, činil můj náskok dobrých dvacet yardů. Běžel jsem dál, a když jsem doběhl na konec chodby, nerozhodně jsem hleděl z jedné dveří na druhé, až jsem se nakonec obrátil k oknu. Zubatec se

rychle přibližoval. Celý dům jako by se otrásal pod jeho dusáním. Jak jsem se mohl přesvědčit pohledem přes rameno, ztratil Zubatec mnoho ze své rychlosti. Potácel se jako opilec, pravou nohu vlekl těžce za sebou. Přesto ještě pořád byl skoro stejně rychlý jako já.

Pohled na něj rozptýlil zbytek mých pochyb. Otevřel jsem okno, vyklonil jsem se ven a podíval jsem se dolů do třípatrové černé propasti. Avšak hned vedle okna se táhla otlučená okapová roura a i zedmi připadala dostatečně stará a rozpraskaná, abych se v ní mohl zachytit prsty. Odhodlaně jsem se vyšvihl ven, jednou rukou a jednou nohou jsem objal okapovou rouru, druhou nohou jsem se opřel o parapet, zatímco pravou rukou jsem hmátl vzhůru. Zvětralý kámen a malta se mi drolily pod prsty. Navíc znovu začalo pršet, ne sice moc, ale dost na to, aby se stěna pokryla mazlavě kluzkou vrstvou.

Pomalu - a se skoro křečovitou snahou nedívat se dolů - jsem začal šplhat podél okapové roury nahoru. Staříčká konstrukce povážlivě sténala a skřípala pod mou vahou, ale strach mi dodal síl, takže mi stačila sotva jediná minuta, abych se dostal až k přečnávajícímu okraji ploché cihlové střechy. Krátce jsem se podíval dolů. Otevřené okno mi připadalo strašlivě hluboko a ulice se docela ztrácela ve stínu noci. Po Zubatci nikde ani stopy. Ale možná bude trvat jen pár vteřin, než se k oknu dostane.

Podíval jsem se nahoru. Okraj střechy přečnival dobře půl yardu od zdi, takže mi nezbývalo nic jiného, než se opatrně pustit zdi levou rukou, pak pravou, zavěsit se jen na okapovou rouru a prostě doufat, že mou váhu unese.

Na krátkou, děsivou chvíli se celá konstrukce pode mnou prohnula. Zašátral jsem po rouře nohama, ale na mokrému železu mi sklouzly nohy a úplně jsem ztratil oporu. Asi na půl vteřiny se obloha nade mnou převrátila stranou, pak prorezavějším železem projel znatelný záskub, kdesi se ozval zvuk, jako když se trhá plech - a najednou jsem cítil, jak se můj improvizovaný žebřík docela vytrhává ze zdi.

Z posledních sil jsem se vrhl dopředu, podařilo se mi zachytit se jednou rukou okraje střechy a držel jsem se ze všech sil. Zmoklé cihly sotva nabízely nějakou oporu, ale zatáhl jsem prsty do nich tak pevně, až jsem cítil, jak se mi postupně lámou všechny nehty. Naslepo jsem hrábl i druhou rukou, a právě ve stejnou chvíli se okapová roura utrhla úplně a s rachotem se zřítila dolů.

Tři, snad čtyři vteřiny jsem visel na okraji střechy s bezmocně se komíhajícíma nohama. Snažil jsem se jimi zachytit na zdi, nebylo ale čeho, navíc jsem cítil, jak mi prsty pomaličku milimetr po milimetru kloužou po mokré cihle; pomalu, ale neúprosně. Zoufale jsem přitáhl nohy k tělu, udělal jsem odvážný shyb, přičemž jsem měl pocit, jako by se zatřásla celá střecha - a zase jsem se vytáhl o kus výš. Ale jen abych o to víc sklouzl zpět.

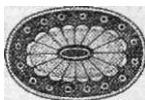
Zoufale jsem začal kopat nohama, stáhl jsem si boty a bosými špičkami jsem zašátral po zdi. Tentokrát se mi podařilo zachytit. Bosé prsty se zachytily v jedné trhlině, takže jsem na krátkou chvíli mohl na ně přenést váhu a pokusit se o pevnější zachycení rukama. S posledním úlevným vydechnutím jsem se vytáhl na střechu.

Tedy - chtěl jsem.

Najednou se proti zamračené obloze objevil obrovský stín, vzápětí pak bosá noha, která jen z poloviny byla s masa a kůže, z poloviny však z lesklé oceli, dopadla na mou levou ruku, a to s takovou silou, že jsem se okamžitě pustil a začal se převažovat dozadu. V poslední chvíli se mi ještě podařilo pád zbrzdit - nicméně jen abych opět zůstal viset nad propastí s bezmocně se komihajícím nohama. A cítil jsem, jak mi v pravé ruce s každou vteřinou ubývá sil.

„Skutečně mi nijak mé posláním neulehčujete, pane Cravene,“ zavrtěl Zubatec hlavou. Předklonil se, a třebaže jsem měl naprostou jistotu, že je to pouhý automat a není schopen žádného hnutí mysli, na chvíli jsem měl pocit, jako bych v jeho jediném oku zahlédl škodolibý záblesk. „Ale nechápu docela, proč jste se tolik namáhal se šplháním po stěně,“ pokračoval konverzačním tónem. „Mohli jste přece jít po schodech, ne? Tak jako já.“

A pak mi šlápl na druhou ruku. Poslední, co jsem uviděl, byl jeho zlý škleb. Pak se mi obloha a střecha převrátily v prudkém přemetu dozadu a jako kámen jsem padal dolů.

V pokoji nebylo skutečné světlo, třebaže byl osvětlen stejně kvalitně jako jindy. Jen jakýsi podivný, neklidný šedý přisvit se tu vznášel a spolu s praskáním ohně v krbu se do nočního ticha mísil ještě jiný, neskutečný zvuk. Když dnes i poslední ze služebnictva odešli, ztlchl dům víc než kdy jindy. A ještě něco tu bylo. Rozdíl slovy nepopsatelný, ale přesto citelný, něco jako...

Sarim de Laurec zasténal a ruku si přitiskl k čelu. Na chvíli měl pocit, jako by se mu pokoj před očima jaksi bizarně kroutil a svíjel. Taky s barvami se stalo něco, co nedokázal vyjádřit slovy. Důvěrně známé prostředí, kde žil už přes dvacet let, mu najednou připadalo cizí, jako by byl nepozorovaně vržen do úplně jiného, jemu nepochopitelného světa.

Pak ten pocit zmizel.

Zůstal ale děs.

Sarim de Laurec měl strach. Ale byl to strach docela jiného druhu, než jaký dosud znal. Měl strach, a nevěděl z čeho, bylo to, jako by měl v sobě ještě něco cizího, nepřátelského ducha, který jako by mu jak neviditelná krysa vyžíral duši.

Templář se pokusil chumělé myšlenky rozehnat, vstal a rychlým krokem zamířil k malému servírovacímu stolku u krbu, aby si - proti všem svým zvykům - nalil nějaký drink. Ruce se mu třáslly tak, až led ve skleničce hlasitě cinkal. Alkohol mu spálil hrdlo, nepřívyklé pití. Ale taky ho uklidnil. Po chvíli pocítil, jak strach ustupuje a normální, logické myšlení znovu získalo navrch.

Sarimovy oči se zúžily, pak se, skleničku stále ještě v ruce a ostrou chuť kořaku na jazyku, jednou otočil kolem dokola a prohlížel si pokoj do všech podrobností. Pocit hrůzy ustoupil, ale to by ani nebyl de Laurec, aby to okamžitě pustil z hlavy.

Co to mohlo být? pomyslel si. Opravdu jen vlastní nervozita - nebo něco víc?